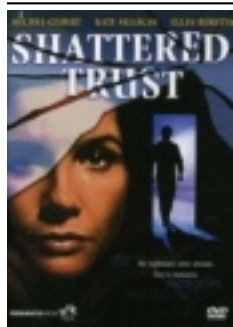

Shattered Trust

Contents

Shattered Trust	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	36
6. Chương 6	45
7. Chương 7	53
8. Chương 8	62
9. Chương 9	76
10. Chương 10	83

Shattered Trust

Giới thiệu

Dịch: hanghulis Cô có con với anh, nhưng anh lại không chấp nhận đứa con đó, ly hôn khi cô đang c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/shattered-trust>

1. Chương 1

St Ives rực rỡ trong ánh mặt trời sớm mai. Bãi biển đã được thủy triều dọn sạch bây giờ gần như trống không. Giờ là tháng Chín; các gia đình đã rời đi, và trẻ con quay lại trường học.

Abby lén lau nước mắt khi cô chứng kiến cặp vợ chồng già hạnh phúc chụp ảnh ở vịnh này. Cô tự nói với mình rằng đây là đồ ngốc.. Jonathan chỉ quay lại trường học không phải bỏ nhà đi. Một nụ cười mệt mỏi xuất hiện trên đôi môi đầy đặn của cô, nếu lúc này cô cứ như vậy, cô sẽ suy sụp hoàn toàn nếu như cậu bé bắt đầu học cả ngày sao.

Vươn thẳng đôi vai, cô đi nhanh hơn, nước mắt vẫn lấp lánh ở khóe mắt. Gió đã thổi vào tóc cô và làm nó rối tung ở quanh vai. Cô ngẩng lên gió phản chiếu trên cánh cửa sổ kính đen, cô bắt gặp cơn gió lướt nhanh qua. Cô dừng lại lo lắng về dáng vẻ của mình khi cuộc hôn nhân đã kết thúc bốn năm trước. Cô sẽ không bao giờ đi vào con đường đó nữa, mặc đồ đẹp, hành động, sống chỉ để làm hài lòng một người. Nó không có tác dụng trong mọi trường hợp, người chồng cũ của cô đã dạy cô điều đó. Cô xua đuổi những đặng cay để lãng quên chúng đi, và mở hé cánh cửa kính nhỏ, có dòng chữ màu vàng “ Phòng tranh Hi vọng”. Cô có con trai, có sự nghiệp riêng và một đám bạn tốt, và cuộc sống là của riêng cô; cô là một quý cô rất hạnh phúc...

“Cần một chiếc khăn tay không?”

Abby mỉm cười. “Quá muộn rồi, em vừa biến thành một con ngốc khi khóc trên đường về nhà, nhưng một cốc cà phê sẽ không muộn đâu.”

Iris cười. “Tôi biết cô cảm thấy thế nào. Tôi cũng cảm thấy y như vậy khi hai đứa con tôi bắt đầu đi học. Đó là một bước khởi đầu cần phải đi, và nó làm ta đau lòng. Hãy ngồi xuống và giả vờ rằng cô bận rộn, và tôi sẽ đi pha cà phê.”

Abby quan sát hình ảnh nhỏ bé của người phụ nữ lớn tuổi hơn biến mất sau cánh cửa ở phía sau phòng tranh, và thở dài, duyên dáng ngồi xuống chiếc ghế xoay trang nhã màu kem. Cô đặt hai khuỷu tay lên bàn trước mặt mình, và gục đầu xuống. Iris là ân nhân của cô trong mấy năm qua, là người bạn tốt nhất của một người phụ nữ. Tuổi cô ấy gần gấp đôi tuổi cô, cô ấy giống mẹ cô hơn, và một người bác yêu quý cho con trai cô Jonathan.

Abby ngắm cảnh vật xung quanh lòng dâng tràn niềm tự hào. Phòng tranh là một căn phòng dài, được phân chia ở giữa bởi chiếc cầu thang trung tâm dẫn tới khu nhà ở. Những bức tranh treo thẳng hàng trên tường hầu hết đều của các họa sĩ địa phương, một hay hai trong số chúng là bức tranh màu nước của chính Abby. Trong một góc có một cái bàn trưng bày những tác phẩm điêu khắc bằng đồng, và ở một góc khác là gian hàng bán lẻ, bán những dụng cụ nghệ thuật và nhiếp ảnh. Cô sẽ không bao giờ trở thành một triệu phú được, nhưng việc kinh doanh mang lại một khoản thu nhập khá tốt. Vào mùa hè du khách mua gần hết số tranh trưng bày, và mùa đông khách hàng thường xuyên của cô sẽ là những nghệ sĩ địa phương, trong số đó St Ives có một số lượng không nhỏ, giúp cô duy trì việc kinh doanh. Và trong mùa đông cô còn tổ chức triển lãm solo cho một vài họa sỹ, và dần dần danh tiếng của phòng tranh vang xa hơn.

Đúng thế, cô sống rất tốt, và thật ngu ngốc khi cảm thấy chán nản chỉ vì con trai cô đã bắt đầu đi mẫu giáo. Cô nhớ nhỏ hiểu được rằng sẽ không có một lý do thật sự nào cho sự chán nản của cô, mà chính những ký ức đã quấy rầy cô mới đáng nói: cảm giác vui sướng biến mất khi chuyện cô mang thai được khẳng định rõ; nỗi đau hai tháng trước, khi cô vẫn tiếp tục hẹn gặp cố vấn của mình và Farlow, luật sư của cô đã đoán được ngay rằng có gì đó không hay xảy ra- không quá khó để đoán được, lúc đó cô mang thai được năm tháng rồi. Anh đã khuyên cô thông báo ngay với chồng mình để sắp xếp chuyện của đứa trẻ sắp chào đời trong thỏa thuận ly hôn.

Cô đã gọi điện cho Nick từ văn phòng luật sư, và thông báo tin tức ngay. Phản ứng của anh ta vẫn còn in sâu trong trí nhớ của cô mọi lúc – “Xin chúc mừng, nhưng tôi không thấy hứng thú chút nào. Ngay khi tôi biết cô không còn là vợ tôi nữa, và nếu cô nghĩ tôi sẽ trả thêm cho thỏa thuận ly hôn thì hãy quên đi. Hãy đưa điện thoại cho luật sư của cô.” Cô điếng người đưa tai nghe cho Farlow. Thậm chí người đàn ông lớn tuổi ấy, với kinh nghiệm sống sau nhiều năm, cũng không thể giấu được cảm xúc của mình trong cuộc nói chuyện đó. Một thời gian ngắn sau đó Abby nhận được những điều kiện cùng với một bản sao từ bỏ đứa con sắp ra đời của cô.

Trong nhiều tháng trời Abby sống trong thế giới tăm tối, không quan tâm gì đến thực tế, nỗi đau đè nặng trái tim cô, sau đó năm mới đến mọi thứ thay đổi. Cô đi dạo trên con phố Regent, đi vô mục đích, khi đó cô chú ý tới một bức tranh sơn dầu về Cornwall ở trong cửa sổ của một cửa hàng. Nó khiến cô nhớ lại những ký ức đẹp đẽ. Những kỳ nghỉ hè cũng với bố mẹ và Iris, một người phụ nữ địa phương đã giúp cô làm việc nhà, chăm sóc cô gái Abby non nớt, thường dẫn cô tới nhà của riêng cô ấy, và làm cho cô cảm thấy cô là một phần của một gia đình.

Ngay ngày hôm sau cô đi cầm căn hộ của mình, đóng gói đồ đạc, và một vài ngày sau cô xuất hiện trước bậc cửa nhà Iris ở Trevlyn Cove, bảy tháng mang thai cô sống trong nước mắt. Iris hiểu cô, an ủi và chăm

sóc cô, và đến khi đứa bé chuẩn bị chào đời cô sinh đứa bé ngay trong phòng ngủ của nhà Iris. Một vài tháng sau, khi ông chủ của Iris về hưu, và những căn nhà ở St Ives được rao bán, Abby làm hợp đồng thuê một căn nhà ba tầng có tầng thượng và cả hai cửa hàng ở phía trước. Từ đó cô chưa từng nhìn lại quá khứ.

“Đây, cô hãy uống đi. Trông cô thật kinh khủng.”

Abby nhăn mặt, không nghĩ tới quá khứ nữa. “Tệ đến thế sao?”

“Ồ, có lẽ tôi hơi nói quá một chút, bất cứ ai xinh đẹp như thế này không thể trông tệ được.”

‘Ph, Iris, chị thật tốt khi an ủi em, dù chị có phải trở thành người nói dối. Cầm lấy li cà phê, Abby uống cạn như thể rất khát.’

“Nào, chúng ta sẽ sắp xếp lại chỗ đồ mới chuyển đến hôm qua chứ?”

Hai người phụ nữ lặng lẽ làm việc cùng nhau, để chỗ đồ vào chỗ cố định – chỗ bỏ không sau mùa hè cao điểm, tận đến 12 giờ kém 15 Iris mới để ý. “Thôi nào, hãy đứng lên và đi gặp cậu quý nhỏ của cô đi. Chúng ta đã nhìn đồng hồ suốt cả buổi sáng rồi. Tôi sẽ hoàn thành nốt việc ở đây.”

Năm 19 tuổi Abby đang trên con đường nổi tiếng và giàu sang khi làm người mẫu thời trang, giờ ở tuổi 25 cô đã là người mà hầu hết đàn ông đều thèm muốn với thuật ngữ “ hạ đo ván”, ngực cao đầy đặn, eo thon nhỏ, và đôi chân thật dài. Cô không còn gầy như một người mẫu nữa, nhưng những đường cong nữ tính của cô, cái cách cô đi, thêm vào đó là gương mặt cực kỳ quyến rũ, nên hiếm có người đàn ông nào có thể cưỡng lại trước vẻ đẹp của cô. Đôi lông mày tinh tế cong dài trên đôi mắt sâu xanh màu lá cây, cái mũi nhỏ thẳng trên đôi môi đầy đặn, cái miệng cong lên khoáng đạt, tất cả làm nổi bật mái tóc đỏ hoang dại xõa sau lưng cô tạo thành một cuộc bạo loạn của những lọn tóc xoắn.

Abby hoàn toàn hứng hờ với những cái nhìn ngưỡng mộ, toàn bộ chú ý của cô đều tập trung vào cậu bé nắm chặt lấy tay cô. Một nụ cười hiện từ xuất hiện trên môi cô. Jonathan có sự độc lập mạnh mẽ của một cậu bé ba tuổi đã phủ nhận là nhớ cô vào sáng hôm nay, nhưng cô vẫn nhìn thấy niềm vui trong đôi mắt xám to của cậu bé khi nhận ra cô đang đứng đợi cậu và tim cô tràn ngập tình yêu.

Gió thổi vào chiếc váy dài cotton của cô, và cô nhanh tay giữ lấy váy, nhưng cái tay còn lại bị giữ hoàn toàn, cô không thể làm gì với những lọn tóc đỏ vàng gần như che hết tầm nhìn của cô. Một tiếng còi xe vang lên. Cô cười và vẫy tay với những chiếc xe đang rời đi. Cô nhận ra Harry Trevely. Ông chắc hẳn đang trên đường đi ăn trưa. Cô mê man giơ tay lên và chúc ông may mắn, quá nhiều người ở đây phụ thuộc vào kết quả của ông.

“Sao mẹ không bảo bác Harry dừng lại?” Jonathan kéo mạnh tay cô, muốn cô hoàn toàn để ý tới cậu.

“Bác ấy không thể dừng lại con yêu. Bác ấy có một cuộc hẹn kinh doanh rất quan trọng, nhưng có lẽ con sẽ gặp bác ấy sau,” cô dễ dàng gạt con trai của mình.

“Nhưng bác ấy sẽ gặp những ai? Họ đang đi đâu vậy?”

“Mẹ không biết, mẹ không để ý đến điều đó.” Cô nhẹ nhàng đáp lại. Kinh nghiệm lâu năm dạy cô không đi sâu vào quá nhiều chi tiết, vì Jonathan có thể hỏi đến tận cùng.

Sau đó cô ước mình chú ý nhiều hơn tới những hành khách trong xe...

Abby bước đi trên sàn nhà của phòng khách cầm một nửa cốc cà phê. Hôm nay cô có chuyện gì vậy? Cô đang bồn chồn sợ hãi. Cô cố thuyết phục bản thân rằng chỉ có kết quả của vụ đàm phán kinh doanh của Harry Trevely đang làm cô lo lắng, nhưng không thành công lắm. Cô thấy khó chịu. Thường thì căn nhà là nguồn vui của cô. Cô đã tự mình trang trí và sắp đặt nó. Tầm thẩm ánh lên màu len mộc, trường kỷ màu hoa hồng và những đồ nội thất bổ sung tạo lên một hiệu ứng rực rỡ và thoáng mát làm hài lòng con mắt nghệ thuật của cô. Cô thích lò sưởi cũ, được làm từ những cái giá hình sách từ gỗ tự nhiên, và một số ít đồ trang trí cổ trong nhà được đặt xung quanh, nhưng hôm nay không gì có thể xoa dịu cô. Jonathan đã ngủ trong phòng– cậu bé đã chạy nhảy suốt cả buổi chiều như một chú cừu con, cậu vẫn còn chưa quen với những hoạt động của buổi sáng, và chúng làm cậu kiệt sức. Iris ở dưới lầu đang trông phòng tranh. Mọi thứ đang diễn ra rất suôn sẻ, vậy sao cô lại cảm thấy như bị đe dọa...”

Điện thoại đổ chuông thức tỉnh những sợi dây thần kinh đang căng lên của cô, và đi nhanh qua căn phòng, cô đặt cốc cà phê lên một cái bàn nhỏ hay dùng và nhận điện thoại.

“Phòng tranh...” Là từ cô nói đầu tiên khi cô nhận điện thoại.

Khi cô chăm chú nghe, một nụ cười nhỏ xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp của cô. “Thật kỳ diệu, hoàn toàn tuyệt vời!” Cô phát biểu, giọng nói đầy nhiệt tình. “vâng vâng, tôi sẽ sẵn sàng ngay thôi,” cô hứa, sau đó đặt điện thoại xuống và chạy như bay xuống cầu thang hét to lên. “Iris, Iris!” cô thấy bạn mình vòng tay quanh eo và hét lên quanh phòng tranh cùng với cô. “Đó là Harry Trevlyn. Tất cả đã được sắp xếp. Bữa trưa nay thành công ngoài dự đoán. Tay đại lý đó không đến, nhưng ông chủ của dự án này đích thân tới, và...” cô ấy dừng lại để thở, “... không chỉ họ đi tìm địa điểm cho khu nghỉ dưỡng Trevlyn, họ còn đồng ý với tất cả những điều kiện của Harry, và sẽ đầu tư một số vốn khổng lồ.”

“Tôi không thể tin nổi!” Iris nói to.

“Trevlyn Cove đã được cứu rồi,” Abby trấn an cô ấy, rồi nhận ra giọt nước lấp lánh trong mắt người bạn của mình, cô nhẹ nhàng nói thêm, “Tại sao, Iris, tôi tin là chị đang khóc.”

“Oh, em không thể biết chuyện ấy khiến chị vui như thế nào đâu. Chị đã sống cả đời ở đây. Tom của chị đã làm việc ở mỏ than đến tận khi anh ấy chết, và chị quá sợ hãi biết rằng ngôi làng bé nhỏ của chúng ta cũng sắp chết...”

Abby hiểu cảm giác của chị. Trevlyn Cove – một cái tên hay bị nhầm, thật sự khi ngôi làng chỉ dài khoảng một dặm – là nơi trốn tránh của Abby sau vụ ly hôn. Những người sống ở đây đều là bạn cô dù nhà cô giờ là ở St Ives, ngôi làng nhỏ này giữ một vị trí rất đặc biệt trong tim cô. Đó là một ngôi làng nhỏ rất đẹp sống khép kín, liền kề với mỏ thiếc Trevlyn, mỏ thiếc tư nhân duy nhất vẫn còn hoạt động trong vùng, nhưng không may nó đã ngừng hoạt động một vài tháng. Ngôi làng bao gồm hai dãy nhà riêng xây bằng đá, một nhà thờ và một quán bar, toàn bộ nhìn ra trang viên Trevlyn. Harry Trevlyn, người chủ còn sở hữu gần như cả đất bao quanh dài khoảng một dặm. Nhà ông ở đây đã nhiều thế hệ, và ông đang đấu tranh để chắc chắn rằng nó vẫn ở đây vì lợi ích của hai người con trai ông, Michael và David, cũng như toàn bộ cộng đồng bé nhỏ này.

Harry góa vợ năm 50 tuổi đã gọi điện báo cho Abby biết rằng ông đã giải quyết được vụ làm ăn để bảo đảm có những công việc mới cho những người thợ mỏ bị thất nghiệp của ông, và mời cô ăn tối chúc mừng cùng với đối tác kinh doanh mới của ông.

Buổi tối hôm đó Abby trang điểm một chút, sau đó đứng lên bước tới giường chọn một chiếc váy – thứ còn lại khi cô làm người mẫu. Cô kéo nó qua đầu và nhẹ nhàng kéo nó xuống tận hông. Nó có màu kem, bao phủ lên ngực cô tạo thành hình chữ V tới eo cô, lưng để trần. Một dải băng buộc quanh chiếc eo nhỏ của cô, chiếc váy ôm lấy cơ thể cô có thể ngã ra trước hay sau đều được. Cô đã quên cô là ngực cô giờ đã lớn hơn nhiều so với năm năm trước. Đường cong khoét sâu ở cổ loại bỏ chiếc áo con, và cô có cảm giác là nếu cô di chuyển quá nhanh có lẽ nó sẽ tuột mất. Harry đã nói, “Làm họ chết hết,” Vậy tại sao lại không chứ?

Cô chải tóc cho đến khi nó sáng lên như một dải vàng, sau đó nhanh chóng buộc nó đằng sau bằng một cái dây khá lớn, và để phần còn lại đổ xuống thành những đường cong phủ lên vai cô. Không phải hình ảnh thường ngày của cô, nhưng tối nay đòi hỏi sự rực rỡ. Cô đi một đôi dép cao gót màu vàng, đứng thẳng dậy và nhặt lấy một trái Opium hoàn toàn trống rỗng, một thứ còn lại của quá khứ, cô vỗ nhẹ những giọt cuối cùng xuống tai cô và để xuống dưới để tách mình. Sau đó nhìn nhanh vào mình trong gương, cô cầm lấy cái túi khá chắc chắn vội vã đi xuống dưới.

“Òa, mẹ, mẹ trông thật tuyệt.”

“Cám ơn, con yêu.” Cô mỉm cười, nhẹ nhàng xoa mái tóc xoăn của cậu con trai. “Và con phải hứa là ngoan ngoan bên cạnh bác Iris đó được không?”

“Con luôn ngoan mà.” Đôi mắt xám màu đen tinh nghịch nháy mắt với cô, khiến cô phải phủ nhận nó.

Trong một giây Abby đau đớn vì thằng bé thật giống cha nó, nhưng không còn thời gian cho những suy nghĩ ấy, và Harry, ngạc nhiên thay Michael đã đến.

“Chúa ơi, Abby. Cô thật duyên dáng. Tôi không biết nếu tôi có dám để cha tôi ra ngoài cùng cô với bộ váy này không, tim ông ấy sẽ không chịu nổi áp lực ở tuổi này đâu.”

Một giọng nói cộc lốc vang lên. “Đồ quỷ táo tợn. Tốt hơn anh nên chấp nhận hay ta sẽ không để anh lái xe đâu.”

“Vậy đó là lí do anh ở đây à.” Abby cười nhìn Harry, hiểu được sự xuất hiện của người con trai. “Tôi cho là nó là lò than nhỏ của chúng ta suốt tối này đó.”

“Cô không để tâm chứ? Nhưng tôi đã uống một chút vào bữa trưa, và tôi sẽ phải đi với ai đó tối nay như một thủ tục của xã hội. Thêm vào đó,” Harry nói thêm, nghiêm khắc nhìn cậu trai trẻ, “Nó chỉ giải làm việc ở tòa án chứ không phải là tay lái BMW ở con đường cũ kỹ này. Có đúng không, con trai?”

Michael sở hữu làn da sáng và mái tóc hoe vàng không thể ngăn sắc đỏ đang chạy tràn lên má anh, và tất cả bọn họ cùng cười.

Thoải mái ngồi vào ghế sau, Abby cảm thấy hài lòng vì niềm háo hức, sự khó chịu mới đây của cô hoàn toàn biến mất. Họ đang đến khách sạn Cove Country House, một nơi nổi tiếng cả nước với thức ăn ngon và thái độ phục vụ tuyệt vời, thêm vào đó là hai người chủ của nó là bạn của họ. Harry nói cho cô biết rằng cặp đôi họ ăn tối cùng tối nay đã đăng ký phòng ở đó, và bữa ăn là sự chào đón của họ, một buổi chúc mừng để khẳng định vụ làm ăn. Nó hứa hẹn là một buổi tối tuyệt vời, Abby thầm nghĩ, vui vẻ nhìn hai người đàn ông đang trước cô.

Sau đó Harry quay lại và thận trọng nhìn cô.

“Chỉ có điều tôi đã nói với họ cô là vị hôn thê của tôi.”

Chiếc xe chao đảo khi Micheal phá lên cười. “Oh, Bố ơi, chuyện gì đang diễn ra thế này. Bố đủ tuổi làm cha cô ấy đó.”

Abby quá ngạc nhiên không biết nói gì.

“Bố biết chứ!” Harry dộp lại rõ ràng rất tức giận. “Nhưng cái tên Kardis tóm được gáy bố. Hắn nói bố nên đưa vợ theo, và khi bố nói bố góa vợ, hắn nói, ‘Tôi dám chắc ông không sống giống như một thầy tu, nếu một quý cô gọi cảm vậy tay sáng nay với ông. Hãy đưa cô tình nhân đó đi.’ Tôi sẽ không thấy phiền cá rằng đó là thư ký của ông – những người nước ngoài thích điều đó. Có hiểu chứ Abby? Tôi phải bảo vệ hình tượng của mình.”

Abby quá bất ngờ với câu trả lời. Cái tên Kardis lấy đi tất cả hơi thở của cô. Nó đau đớn và bắn vào não bộ cô, gần như làm tâm trí cô nổ tung. Không thể nào... không thể. Nhưng cô quá sợ đó là...

“Abby? Abby, cô không sao chứ? Trông cô tái xanh kìa. Tôi không có ý đó. Tôi- tôi chỉ nghĩ- ồ, chết tiệt, cái gã đàn ông ở tuổi tôi không thể nói là gã có một cô bạn gái. Vị hôn thê nghe tốt hơn nhiều, chỉ vì tối nay thôi.”

Abby bấm chặt ngón tay vào mu bàn tay cố gắng không run lên, và cuối cùng cũng nói được. “Có phải ông vừa nói tên người đàn ông đó là Kardis. Anh ta là Nick Kardis à?” Cô nói rằng và lập cập.

“Đúng thế,” Harry vui vẻ khẳng định, khi ông nhận ra cô không thấy phiền về cái tin đính hôn. “Cậu ta là ông chủ của Troy International. Cậu ta sống ở Luân Đôn, nên cậu ta đích thân đến đây, thay vì cử người tới. Thật là may mắn cho tôi,” ông vui vẻ phát biểu.

Nhưng Abby không thấy sự may mắn ấy. Chồng cũ của cô ở đây, và chỉ vài phút nữa cô phải đối mặt với anh. Làm thế nào cô không bị nhận ra được chứ? Cô vắt óc suy nghĩ, chắc chắn Harry chưa từng nhắc tới tên của cô trong lần thương lượng trước đó, và giờ thì đã quá muộn rồi. Sự hiểu biết mới đầu của cô đột nhiên làm cô có cảm giác hoàn hảo. Đáng nhẽ cô nên nghe theo trực giác, cô bắt lực nghĩ thâm. Hít hơi sâu hơn, cô cố gắng chống lại cảm giác sợ hãi đang nhấn chìm cô, nhưng không có ích gì.

“Dừng xe lại!” Cô hét lên, hoảng loạn rướn người về phía trước kéo vai Michael.

“Chết tiệt!” Cậu ta la lên, đạp phanh và dừng xe bên lề đường, nhìn quanh. “Làm cái gì vậy? Tôi biết Cha không phải muốn lợi dụng cô, nhưng nếu cô chỉ đính hôn tối nay thôi. Sẽ không có ai khác, vậy vấn đề là

gì?” anh hỏi, rung lên vì phản ứng vội vã của cô.

“Không, anh không hiểu đâu. Tôi không nghĩ tới chuyện vị hôn thê – chuyện đó chỉ là sự hào hiệp của ông thôi Harry.” Abby cố gắng nặn ra nụ cười, cảm giác hoảng loạn dần tan biến. Không dễ dàng gì nói ra điều đó. “Nick Kardis là chồng cũ của tôi.”

Phản ứng mà cô có được không phải là điều cô mong đợi.

“Vậy thì sao?” Michael nhún vai. “Người ta ly hôn hàng ngày thôi. Đó không phải chuyện gì to tát. Cô đã nói với tôi là vụ li hôn của cô rất dân chủ. Người đàn ông đã cho cô toàn quyền nuôi Jonathan và chưa từng làm phiền cô. Anh ta là một người biết lý lẽ đó chứ. Tại sao việc gặp anh ta tối nay có thể là một vấn đề được chứ?”

Thật sự vì sao? Cô tự hỏi chính mình. Sự nhẫn tâm trong lời nói của cậu Michael trẻ tuổi đã miêu tả cho cô thấy tình huống khá hoàn hảo. Nick chẳng có ý nghĩa gì với cô. Tất cả tình yêu cô dành cho anh đã chết lâu rồi đúng không? Sự chối bỏ đứa con trai của anh đã chỉ cho cô thấy anh là một gã máu lạnh, và đã chữa lành vết thương cho cô một lần và mãi mãi. Michael hoàn toàn đúng. Không có lý do gì mà cô không nên ăn tối với người đàn ông đó. Quá khứ đã kết thúc, đã chết rồi. Cô ngồi thẳng dậy, đầu ngẩng cao, vô thức nghech cảm lên.

“Cậu nói đúng, Michael. Tôi chỉ thấy ngạc nhiên khi nghe thấy tên anh ta thôi, chỉ có vậy. Tiếp tục lái xe đi không chúng ta sẽ tới muộn đó.”

Harry nhìn cô thăm dò. “Cô có chắc không Abby?” Ông nhẹ nhàng hỏi khi xe tiếp tục di chuyển.

Cô tiến đến và vuốt ve chiếc má đã nhăn nheo của ông. “Tôi chắc, và xuất hiện cùng ông như một người hôn thê Nick sẽ không nhắc tới quá khứ đâu. Chúng tôi chỉ kết hôn trong một khoảng thời gian ngắn, có lẽ anh ta quên tôi rồi.”

“Tôi không tin điều đó chỉ trong một phút. Cô là một người phụ nữ rất đáng yêu, nhưng tôi không thể nghĩ là cô ở cùng với cậu ta. Một doanh nhân cứng rắn, nhưng tôi cho là còn có một chút là tay chơi. Không hợp với cô,” Harry quả quyết lắc đầu, vấn đề rõ ràng khiến ông thấy thoải mái.

Đi bộ tới sảnh khác sạn, Abby thấy biết ơn vì cái chạm vào chắc chắn của bàn tay Harry lên khuỷu tay cô. Cảm ơn chúa, ông ta đã đề cập tới tên của người đồng hành trong bữa tiệc của họ, cô thầm nghĩ, nếu không có lẽ không sẽ nhìn Nick và sau đó nhìn chằm chằm vào chân anh ta. Nó vẫn vậy, chân cô không còn đứng vững nữa, nhưng ngốc nghếch thay trong lòng cô khá bình tĩnh hay cô đang sốc, cô nghiêm khắc tự nói với chính mình.

“Cặp đôi bí mật này!” Một giọng nói khá nặng nề vang lên. Đó là Antonio, ông chủ người Ý, theo sau họ cùng với người vợ Maria bước chỉ sau ông ta một bước.

“Chúng tôi vừa nghe được tin. Khi nào đám cưới bắt đầu?” Maria hỏi, tất cả cùng cười trước gương mặt của cô.

“Làm thế nào mà ông biết được chứ?” Harry nói lấp bắp, bất ngờ trước sự chào đón của một cặp đôi khác.

“Cậu Kardis nói với tôi ông Trevlyn và vị hôn thê của họ đang bước vào phòng khách cocktail khi họ đến. Có lẽ anh đã cho tôi một lời gợi ý, Abby chúng ta đều là bạn.”

Abby sửng sốt. Cô muốn cười – cả buổi tối nhanh chóng phát huy tất cả những đặc điểm của một buổi tối sôi động, nhưng trước khi cô có thể đính chính thông tin sai lệch Harry đã dẫn cô vào phòng khách.

“Sau nha, nói sau nha Antonio,” ông nói, sải bước đi qua chỗ người đàn ông nhỏ bé ấy.

Sự tự chủ của Abby biến mất khi cô nhìn thấy cặp đôi đáng đứng cạnh quầy bar. Nick Karlis. Không thể nhầm lẫn vì bờ vai rộng của anh, thân hình uyển chuyển toát ra mùi hương nam tính từng lừa dối cô nhiều năm trước. Nở một nụ cười rạng rỡ cô tránh không nhìn anh, và chuyển sự chú ý sang người phụ nữ tay trong tay với người chồng cũ của mình. Malenia... Abby không thấy ngạc nhiên, nhưng cảm thấy hài lòng khi thấy người đàn bà lớn tuổi hơn này, và cô thấy hơi tiếc cho cô ta. Cùng lúc đó sự xuất hiện của Melanie lại là sự khích lệ cho cô kiềm chế cảm xúc của mình. Thư ký của Nick đã từng là người tình của anh, trong suốt và sau khi Abby kết hôn với anh. Rõ ràng có những thứ không bao giờ thay đổi, cô chán nản nghĩ vậy.

“Abby thật ngạc nhiên đó,” Melanie vui vẻ nói.

“Melanie,” cô lịch sự đáp lại khi cô nhìn thấy hai người đàn ông bên cạnh đang bắt tay nhau.

“Trevlyn. Thật vui khi ông đã đồng ý với bản kế hoạch.” Giọng anh cũng vẫn trầm và khàn như vậy. “Và Abby trông em đẹp hơn trước nhiều đó, em yêu.” Nick phát biểu, chuyển sang đứng ngay trước mặt cô để cô không còn cách nào khác đành phải nhìn anh. Anh tức giận rồi, cô thấy cái nhìn như nẩy lửa thoáng qua trên đôi mắt đen lạnh lẽo ấy.

“Xin chào Nick.” Abby thấy tự hào với lời chào vui vẻ của cô, và cực kỳ vui vì cô đã trang điểm cho cuộc gặp này. Cô biết cô đang xuất hiện đẹp nhất có thể. Cô không đưa tay ra, nhưng Nick vẫn cầm lấy nó. Cô mĩa mai nghĩ hãy tin anh ta. Sự tế nhị xã giao cũng cần phải được tuân theo, thậm chí khi anh ta có đang nói xấu sau lưng người khác. Cái bắt tay cứng nhắc và kéo dài hơn cần thiết khi anh đưa đôi mắt nhìn cô bằng sự tán dương say đắm nhục dục, nhìn dán chặt vào bờ ngực đầy đặn của cô một lúc, trước khi quay lại nhìn vào gương mặt cô. Cô hít một hơi sâu và tự nhiên rút tay ra. Chúa ơi, anh ta thật tự phụ khi nghĩ có thể làm cô bối rối chỉ với cái nhìn ấy sao. Nhiều năm trước cô sẽ đỏ mặt lên vì sự sỗ sàng đấy, nhưng không còn nữa rồi. Giờ cô là một nữ doanh nhân thông minh, chứ không phải là một người vợ chỉ biết chiều chồng mù quáng.

Abby nhướn mày hoàn hảo, và chế giễu sự thích thú của anh. Thân hình 1m82 của anh hoàn hảo trong bộ com lê màu xanh thẫm. Anh gầy hơn một chút so với trí nhớ của cô. Anh ta luôn luôn là một tên quái vật điển trai, và vẫn thế, nhưng giờ mái tóc xanh có điểm một vài sợi bạc, những đường cong từ mũi tới miệng khoét sâu hơn. Lần sinh nhật tới anh ta đã bốn mươi tuổi, và trông anh ta đúng như số tuổi ấy. Abby giấu đi sự ngạc nhiên của mình bằng cách quay lại với Melanie.

“Thật vui lại được gặp lại chị. Chị đang làm việc hay đây là một kỳ nghỉ?”

Trước khi Melanie có cơ hội trả lời, Nick đã cắt ngang. “Melanie là thư ký của tôi, và đây không phải là kỳ nghỉ với cả hai chúng tôi.”

Sao lại cứng nhắc thế chứ? Abby tự hỏi, cô chỉ muốn bắt đầu cuộc nói chuyện vô thưởng vô phạt thôi. Melanie thật đáng thương, cô ấy bằng tuổi với ông chủ, và đang phải chiến đấu với những nếp nhăn quanh khóe mắt và miệng. Cô ấy vẫn đẹp, nhỏ bé và hơi đen, nhưng bề ngoài khô gợt vẫn đang chỉ rõ những tín hiệu rõ ràng rằng lối ăn mặc của cô không thể giả trang được. Abby buồn bã nghĩ, thật lãng phí làm sao. Melanie đã dùng nhiều năm trời cho phép Nick lợi dụng cô ấy. Tạ ơn trời là cô đã trốn khỏi cái bẫy đó và giờ cô là chính mình.

“Tất nhiên, tôi nên biết điều đó,” Abby đáp lại khá chậm, và nở một nụ cười rạng rỡ với Harry, cô hỏi, “Anh yêu, em khát lắm. Anh sẽ mang đồ uống thường lệ tới cho em chứ, làm ơn đi mà.”

“Hãy cho phép tôi,” Nick dài giọng nói. Chỗ tôi tiện hơn. G và T đúng không?”

“Oh, không phải – Abby chưa bao giờ uống rượu spirit. Một cốc vang trắng chính là đồ uống yêu thích của cô ấy.”

Abby không thể nhịn cười. Harry không thể làm gì tốt hơn nếu họ nhắc lại chuyện ấy. Cô để ý đến sự tức giận xuất hiện trên khóe môi của Nick và cảm thấy rất vui sướng. Anh ta sẽ nhanh chóng nhận ra cô không còn là cô gái trẻ từng van xin tình yêu của anh. Thực tế tối nay có lẽ chứng minh được cô không còn đau lòng như cô đã nghĩ, ngay khi cô giữ được vẻ lạnh nhạt của mình.

“Vậy là khẩu vị của em đã thay đổi rồi đó Abby,” Nick mĩa mai, thận trọng nhìn Harry. “Đường như thay đổi về mọi thứ.”

“Đúng thế,” cô khích anh. “Khi tôi biết anh, tôi mới chỉ là một cô gái mới lớn cố gắng hành động như người lớn. Giờ tôi không còn phải diễn vai đó nữa.” Nick không thích điều đó. Đôi mắt đen của anh nheo lại giận dữ trước khi anh nhanh chóng gọi người phục vụ đặt đồ uống.

“Đây là một sự trùng hợp.” Melanie cuối cùng cũng lên tiếng. “Tôi chưa từng nghĩ sẽ gặp cô Abby ở đây trong hoàn cảnh trở trêu này. Tôi nghĩ cô sẽ quay lại những năm tháng làm người mẫu trước kia. Có lẽ giờ cô vẫn là một người mẫu, có phải vậy không?”

Đồ chó cái! Abby nghĩ rồi cho qua. Cô không thích thú dính líu vào những câu mắng chửi ấy, và sự tự tin tăng lên một bậc khi cô nhận ra sự trưởng thành của mình.

“Tôi có một vài lời mời quay lại thế giới người mẫu, nhưng tôi muốn những việc thách thức hơn thế, nên tôi đã bắt đầu tự kinh doanh. Chị phải đến và xem qua phòng tranh của tôi đó. Tôi tin chắc chị sẽ thích nó.”

“Bán tranh cho du khách à, thật là lạ đó.” Melanie cười nhạo báng.

Abby cứng người lại trước lời chế nhạo về sự độc lập khó khăn mới có được của cô. Cô không cần nhìn Nick cũng biết được cơ thể to lớn của anh ta vô thức dựa vào quầy bar, lắng nghe cuộc trao đổi của hai người với niềm vui không hề dấu giếm. Cô không thể để cho hai kẻ giàu có này xem nhẹ mình, cô bực bội nghĩ nhưng không có dấu hiệu giận dữ nào trong giọng nói khi cô trả lời.

“Đúng thế. Tại sao lại không được? Trong mùa hè đó là một vụ làm ăn rất hời, nhưng hết mùa tôi giới thiệu một vài lần triển lãm của một số tác giả. Một vài người là họa sĩ địa phương, một vài người là họa sĩ nổi tiếng trên thế giới. Ian Harkness nổi tiếng là Hội viên của Học viện Hoàng Gia, đã có hai lần giới thiệu tranh rất thành công ở phòng tranh của tôi, và còn đặt một lần nữa vào tháng 12. Chúng tôi dần dần có được danh tiếng khá là tốt.” Cô không nói thêm rằng Ian là bạn của cô. Cô biết Melanie là dạng người bị ấn tượng với một số người nổi tiếng.

“Đồ uống của cô đây.” Nick xen ngang, đặt vào tay một cái ly rượu vang trắng. Ngón tay anh ta nhẹ nhàng chạm vào tay cô, và cô lạnh lùng nhìn anh ta.

“Cám ơn.” Anh ta đang cố tán tỉnh cô sao? Cô bình tĩnh nâng ly rượu lên và hớp một ngụm, cô không hề dao động nhìn gương mặt điển trai của anh ta. Cô vui vẻ nhìn vào đôi lông mày đen của anh nhú lại vào nhau tạo thành nếp nhăn, tay anh run lên khi anh vội vã uống rượu và nhanh chóng chuyển sự chú ý sang Harry.

Abby thấy ngạc nhiên trước sự thẳng băng của chính mình, hãnh diện vì cái chạm nhẹ của anh không ảnh hưởng gì tới cô.

“Ồ, Thật vui phải không ông Trevlyn. Tôi không biết vợ sắp cưới của ông từng là vợ cũ của tôi đó. Abby đã nói với anh là chúng tôi đã từng kết hôn chưa?” Nick hỏi vẻ quan tâm đầy giễu cợt.

Nếu cô không nói, Nick chắc chắn sẽ cho Harry biết lúc này, Abby lặng lẽ bốc hỏa. Anh ta chắc chắn không phải không thích gây rắc rối cho cô, mà rõ ràng là thế. Nhưng tại sao anh ta làm vậy chứ? Cô đã đau đớn vì vụ ly hôn chứ không phải Nick.

“Oh, đúng rồi. Abby nói với tôi về cuộc hôn nhân chóng vánh của cô ấy. Tất nhiên khi cô ấy còn quá trẻ. Tôi không bao giờ tin tưởng vào cuộc hôn nhân của những người vị thành niên, một người đàn ông nên hiểu biết hơn. Tôi luôn luôn nói với con trai mình chuyện đó.”

Abby dường như đang vuốt ve ly rượu khi nhìn thấy cơn giận dữ hiển hiện trên mặt Nick, và Harry, cầu chúa phù hộ cho ông khi ông đang khá vui vẻ, hoàn toàn không để ý tới lời nói đầy ngụ ý mình đã nói ra.

“Anh thật văn minh với vụ ly hôn, tôi ngưỡng mộ anh vì điều đó. Chắc hẳn thật khó cho Abby khi phải một mình chăm sóc cậu con trai, nhưng cũng rất khôn ngoan. Mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều khi đứa bé chấp nhận người cha mới nếu không có bất cứ sự so sánh nào. Jonathan là một cậu bé ngoan, anh không phải lo lắng vì tương lai của cậu bé.”

Nick không còn che giấu nổi sự giận dữ của mình, và Abby đang đấu tranh kiềm chế niềm vui. Trái tim cô sung sướng khi thấy Nick Kardis vĩ đại như vậy nhận một lời xúc phạm vì sự thay đổi. Anh ta uống cạn ly rượu và đập nó xuống bàn, cô thấy ngạc nhiên khi nó không vỡ ra từng mảnh.

“Đúng, tôi chắc ông đã đúng,” Nick đồng ý, và nhanh chóng đổi chủ đề khi nói thêm, “Tôi nghĩ bữa ăn của chúng ta đã sẵn sàng, chúng ta nên đi thôi.”

Cái nháy mắt rõ ràng từ người được gọi là vị hôn phu của Abby cho biết Harry sâu sắc hơn nhiều so với bề ngoài, và trong giây phút đó cô nên ôm lấy ông. Không may cô không nắm được cơ hội ấy. Nick mạnh mẽ dùng tay giữ lấy cô, kéo cô lại đằng sau để hai người khác ra khỏi phòng.

“Ông ta nghĩ tôi là cha của con cô. Trông cô không có lấy một chút trơ tráo nào sao, Abby yêu dấu.” Anh ta nghiêng rằng nói đầy giễu cợt.

“Tôi không biết anh muốn nói gì, bỏ tay tôi ra,” Abby lạnh lùng ra lệnh. Những ngón tay dài của anh đặt lên cằm tay trần phía trên của cô, đã tạo ra sự run rẩy trong lòng cô, và cô có cảm giác sâu sắc có lẽ cô đã quá tự tin rồi, thực tế chỉ có mình cô với anh, cô cảm thấy đe dọa hơn là khi có Harry ở đó bảo vệ cô.

“Tôi muốn đập vỡ cái cổ đầy máu của cô,” Anh nói, cúi đầu nhìn cô, nụ cười giả tạo hằn lên trên đôi môi nghiêm khắc.

Abby run lên dưới cơn giận dữ lạnh lùng trong đôi mắt xám cứng như thép của anh. Cô không biết anh giận dữ vì cái gì, và cũng không có cơ hội tìm ra vì Melanie đã dừng lại bên cửa, vội vàng giục anh ta. “Đi nào, Nick, anh yêu. Em đói rồi.”

(Hết

2. Chương 2

Abby thở phào khi ngồi xuống bàn ăn. Harry đã ngồi ngay bên cạnh cô, và cô thấy biết ơn vì điều đó. Dù Nick không còn ám chỉ gì với cô, cô vẫn thích tránh xa anh ta.

Antonia giới thiệu thực đơn, và tuyên bố, “Vì đây là bữa liên hoan, hãy cho phép tôi mang rượu sâm panh tới.” Cô tìm thấy nụ cười khi Harry cảm ơn và hơi bồn chồn chấp nhận. Rõ ràng ông ấy không chắc lắm rằng Antonia có phải đang đề cập tới bữa liên hoan, hay sự thành công của vụ kinh doanh, hoặc vụ đính hôn giả. Hai người đàn ông chọn thức ăn, và Antonia với niềm vui sướng thái quá mở một chai sâm panh nho, rót chỗ rượu lấp lánh vào những ly thủy tinh.

Harry nâng ly và chạm nhẹ cốc với Abby, ngọt ngào nói, “Chúc mừng cho chúng ta nào.” Nụ cười nhân từ bao phủ lấy tất cả những người xung quanh trong khi tránh nói ra lý do cho bữa tiệc chúc mừng. Nick Kardis không có được sự kiềm chế như vậy, và Abby ngay lập tức nghĩ tới chuyện sắp xếp chỗ ngồi khi cô ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh nhìn thẳng vào đôi mắt như muốn giết người của anh ta.

“Hai người đính hôn lâu chưa?” Nick nhẹ nhàng hỏi. “Tôi không thể không để ý là cô không đeo nhẫn đây Abby.”

Hãy tin anh ta, cô cay đắng nghĩ thầm, anh ta chưa từng bỏ qua một câu nói dối nào.

Nặng ra một nụ cười khá giả tạo, cô ngọt ngào đáp trả. “Không lâu đâu, nhưng tôi không muốn một cái nhẫn nào, và Harry đã đồng ý với tôi. Anh ấy quá thật thà, và lời hứa của anh ấy là đủ rồi.” Cô biết Nick hiểu được nghĩa ngầm của cô, cô có thể cảm nhận sự căng thẳng của anh ta và thấy anh ta không thoải mái, cô không thể cưỡng lại niềm vui đang dâng lên trong cô.

“Tôi từng nghĩ là mọi người đàn ông đều tặng đồ trang sức cho phụ nữ để xoa dịu lương tâm tội lỗi của họ. Chị đồng ý với tôi chứ Melanie?” Cô cố tình hỏi, nhìn vào cái vòng cổ bằng kim cương người phụ nữ đó đang đeo. Cô biết rõ Nick đã mua nó cho thư ký của anh ta, và người đàn bà ấy đã phục tùng nó như cách mà anh ta lợi dụng cô ấy.

“Thật là may mắn đó Harry. Ông sắp có một người vợ rất rẻ đó,” Nick mỉa mai đáp lại.” Chắc chắn là cô đã thay đổi rồi Abby à. Tôi còn nhớ khi chúng ta kết hôn cô thấy vui thế nào khi tôi tặng cô trang sức, và thể hiện sự biết ơn rất nhiệt tình.”

Abby tái xanh, sau đó không thể ngăn một chất lỏng trào lên họng cô. Ký ức sống động về việc Nick trao cô chiếc nhẫn kim cương hiện lên rõ trong đầu cô. Cô thấy mình đang tự hỏi nên cảm ơn anh thế nào, và nhớ lại câu trả lời khàn khàn của anh, ‘hãy chỉ cho anh thấy’ – và cô đã làm theo. Cô cởi áo khoác của anh qua bờ vai rộng, chậm chậm cởi cúc áo của anh, và cuối cùng lột hết đồ của anh, cô đã tôn thờ sự cân xứng hoàn hảo ở cơ thể đầy cơ bắp rắn chắc của anh. Cô lắc đầu xua đuổi hình ảnh ấy, chống lại cảm giác ám áp

mà suy nghĩ đó mang tới. Cô hận anh và những gì anh đã làm với cô. Những ngày đó đã qua khi chỉ một ánh mắt từ đôi mắt xám ấy có thể châm lên ngọn lửa nhục dục trong cô, điều mà chỉ anh mới có thể làm dịu.

“Cô đỏ mặt đấy, Abby. Ở đây quá nóng với cô sao?” Nick hỏi nhỏ. Lực hút nam châm của người đàn ông ấy đã không mấy may giảm đi chút nào trong những năm đã qua. Anh biết rõ cô đã nghĩ tới điều gì.

“Không,” cô vội vã bác bỏ, nhưng đôi mắt anh nhìn và giữ lấy ánh mắt cô, và cô không thể phá vỡ mối liên hệ ấy. Không thể phủ nhận tia chớp nhận thức về thể xác đã lóe lên giữa họ. Tiếng bọt của chai sâm panh đã chụp được chủ đề căng thẳng về tình dục, và Abby nhanh chóng cúi đầu xuống để nhìn lơ đãng vào chiếc khăn trải bàn màu trắng.

Chất hóa học vẫn ở đó, nhưng Abby tự nhủ, giờ cô có thể nhìn xem nó là gì. Sự thèm khát, sự thèm khát rõ ràng cổ lỗ. Thật xấu hổ khi cô đã không nhận ra nó trong những năm qua, và tự giúp mình thoát khỏi nhiều nỗi đau. Đột nhiên cô không còn cảm giác tự tin vào khả năng thoát khỏi buổi tối này bình yên vô sự.

Thức ăn được mang lên, và cô cố thư giãn, nhưng đó là một cuộc đấu tranh khó khăn. Cô không thể nào cảm nhận được hương vị của món nầm nhồi thịt nấu bằng bơ tỏi, và phải thật cố gắng nuốt món chim trĩ ngay sau đó. Nick với một vài lý do cô không thể hiểu nổi, đang chẳng cố gắng che giấu sự thích thú hiển hiện với cô. Cuộc nói chuyện tập trung vào liên doanh kinh doanh, và Abby biết ơn để cho nó bỏ qua cô, nhưng cô cảm nhận được đôi mắt xám lạnh lùng nhàm chán nhìn cô, bắt cô phải để ý tới.

Abby nhờ sự kiểm soát tuyệt vời đã giữ được đôi mắt nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn trước mắt dù cho cô đã không nhìn thấy thức ăn một tháng rồi. Cô ghét anh... Nick Kardis, một doanh nhân tỷ phú có đạo đức và thói quen của một con mèo hoang. Ô, cô thật sự ghét anh! Cô lặng lẽ bốc hỏa. Sức mạnh cảm xúc đã khiến cô nắm chặt cái đĩa cho tới khi tay trắng bệch lại. Cô đã đổi lẻ tên thời con gái của mình sau khi ly hôn, và khi con trai cô sinh ra đã được đăng ký dưới cái tên Jonathan Kardis Jones, và ngay lập tức sau đó cô ước cô đã xóa cái tên Kardis hoàn toàn.

“Thêm sâm panh nữa chứ Abby?” Giọng nói đang ghét lả lơi hỏi cô. Cô ngẩng đầu lên rồi nhanh chóng rót đầy ly trong tay. “Không phải cho tôi, cảm ơn anh,” cô từ chối, chẳng buồn thể hiện sự không thích thú trong mắt.

“Không giống em chút nào, em yêu – em thường thích uống rượu mà. Một ly nữa không gây tổn hại gì đâu. Dương như anh nhớ rượu gây ra tác động đáng yêu nhất với em,” Nick nói kéo dài đầy mỉa mai, ánh mắt anh nhìn vào chiếc cổ áo khoét sâu chữ V của cô, và nhìn dán mắt vào những đường cong lộ ra của ngực cô trước khi quay lại nhìn gương mặt cô.

“Không, cảm ơn.” Abby lặp lại một cách cộc lốc, lờ đi lời xúc phạm trắng trợn đầy nhục dục của anh. Cô biết anh đang đề cập tới điều gì, và còn ghét anh hơn nữa. Khi cuộc hôn nhân đổ vỡ, cô đã ở một mình hàng đêm trong khi anh uống rượu và ăn tối với người tình, và cô đã thường có một cốc G & T. Cho đến một đêm anh về nhà khá muộn, và Abby với lòng tự trọng đã bị nghiền nát, đã yêu cầu anh ngủ với cô. Cô sẽ không bao giờ quên lời xúc phạm của anh – “Tôi không ngủ với người say, em yêu ạ.” Từ lúc đó cô chưa từng động đến một giọt rượu nào.

Bề ngoài Abby đã cố giữ được vẻ mặt lạnh nhạt của một người phụ nữ trưởng thành lạnh lùng, nhưng bên trong cô cảm nhận được những dao động của nỗi sợ hãi thật sự hình thành trong lòng cô. Tại sao Nick lại cố tình khiến cô đau đớn? Cô chẳng có nghĩa lý gì với anh, mặc dù anh đã sôi lên vì tức giận đêm nay. Nó có thể bởi vì anh nghĩ cô đã đính hôn không? Không... anh là kẻ vô tâm và vô đạo đức, và những sai lầm của anh không thể đếm hết, nhưng sự ghen tuông nhỏ nhen không nằm trong số đó? Vậy thì tại sao? Cô tự cho rằng cuộc gặp gỡ của họ tối nay là sự trùng hợp đơn thuần, nhưng giờ cô bắt đầu tự hỏi...

“Abby.”

Đầu cô ngẩng lên khi nhận ra Harry đang lay mình.

“Anh hỏi em có muốn uống cà phê không, em yêu.”

“Vâng,” cô trả lời, thật sự nhìn Harry lần đầu tiên sau một lúc lâu. Đôi mắt xanh của ông đang quá sáng. Cô cau mày, nhìn thấy ba chai sâm panh trên bàn, cô đã quá chú tâm tới suy nghĩ của mình mà không để

ý tới tốc độ rót rượu của Nick. Cô tức giận nhìn anh và cái miệng cứng nhắc cười thông cảm. Rõ ràng anh ta không có uống nhiều, nhưng hai người còn lại đều ngà ngà say.

Abby ngồi thẳng lên, đôi mắt xanh cứng như ngọc lục bảo. Trong lúc cô tập trung hết năng lực chỉ để thoát khỏi buổi tối này, Nick đã chuốc say Harry và nói tự do. Đã quá muộn khi cô để ý tới cuộc nói chuyện. Cô sợ hãi nhận ra Harry đã bước vào vở kịch nơi ông cứ tưởng Nick là một người bạn tuyệt vời, và đang khá ủy mị.

“Anh biết đấy Nick, khi lần đầu tôi gặp anh, tôi chỉ biết anh nhắc tôi nhớ tới ai đó, nhưng tôi không thể nghĩ đến ai cả. Tôi không thể tin là mình lại ngỡ ngàng tới vậy. Cậu bé Jonathan là một hình ảnh thu nhỏ của anh, giống như hai hạt đậu trong một quả đậu, đúng, anh hẳn đã sinh ra cậu bé.”

Abby muốn cuộn tròn lại và biến mất, giờ Harry lúc nào cũng có thể nhờ miệng nói ra họ không thật sự đính hôn. Tuyệt vọng tìm cách chuyển hướng cuộc nói chuyện, cô được cứu nhờ Melanie. Nhà hàng tự hào có một sàn khiêu vũ mới khai trương, và một bộ ba để chơi nhạc. Melanie nắm tay Nick, mỉm cười quyến rũ với anh.

“Nickie, anh yêu, cùng nhảy nào.”

Abby thở phào nhẹ nhõm, một nụ cười hiện lên trên cái miệng dài các của cô. Nickie – anh ghét người ta gọi anh như vậy. Nhưng nụ cười ấy biến mất khi cô không thể ngờ được bản thân mình bị một cánh tay to lớn kéo mạnh ra khỏi ghế rồi siết chặt lấy cô.

“Ý hay đó, Melanie, nhưng chúng ta không thể bỏ quên những vị khách. Anh chắc Harry sẽ thích nhảy cùng em đây.”

Trước khi Abby kịp hiểu xem chuyện gì đang diễn ra thì cô đã đứng giữa sàn nhảy, tay Nick giữ chặt lấy cô. Cô hít một hơi sâu cố bình tĩnh và đã kịp giữ lại lời từ chối kiên quyết cô muốn nói. Nhờ sự ngạo mạn anh có thể xem nó như một thách thức, và cô không muốn góp phần cổ vũ. Tự tạo cho mình lớp mặt lạ lịch sự, cô cứng nhắc trong vòng tay anh, khước từ nhận ra hơi ấm thân thuộc của cơ thể anh.

“Vì Chúa, thư giãn nào Abby!” Anh thả lỏng yêu cầu. “Anh không định ngửa em ra ở giữa sàn nhảy đâu.”

“Tôi không nghĩ anh dám làm thế!” Cô đáp lại.

“Tốt,” anh kéo dài giọng mỉa mai. “Anh cứ tưởng em sợ anh đó.” Và, tay anh giữ lấy hai tay cô đưa chúng lên trên bộ ngực cơ bắp của anh, anh trượt một tay khác quanh eo cô và kéo cô vào sự tiếp xúc thể xác không thể tránh khỏi.

Cô run lên khi tay anh lười biếng vuốt ve chiếc lưng trần của cô. Sự rắn chắc cơ bắp của đùi anh di chuyển duyên dáng cạnh đùi cô khiến cô thấy hoảng hốt nhận ra cái vật nam tính mạnh mẽ của anh. Trong một chốc cô suýt nữa không chịu nổi được lời mời quyến rũ của cơ thể anh, sau đó sự tỉnh táo đã chiến thắng. Cô cố gắng lách khỏi cái ôm khiêu khích của anh, nhưng anh dễ dàng giữ được cô. Anh cười, thì thầm vào tai cô.

“Thật quá tốt khi lại được ôm em , Abby. Chúng ta luôn gắn kết với nhau đến hoàn hảo. Chúa ơi, và anh đã nhớ em đó.”

Dây thần kinh khổng lồ của người đàn ông này khiến cô khó thở, và cô phải cố kiềm chế không đá vào chân anh. “Đừng bận tâm, Nick. Tôi đã tắt cả những điều này rồi. Tôi là Abby, nhớ không? Tôi biết chính xác anh là một kẻ nói dối như thế nào, vì vậy hãy dành cuộc nói chuyện ngọt ngào này với những ả tình nhân của anh, được chứ?” Cô mỉa mai nhắc anh.

Trong đôi mắt xám của anh ánh lên cái nhìn ngạc nhiên, nhưng nó nhanh chóng biến mất khi anh ngừng đầu lên xem xét biểu hiện của cô.

“Nếu chúng ta nhắc tới những kẻ nói dối, Abby yêu dấu, chắc chắn em phải giành giải Oscar rồi?” Anh chế nhạo, ôm chặt lấy eo cô. “Hãy nói cho anh biết, vị hôn phu đầy tính toán của em sẽ nói gì nếu anh nói với ông ta rằng đứa con mà em bảo là của người chồng cũ của em thật ra là con của một gã mà em chọn trước khi chúng ta ly dị?”

“Anh thật không thể tin nổi,” Abby khinh bỉ đáp lại, lờ đi câu hỏi của anh. “Anh thậm chí còn tự dối lừa mình. Đó chính là cách anh an ủi lương tâm mình sao? Không cần trả lời đâu, tôi thật sự chẳng có hứng thú,” cô kết luận, nhận ra Michael đang bước vào nhà hàng. Cô chỉ muốn bỏ đi. “Xin thứ lỗi,” cô thì thầm, và cố gắng gỡ tay Nick ra, nhưng anh lại kéo cô lại gần hơn.

“Giờ, xin hãy đợi một phút!” Lời yêu cầu nghiêm khắc và cứng lại vì tức giận. “Nếu lương tâm ai đó cần được an ủi thì đó chính là lương tâm của cô. Chúa ơi, chắc chắn cô đã biến tôi thành thằng ngốc. Tôi chẳng nợ nần gì cô và con cô.”

Abby tái xanh trước sự khinh bỉ lạnh lùng trong đôi mắt xám của anh. Cô có thể cảm nhận được những ngón tay của anh đang găm sâu vào eo cô, và cô nhanh chóng cảm thấy rằng anh sẽ thích làm thế với cổ cô hơn. Sau đó nó bất ngờ khiến cô đau đớn. Cô biết tại sao anh lại quá giận dữ cả tối nay, tất nhiên – vì tiền. Một nụ cười hằn lên nơi khóe miệng cô, nhưng cô nén lại. Cô sẽ thích điều này.

“Anh có ý gì?” Cô giả ngây thơ hỏi.

“Ôi, thôi nào, Abby. Tôi đã đưa cho cô khoản tiền khổng lồ cho vụ ly hôn theo các tiêu chuẩn của bất cứ ai. Cô nên hạnh diện vì cô là người duy nhất khôn ngoan hơn tôi. Điều duy nhất tôi không thể nghĩ ra là tại sao cô còn đi làm – chắc chắn không phải vì cô cần tiền, trừ khi Harkness lừa hết tiền của cô rồi,” anh mỉa mai nói.

Cô không hiểu việc anh đề cập tới Ian Harkness, và cũng không định hỏi, nhưng phần cuối câu chuyện đã rất rõ ràng. Cô cười nhạt. “Tôi nhận ra anh muốn biết chuyện gì đã xảy ra với tiền của anh. Tại sao? Anh từng nghĩ rằng tôi sẽ cư xử như một nữ anh hùng lãng mạn trong tiểu thuyết và không động đến một xu trong đó ư?” Cô hỏi câu hỏi mà biết chắc rằng có lẽ anh cho rằng cô chỉ làm thế. Anh chưa từng là một kẻ keo kiệt, nhưng một triệu bảng là một số tiền lớn, thậm chí so với tài sản khổng lồ của Nick. Cô có thể nhận ra điều đó. Anh đã tạo ra một cử chỉ lớn, chưa từng nghĩ rằng cô sẽ giữ lấy nó. Thật sự suy nghĩ đầu tiên của cô là trả lại tiền cho anh, nhưng ông Farlow đã không đồng ý làm vậy, khẳng định rằng cô nên đợi và nghĩ đến chuyện đó sau. Cô thấy vui vì giờ cô đã làm thế.

“Không, tôi đã thật lòng tin tưởng đưa cho cô. Lúc đó tôi nghĩ rằng cô xứng đáng nhận nó,” anh nói dài giọng, ngọt ngào hơn, “Cô là một đối tác đặc biệt quyến rũ trên giường – quá sáng tạo.”

“Rồi anh sẽ thấy hài lòng khi nghe được tôi đã sử dụng nó theo một cách rất sáng tạo đấy.” Cô mỉa mai anh, trong khi run lên dữ dội vì những kỷ ức mà anh vừa gợi lên.

“Cô đã sử dụng hết rồi sao? Tôi thấy thật khó tin dù tôi vẫn thấy bản khoản sao Trevlyn lại cần nhiều tiền bên ngoài trong khi hôn thê của ông ta là một người đàn bà giàu có.”

“Vậy hãy để đầu óc anh nghỉ ngơi đi. Tôi đã không dùng một xu nào của anh. Mọi thứ tôi có đều là do tôi tự làm ra. Tiền của anh được sử dụng trong vòng hai tháng.”

Abby thật sự thích bản thân mình. Đó là cảm giác phấn khởi. Cảm giác trả thù mới ngọt ngào làm sao... Đôi mắt xanh của cô lấp lánh chiến thắng nhìn vào đôi mắt phòng vệ của anh.

“Và cô không thể đợi để nói cho tôi biết sao,” Nick nhắc nhở.

“Tôi đã có được sự trợ giúp. Ông Farlow, luật sư của tôi đã sắp xếp tất cả. Những người hưởng lợi là trại trẻ mồ côi Battersea, căn nhà của một diễn viên đã về hưu, và – tôi chỉ biết rằng anh sẽ thích điều này, được góp phần vào lối sống của anh – quý Terrence Higgins cho những người nhiễm AIDS.”

Miệng anh mở to vì ngạc nhiên và sững sờ khi cô nói. Abby không nhìn thấy phản ứng của anh, nhưng cô lách ra khỏi tay anh và đi thẳng tới chỗ an toàn bên bàn anh và sự đồng hành của những người khác.

Michael chào cô cười gượng và thì thầm, “Ba tôi chắc chắn đang thích lắm – hơi quá một chút, chỉ cần nhìn ông là thấy rồi. Nào hãy ra khỏi đây trước khi ông ấy nhảy lên sân khấu rồi hát.”

Abby đồng ý. Nick đã theo cô ra khỏi sàn nhảy, và cô thận trọng liếc anh, hi vọng thấy anh tức giận. Cô thấy ngạc nhiên khi anh vẫn rất vui vẻ, đôi mắt xám bạc sáng lên nụ cười khi anh bắt gặp cô nhìn trộm. Cô đột nhiên thấy kiệt sức. Tại sao cô lại thấy phiền vì mắc câu anh? Cô sẽ không bao giờ hiểu nổi anh dù

cho dù có một triệu năm nữa, và cô không còn hứng thú khi cố làm như vậy. Giờ Nick chẳng có ý nghĩa gì với cô. Anh thậm chí không đáng để cô ghét.

Abby thở sâu hít vào chỗ không khí lạnh ban đêm, thấy thư thái khi cuối cùng họ cũng bước ra khỏi khách sạn. Những lời tạm biệt được kéo dài. Nick làm như không có chuyện gì khoắc lên hình ảnh một chủ nhà lịch thiệp quyền rũ đến hoàn hảo, quá hoàn hảo tới mức Abby tự hỏi liệu cô có tưởng tượng ra cơn giận mới đây của anh không. Năm người họ đứng ở tiền sảnh khách sạn trong mười phút trước, trong khi Nick khẳng định lại chủ ý đầu tư vào khu phức hợp khách sạn, báo cho Harry biết rằng anh sẽ quay lại Luân Đôn vào buổi sáng hôm sau và sẽ chỉ đạo phòng hành chính nhanh chóng giải quyết tài liệu. Mọi thứ dường như nhẹ nhàng và ngọt ngào, vậy tại sao Abby vẫn có cảm giác khó chịu dai dẳng?

“Xin lỗi về vị hôn thê của ông,” một giọng trầm trầm mĩa mai vang lên trong tai cô.

Abby bắt đầu thấy ngạc nhiên, Nick đang giữ lấy vai cô. Cô để ý thấy cái nhìn khinh khỉnh nhằm vào Harry và ngay lập tức chiếu lên người bảo vệ của cô.

“Người tình của em sẽ không tốt với em đêm nay đâu, Abby thân mến,” anh chế giễu.

“Nickie, anh yêu, em lạnh lắm, chúng ta có thể về phòng không?” Giọng nói mờ nhạt của Melanie đã hiện lên dưới không khí lạnh ban đêm.

Abby không thể cưỡng lại nhìn vào anh bằng đôi mắt xanh to thơ ngây, bao phủ trong đó là sự mĩa mai, cô nói mát, “Nickie của em, anh yêu. Anh đã thay đổi rồi – lên giường với những kẻ say. Thật buồn làm sao.”

“Touché,” (Chuẩn), Nick nhỏ nhẹ đáp lại, và trong chốc lát cô có thể khẳng định rằng mình nhìn thấy nỗi đau trong đôi mắt xám bạc của anh trước khi anh quay đi và bước vào trong.

Abby cuộn tròn trên giường, ôm cái chăn hoa quanh người. Cô thầm cầu nguyện và chúc Jonathan ngủ ngon, và nhắm mắt lại, cố ngủ nhưng sự im lặng của căn nhà dường như khiến cô thấy trống trải. Cô hoàn toàn thấy cô đơn, một nỗi cô đơn khắc sâu vào xương mà lần đầu tiên cô trải qua khi cha mẹ bị giết trong một vụ tai nạn máy bay.

Họ từng là diễn viên, cha cô làm việc cho RSC và mẹ cô làm một chuỗi chương trình truyền hình. Từ bé cô đã biết mình được bản thân cô là một sai lầm mà ba mẹ đều không biết nên làm gì với nó. Những người diễn viên thất nghiệp trở thành vú nuôi của cô, cho đến khi cô được chuyển tới trường nội trú năm tám tuổi. Cha mẹ cô chỉ cố gắng cho cô có được tuổi thơ bình thường là vào những ngày nghỉ ở Cornwall. Năm cô 15 tuổi, cha mẹ cô chết, và sự cô đơn vỡ vụn đã vô tình chộp lấy cảm xúc của cô. Ông Farlow, luật sư của họ, và Tony Bonajee, người đại diện của họ đã được chỉ định là người ủy thác và người giám hộ của cô. Không phải cha mẹ cô đã để lại nhiều của cải – một căn hộ ở Kensington, và đủ tiền để giúp cô học hết. Với Abby, cuộc sống chỉ thay đổi có chút ít, trừ việc vào những ngày nghỉ cô thường ở lại trường.

Trái lại, cô có thể thấy chắc hẳn Tony Bonajee đã sức thế nào, khi là một cử nhân 40 tuổi, phải chăm sóc một cô bé tuổi vị thành niên. Ông đã cố hết sức, gọi điện thoại tới trường và thường xuyên đưa cô ra ngoài, và ba ngày dịp nghỉ lễ Giáng sinh ở biệt thự của ông ở Mayfair. Ông đã thông qua mong muốn được đi học ở trường nghệ thuật của cô, và chỉ sau một học kỳ, cô nhận ra cô sẽ không bao giờ trở thành một Turner khác, ông đã dùng sức ảnh hưởng của mình để giúp cô bắt đầu sự nghiệp làm người mẫu.

Abby trở mình không ngừng, những suy nghĩ bủa vây lấy cô. Cô đã đề nghị Tony tiễn cô khi cô kết hôn, và họ có những thỏa thuận của riêng họ. Ông muốn cô đợi cho tới khi ông đặt ra một số câu hỏi về Nick Kardis. Ông từng biết một người Kardis lớn tuổi hơn, người có một danh tiếng rất không tốt đẹp với những người phụ nữ trẻ tuổi. Cha nào con nấy, ông từng nói vậy, nhưng tất nhiên Abby đâu có nghe.

Giá như cô đã... lẽ ra cô có thể cứu mình trước những nỗi đau khủng khiếp ấy. Chúa ơi, nhưng lúc đó cô đã quá ngây thơ. Cô đưa đôi mắt âm thầm nhìn chăm chăm vào bóng tối. Cô đã tạo dựng một cuộc sống tốt đẹp cho Jonathan và chính cô, và thấy hài lòng, nhưng khi thấy đêm nay Nick gợi lại những vết thương cũ, những ký ức về tuổi trẻ bị khuấy động, nhưng thứ mà cô thể đã quên rồi.

Cô đã gặp Nick lần đầu tiên ở khách sạn Ritz ở Luân Đôn. Hôm đó có một đám cưới rất lớn. Anna, người bạn duy nhất trong thế giới người mẫu của cô, lấy Eric, một nhà ngoại giao đấu tranh bằng những phương tiện độc lập, và Abby là phù dâu của họ.

Cô đang đứng trên bậc cửa của Ritz, bị đám đông đang vây tay chào cặp đôi hạnh phúc chỉ trích, thì có tay một người đàn ông đặt lên vai cô cử chỉ muốn xoa dịu. Giọng nói của Anna vang lên rõ như tiếng chuông.

“Hãy coi chừng người đó Abby, bạn yêu quý. Anh ấy nguy hiểm lắm,” và ném bó hoa cưới thẳng tới chỗ Abby, Anna trượt vào đám người nhà Roll đang đợi.

Abby đỏ mặt – nắm chặt chỗ hoa trong tay, ước gì cô có thể lên tới phòng dành riêng cho cô.

Abby quay mặt vào giường và tức giận đấm gối. Tại sao cô không làm vậy? Cô muộn màng nhận ra rằng cô biết rõ cô sẽ không bao giờ thật sự cảm thấy thoải mái với những người siêu giàu có, những người đối đáp tinh vi vì điều đó không có nghĩa lý gì. Không, đá cẩm thạch màu hồng của khách sạn Ritz không phải dành cho cô, trong khi với những kẻ như Nick Kardis thì thế giới đó chính là nhà. Không may cho Abby, cô đã lỡ đi những tín hiệu cảnh báo ấy khi một giọng nói trầm đục vui vẻ thì thầm vào tai cô, “Em sẽ lấy anh chứ?”

Cô đột nhiên cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay ôm lấy vai cô, cô quay lại, định làm người đàn ông ấy đông cứng bằng một ánh mắt...

“Không, cảm ơn.” Những từ ngữ bay vào không trung, khi khí chất thu hút người khác của người đàn ông ấy đã đánh vào cô như một cú đấm vào bụng. Tóc anh đen và xoăn, nhẹ nhàng lướt qua cái cổ áo khoác màu đen, cái áo rất vừa vặn với bờ vai rộng của anh. Đôi mắt anh sáng lên ánh bạc xám, một sự đối lập tuyệt vời với gương mặt rám nắng cực kỳ điển trai của anh.

“Tôi có hai đầu sao?” Anh hỏi, đôi môi cong cong nụ cười trêu chọc.

“Không, chỉ là một cái đầu rất quyến rũ thôi,” cô đùa lại, hoàn toàn không giống cô thường ngày, và tất cả suy nghĩ đều biến mất.

“Cho phép tôi tự giới thiệu. Tôi là Nick Kardis, và cô là?”

“Abby. Abby Jones.”

“Ồ, Abby Jones, cô và tôi sẽ khiêu vũ đêm nay chứ. Tôi đã đợi hàng giờ để có thể nói chuyện riêng với cô rồi.”

“Anh sao?” Cô cười với anh, hoàn toàn bị choáng ngợp bởi sự quyến rũ của anh. Cánh tay anh trượt quanh vai cô, và đùi anh cọ sát vào đùi cô khi anh đưa cô quay vào trong. Một cơn run rẩy ngon lành xuyên thấu cô, không người đàn ông nào ảnh hưởng đến cô nhanh tới vậy.

“Tất nhiên rồi. Tôi nói dối sao?” Anh nhẹ nhàng giỡn cợt cô, và đưa tay cầm lấy tay cô, anh kéo tay cô đặt lên ngực anh, bàn tay còn lại vòng lấy eo cô. “Giờ em là của tôi cả đêm nay, đúng không...?”

Cô vui vẻ đồng ý.

Phần còn lại của buổi tối trải qua như một giấc mơ. Nick xoay cô trên sàn nhảy, và cô cảm thấy như thể mình đang lướt đi trong không trung. Giữa những điệu nhạc anh đã nói cho cô biết anh là người Hi Lạp, có nhà ở Athens, nhưng giờ anh đang đi công tác ở Luân Đôn để giúp cha anh, người gần đây phải chịu một cơn đau tim và không được phép đi xa. Anh cùng học trường công với em trai của Eric, do đó sự xuất hiện của anh trong đám cưới này là sự đề nghị gần như hoàn hảo bằng tiếng Anh.

Với Abby đó là phép nhiệm màu. Máu trong tĩnh mạch của cô sôi lên, và cô hạnh phúc đến dữ dội và vẻ vang. Nick không cố ngụy trang cho vẻ ngưỡng mộ của anh. Đôi mắt xám của anh sáng lên khi nhìn cô, và anh hôn nhẹ lên hai gò má lấp lánh của cô. Rõ ràng anh già hơn cô một chút, nhưng nụ cười sẵn sàng của anh trông trẻ con đến bất ngờ.

Ban nhạc chơi điệu van cuối cùng và Nick nhẹ nhàng kéo cô vào trong vòng tay anh, cho rằng đã đến lúc ra về. Giữ cô chặt ở bên cạnh, anh đưa cô ngang qua đại sảnh thanh lịch tới chỗ tiếp tân. Abby có thể cảm nhận được sự căng thẳng của anh, và ngây thơ nghĩ rằng đó là bởi vì anh đã yêu cô một chút rồi, và còn lo lắng về việc yêu cầu được gặp cô nữa, cho tới khi anh cúi đầu xuống, chạm vào tai cô, khàn khàn thì thầm, “Anh nghĩ căn hộ của anh sẽ là điều tốt nhất, em yêu. Nó có một chiếc giường cỡ lớn.”

Sự thất vọng mạnh đến mức Abby không thể nói lên lời. Cô chỉ hành động theo bản năng, đưa tay lên, tát mạnh vào mặt anh, một tiếng kêu vang. Cô không biết đến những gương mặt ngạc nhiên vui vẻ của những vị khách khác, và chạy như bay ra khỏi khách sạn, cô nhảy vào một chiếc tắc xi, và chỉ trong giây lát cô đã trên đường về nhà.

Mày mới ngu ngốc làm sao! Cô tự mắng mình. Làm sao cô có thể cảm lạnh như vậy? Rõ ràng khi anh ta yêu cầu cô dành cả đêm cùng anh ta anh ta đã bóng gió nhắc tới chuyện đó. Anh ta cũng cùng một loại với những gã đàn ông cô từng gặp trong sự nghiệp người mẫu ngắn ngủi, hoàn toàn vô đạo đức. Nhưng điều đó không giúp xoa dịu nỗi đau trong tim cô.

Ngày tiếp theo có một bó hoa hồng đỏ rất to được gửi tới nhà cô. Tấm thiệp ghi, “Anh xin lỗi, Nick.” Cô khịt mũi hoài nghi, xé tấm thiệp ra, và đưa chỗ hoa cho người đàn bà lớn tuổi sống ở căn hộ phía trên, quyết tâm quên anh.

Ngày tiếp theo cô đi làm về muộn. Lúc đó là 8 giờ tối, cô thấy mệt mỏi và đói. Đang đợi trước ngưỡng cửa nhà cô là Nick Kardis...

Trí nhớ của cô đã không thực thi công lý với anh ta, cô bắt lực nghĩ. Nào, hãy nghĩ là anh ta không đẹp trai, và anh ta không gây chết người. Anh mặc một bộ com lê màu đen, chiếc áo sơ mi sọc trắng và đeo ca vát lụa. Trong anh có đầy đủ đặc điểm của một doanh nhân thành đạt. Mái tóc đen xõa tự nhiên trên trán, và đôi môi gợi tình hẳn lên một nụ cười thận trọng chào cô. Abby thật sự phải cố gắng lắm mới có thể không nhìn vào anh, anh trông quá năng động và rất lực lưỡng, nhưng cô đã làm được và mở túi ra tìm chìa khóa.

“Anh đang làm gì ở đây?” Cô lạnh nhạt hỏi, không thể bác bỏ niềm vui nhanh chóng mà chính sự xuất hiện của anh đã đánh thức trong cô.

“Anh muốn xin lỗi em về đêm hôm đó. Anh biết, mình đã hơi quá đà. Anh nghĩ vì em là bạn của Anna...”

Abby cứng người lại, nắm chặt chìa khóa, cố gắng đút nó vào ổ khóa. Cô biết Anna không phải là một cô dâu trinh trắng, nhưng cô thấy căm ghét lời ám chỉ của anh, dù thật sự cô không thể đổ lỗi cho anh. Tất cả những gã đàn ông dường như đều nghĩ rằng những người mẫu ở đây đều dễ có được. Đó là một nguy cơ nghề nghiệp, và cô thật ngu ngốc vì cảm thấy tổn thương bởi điều đó.

“Anh thật sự xin lỗi.” Những ngón tay dài rám nắng bao lấy cổ tay cô, ngón tay cái bắt cần vuốt ve phần da mềm mại bên dưới, khiến cho cánh tay cô rùng mình rồi ngứa ran lên. “Anh không cố ý sỉ nhục em. Chỉ là anh muốn em quá nhiều, và anh nghĩ em cũng có cùng cảm giác ấy. Anh đã vội vã và anh xin lỗi. Lời biện hộ duy nhất của anh là chưa có người đàn bà nào lại gây ra ảnh hưởng ngay lập tức lên anh như vậy. Anh không thường quá thô lỗ như vậy, anh đảm bảo đấy.”

Abby ngẩng đầu lên, mắt cô nhìn sâu và mắt anh. Trông anh rất thành thật, và cô muốn tin anh.

“Em sẽ ăn tối với anh tối nay chứ? Làm ơn đi?” Anh nhỏ nhẹ hỏi cô.

“Vâng, được, và em – em ở –” Cô lắp bắp. Cô không thể tranh luận với một Nick biết hối lỗi, nên cuối cùng cô nói thêm, “Em xin lỗi vì đã tát anh, và nếu anh không phiền lòng mà gọi lại nửa giờ nữa, em sẽ chuẩn bị sẵn sàng.”

“Không, anh không thấy phiền đâu. Anh đã đợi em ở đây ba tiếng rồi, nên thêm ba mươi phút nữa cũng không thành vấn đề.”

Cô sững sờ nhìn anh. “Ba tiếng sao?”

Đôi mắt xám của anh lấp lánh niềm vui. “Anh không thể từ bỏ cơ hội để không mất em, nhưng ổn cả rồi, anh sẽ chỉ đợi ở đây giống một gã người yêu quê mùa, trừ khi ai đó tốt bụng thương hại anh và mời anh uống nước.”

Cô cười khúc khích, tự nhiên thấy hài lòng vì anh đã đợi cô quá lâu. “Được rồi. Mời anh vào.” Và mở cửa, cô đẩy anh vào trong.

Căn hộ của cô ở tầng trệt của một tòa nhà được chuyển đổi một cách khéo léo, và nó là niềm tự hào và niềm vui của ba mẹ cô. Cô dẫn anh vào đại sảnh, và đi ngang qua những tủ gỗ gụ cổ, cẩn thận rót một lượng whisky lớn vào một ly thủy tinh đẹp. Cô không uống nhiều, nhưng cha cô luôn để whisky trong nhà và cô

không nghĩ gì nhiều khi duy trì thói quen đó. Cô quay lại đưa ly rượu cho anh và ngạc nhiên thấy một thái độ nhạo báng kỳ quặc trên gương mặt đẹp trai của anh.

“Đúng là một căn phòng đẹp. Chắc hẳn em là một người mẫu rất thành công,” anh phát biểu hơi hoài nghi.

Đây là nhà cô, quen thuộc như một chiếc giày cũ vậy. Sau đó Abby đột ngột nhặt ra anh đang muốn nói gì. Qua nhiều năm, cha mẹ cô đã trang trí nó rất phong cách và sang trọng. Một vài cổ vật đặc sắc được đặt quanh phòng. Một bức tranh sơn dầu thật của Utrillo mang lại tự hào trên chỗ lò sưởi của Adam. Một tấm thảm lụa lớn của Trung quốc được trải ở giữa phòng, thêm vào đó là sàn gỗ kẻ có độ bóng cao. Cô thấy mắt anh dường như có một nụ cười mỉa mai. Rõ ràng anh nghĩ một người nào đó trả tiền cho nơi này. Một sự nghịch ngợm làm cô không nói cho anh biết sự thật.

“Ồ, em không sống ở đây một mình. Amy và một người bạn nữa góp chung tiền với em, nhưng họ đang đi du lịch tới vùng lục địa.” Cô hân hoan nghĩ, nghe cũng hay chứ, và cô không có cách nào nói cho người đàn ông phức tạp biết rằng hai người đó đều là những sinh viên nghèo khó, phải nhặc nhao ở Pháp. Việc đó sẽ làm hỏng hình ảnh sắc sảo của cô.

Trong phòng cô cô tắm và thay đồ trong khoảng thời gian ngắn, nhanh chóng mặc một chiếc váy mềm mại màu đen, khoét sâu xuống để lộ ra đường cong mềm mại của ngực cô, dây đai vừa đủ nhỏ để buộc qua vai giữ lấy chiếc váy. Cô khéo léo trang điểm, và tìm cô đập nhanh vì háo hức, cô chọn một chiếc khăn quàng đen viền vàng và khoác nó lên vai, chọn một cái túi nhỏ một đôi dép cao gót màu đen, và cô đã sẵn sàng.

Chiếc xe của anh là loại xe thể thao theo mô hình thấp, nệm ẩn bên trong, mùi da và một số mùi hương nam tính đóng vai trò kích thích với những giác quan đang quay cuồng của cô. Abby cười với anh khi anh giúp cô ngồi vào ghế hành khách, đôi mắt cô dõi theo thân hình uyển chuyển của anh khi anh đi vòng qua đằng trước và ngồi vào xe cạnh chỗ cô.

Họ lái xe tới một nhà hàng nhỏ bên bờ sông Thames, nơi đó, ngồi bên một chiếc bàn tách biệt ở góc một căn phòng mờ ảo, Abby nghĩ rằng cô đã chết và được lên thiên đường. Cô không thể che giấu ảnh hưởng mà Nick tác động lên cô. Họ trao nhau nụ cười, và anh chạm nhẹ vào tay cô, một cử chỉ thân thiết.

“Cho phép anh gọi đồ ăn, được chứ?”

“Vâng, được,” cô thì thầm, cái chạm nhẹ của anh khiến cô đông cứng lại. Cô quên hết tất cả những thất vọng của buổi tối hôm trước, và hoàn toàn thích thú bởi vẻ quyến rũ nam tính nguyên bản của người bạn đồng hành.

Người bồi bàn xuất hiện và Nick dễ dàng trao đổi với anh ta bằng tiếng Pháp trong chốc lát, và bữa ăn mang đến niềm vui sướng về ẩm thực, nhưng với Abby nó có lẽ cũng chỉ ngon như món cá trộn khoai tây chiên. Nick làm choáng ngợp mọi ý nghĩ của cô, mọi cái nhìn của anh như vuốt ve.

“Chúc cho chúng ta, và cơ hội thứ hai,” Anh nói rõ, nâng cốc lên chạm nhẹ vào cốc cô.

“Vì chúng ta,” cô thì thầm đáp lại, hoàn toàn nói theo anh. Cô không cần đến sâm panh để có thể cảm nhận đang đứng ở đỉnh thế giới, sự xuất hiện của Nick đã làm điều đó cho cô.

Khi uống cà phê anh kể cho cô nghe một chút về kế chế kinh doanh của anh. Anh là một người nói chuyện vui vẻ và có nhiều thông tin, và cô nhanh chóng thấy thư thái hoàn toàn và không nghi ngờ gì anh làm việc rất nghiêm túc.

“Anh xin lỗi, Abby. Chắc hẳn câu chuyện làm em phát ngán, nhưng em là một người biết lắng nghe đó.”

“Không, anh chưa hề khiến em thấy chán,” cô thở dài. Âm thanh trầm mượt như nhung từ giọng nói của anh đã mang tới niềm vui. Nhẽ ra anh đã trích dẫn chỉ số FT và cô sẽ vẫn bị mê hoặc.

Đôi mắt xám của anh sáng lên bởi cảm giác thích thú chế nhạo câu trả lời của cô. Anh biết anh đang làm gì với cô...

“Em có muốn đi đâu đó không? Annabel, hay một nơi nào đó ấm cúng hơn?”

Nếu có một nơi nào đó ấm cúng hơn, Abby bất lực nghĩ, cô sẽ bò lên giường với anh. Cô đã không chuẩn bị làm gì cả. Về khía cạnh này cô là một cô gái rất lạc hậu. Một hình ảnh sống động với cơ thể trần trụi của

anh gắn chặt với cô làm cổ cô đỏ lên và thấy sốc khi quay trở lại thực tế. Cô không biết gì nhiều về người đàn ông này...

“Không, em sẽ nhận một cuộc gọi vào sáng sớm từ một cửa hàng đặt hàng qua thư. Em nên về nhà thôi.” Cô nhìn quanh căn phòng, tránh nụ cười lười biếng quyến rũ trên môi anh. Cô thấy ngạc nhiên khi phát hiện ra chỉ có hai người họ ở đây, và lúc đó là sau nửa đêm rồi.

Chuyến hành trình quay lại Kensington hoàn toàn trong im lặng. Abby đã bị sự căng thẳng mạnh mẽ về nhục dục nắm chặt mà không có cách nào thoát ra. Cô ý thức rõ được Nick, chiếc đùi cơ bắp của anh quá gần với đùi cô, những ngón tay dài nhạy cảm nhẹ nhàng cong lên trên vô lăng. Cô cảm nhận được thôi thúc không thể tin được muốn chạy đến và chạm vào anh, để cảm nhận được tay anh trên cơ thể trần của cô. Cô liếc nhìn gương mặt điển trai của anh, bờ môi cong quyến rũ, và tự hỏi sẽ thế nào nếu anh thật sự hôn cô, không phải là những cái hôn lướt qua vào tối hôm trước. Anh nhẹ nhàng quay lại, và mỉm cười với cô, đánh giá cao vẻ nữ tính của cô, rõ ràng hiểu được sự chống đối dữ dội của cô và anh đã ảnh hưởng đến cô như thế nào. Abby nhanh chóng nhìn ra xa, rồi nhìn chằm chằm ra ngoài cửa xe, bối rối bởi những suy nghĩ của riêng cô và hiểu anh có thể dễ dàng đọc được chúng.

Chiếc xe dừng lại bên ngoài căn hộ của cô, và Nick khéo léo cởi dây an toàn cho cô, và rồi cởi dây an toàn của chính anh. Tim cô đập như trống trong lồng ngực, và cô nghĩ rằng anh chắc hẳn nghe được. Cô không thể di chuyển. Anh sẽ hôn cô chứ? Cô có nên đề nghị anh vào trong không? Cô dám mời anh vào sao... Quyết định không còn là của cô nữa khi Nick cúi xuống, tay anh giữ lấy cằm cô, và nâng gương mặt cô lên.

“Mời anh uống cà phê chứ?” Anh nhẹ nhàng cúi đầu xuống, sau đó lưỡi anh dịu dàng lướt qua môi cô, và đó chính là cảm giác gợi tình nhất mà cô từng biết.

“Em sẽ pha cà phê,” cô thở dài.

Họ chưa kịp đi tới đại sảnh thì Nick đã quay lại nhanh chóng ôm lấy cô.

“Quên chuyện cà phê đi,” anh rên rỉ. “Anh đã đau đớn khi phải làm thế cả tối nay rồi.” Và miệng anh tìm thấy miệng cô, kèm theo mục đích tàn phá.

Hết

3. Chương 3

Abby đã từng hôn, và cho rằng bản thân cô đã thành thạo khi chống lại những ham muốn của đàn ông, nhưng với Nick cô không thể nào chống lại được. Chiếc khăn choàng vô tình rơi xuống sàn nhà khi tay cô ôm chặt lấy bờ vai rộng của anh. Miệng cô ầm ập và khao khát anh, và có gì đó không thể tin được hợp nhất giữa họ khi môi cô tách ra trước nhu cầu thăm dò của lưỡi anh. Cô nhắm mắt lại và bỏ mặc mình trước cảm giác tình tế chưa được biết tới bùng nổ trong cô.

Họ đã nằm một lúc trên chiếc sofa nhưng, và Nick đặt nụ hôn nóng bỏng lên chiếc cổ thanh mảnh của cô. Một ngàn dây thần kinh hội tụ lên cuộc sống khi tay anh tìm thấy đường cong tròn trịa của ngực cô. Ngón tay cái của anh, trượt xuống phía dưới chiếc váy mềm mại của cô, nhẹ nhàng tìm kiếm một nụ hoa đỏ hồng, khiến nó cứng lại ngay tức thì. Abby rên rỉ, và thanh âm vui vẻ thoát ra từ chính cô, cùng với sự chuyên nghiệp đáng sợ, Nick hôn và vuốt ve cơ thể đang run lên của cô. Cô có thể cảm nhận được áp lực cứng như đá từ chỗ cương cứng nam tính của anh đè lên xương chậu của cô khi anh giữ chặt cô ở sofa, cái đùi nặng của anh đặt lên trên đôi chân thanh mảnh của cô.

“Em đẹp lắm, Abby, quá đẹp. Hãy để anh ngắm em,” anh rên rỉ, kéo cái váy mỏng ra khỏi lưng cô. Đôi mắt xám bạc của anh đen lại khi anh nhìn chằm chằm vào hai bờ ngực trần của cô. “Anh muốn em, Abby,” anh lại rên rỉ. “Hãy để anh yêu em nhé? Anh cần phải yêu em.”

Abby bị mê hoặc bởi sức mạnh khao khát trong đôi mắt đầy đam mê của anh. Từ “vâng” run lên trên môi cô, nhưng chưa kịp bật ra, khi tiếng xe ô tô trên đường ngoài kia nghe giống như tiếng súng nổ trong im lặng căng thẳng, và bất ngờ đưa cô quay lại thực tế...

Bây giờ, trong bóng tối của phòng ngủ, một nụ cười nhỏ hân trên đôi môi đầy đặn của Abby, sau đó nụ cười mở rộng thành nụ cười ngoác miệng, rồi đến cười khúc khích, cho đến khi người cô run lên vì cười. Hình ảnh trong tâm trí cô quá rõ ràng, cô có thể nhìn thấy nó như thể mọi thứ vừa xảy ra hôm qua.

Lần ấy cô không cười. Cô thấy hoảng sợ, và hành động giống như một trinh nữ bị hóa đá, cô nhảy xuống khỏi sofa, và Nick... Nick đã kết thúc khi nằm trên sàn nhà, áo khoác cởi được một nửa, chiếc ca vát lệch sang một bên, và chân anh nằm dài ở góc bên phải, cái vật cương cứng nam tính của anh hiện ra rõ ràng. Nhưng thái độ trên gương mặt anh...

Abby nghẹn ngào cười lớn. Thậm chí tới giờ, cô cũng có thể hình dung ra hình ảnh sống động ấy của anh trong tâm trí cô, hoài nghi, ngạc nhiên, bối rối, đau đớn – không, buồn rầu, đó chính là từ cô đang tìm. Cô đã nhìn thấy hình ảnh ấy giống đến chính xác trên gương mặt Jonathan hàng trăm lần, khi cô lấy món đồ chơi yêu thích của cậu và bắt cậu đi ngủ. Dùng lưng bàn tay để quệt đi những giọt nước mắt vui vẻ, và thở dài.

Nick đã không đau đớn lâu, nhưng đã đứng ngay dậy, tức giận, và đã gọi cô trêu chọc luẩn quẩn, cùng với vài câu chữ thề bằng tiếng Hi Lạp mà cô không hiểu, khi cô đã bảo anh về đi. Sau đó, cùng với cái nhìn nhạo báng quanh căn phòng trang trọng, anh bước đến bên cửa và quay lại cùng với nụ cười giấu cợt trên môi.

“Anh nên biết rằng – em đòi hỏi nữ trang, những viên kim cương đầu tiên, nhưng anh không chắc anh lại muốn em đến thế,” anh nói giọng dài mĩa mai, rồi còn nói thêm “Anh sẽ cho em biết tay!” khi anh lao ra khỏi căn hộ.

Nghĩ tới chuyện đó lúc này, từ cảm giác thoải mái của chiếc giường của cô, Abby dần nhận ra rằng cô đã tiến một bước khổng lồ. Lần đầu tiên từ sau khi ly hôn cô có thể nhớ lại và thật sự cười vào mặt Nick Kardis vĩ đại. Có lẽ cuối cùng cô đã đủ trưởng thành để đối mặt với cuộc hôn nhân thảm họa và vứt nó lại sau cô một lần và mãi mãi, thay vì cố giả vờ rằng nó chưa từng xảy ra. Đúng, đã đến lúc để sắp đặt lại những bóng ma...

Cô không mong gặp lại Nick, sau bữa tối hẹn hò thảm họa ấy, nhưng lúc đó cô đã sai... Ngày hôm sau khi cô vừa ra khỏi nơi chụp ảnh, thấy nhẹ người vì nó đã kết thúc. Cô đã tẩy trang, và không buồn quan tâm tới sự xuất hiện của mình. Mặc chiếc quần jean xanh sẫm màu và chiếc áo len khá cầu thả – những thứ đầu tiên cô tìm thấy vào buổi sáng, cô quyết định đi dạo một lúc lâu để thổi bay những lý luận và mơ ước ngây thơ về tình yêu của mình. Không để ý về người qua đường, cô đi nhanh tới một nơi mở cửa gần nhất – sở thú. “Anh lại xin lỗi em.”

Tim của Abby nhảy ra khỏi ngực trước tiếng nói trầm nam tính đó. Cô ngẩng đầu lên, những ký ức về đêm hôm trước khiến má cô đỏ lên.

“Nick.” Cô muốn bước qua anh, nhưng không thể, trái tim không cho phép cô.

“Xin lỗi em dần trở thành thói quen rồi,” anh nói nhỏ, nắm lấy tay cô. “Đêm qua em đã đúng, anh đã quá vội vã. Sao anh dám hi vọng em sẽ cho anh cơ hội nữa chứ? Lần thứ ba may mắn, được chứ?”

Cô nhìn anh một lúc lâu, những cảm giác nhanh chóng trở nên thân thuộc bùng nổ trong cô. Anh dường như trẻ hơn, không còn hoàn toàn tự tin nữa. Anh mặc chiếc quần bò bó sát thường ngày, và một chiếc áo dài tay mềm mại làm nổi lên thân hình cơ bắp của anh. Cô hít vào mùi hương thơm nam tính của anh cùng với việc ngắm nhìn từng inch tuyệt vời của cơ thể anh.

“Thế nào, em yêu? Lần thứ ba sẽ may mắn phải không?” Anh lại hỏi, dường như do dự, và tim cô chạy ngay tới bên anh.

“Em hi vọng vậy,” cuối cùng cô cũng đáp, một nụ cười hiện lên trên gương mặt đáng yêu của cô. “Nhưng không có chuyện ghé thăm nhà em nữa. Sở thú thì thế nào?” Cô gợi ý, đột nhiên thấy hạnh phúc vô cùng.

Nick cười lớn. “Anh hi vọng rằng đó sẽ không phải là một cuộc khai quật cho hành vi cư xử như động vật của anh đêm qua,” anh trêu. “Nhưng nếu cô nàng của anh muốn đi thăm sở thú, vậy đi thôi.”

Đó là một ngày hoàn hảo, không còn biết đến thời gian nữa. Họ đi vòng quanh sở thú tay trong tay giống như hai thiếu niên. Nick hào phóng bế một cậu bé, vì mẹ cậu còn bận nắm tay hai đứa bé nữa, cho em ngồi trên vai anh để nhìn sư tử rõ hơn.

“Anh thật tốt đấy,” Abby nói nhỏ khi họ bước đi.

“Không thật sự đâu, anh thích trẻ con. Chị gái anh có hai con và lại đang mang thai. Tháng trước anh có ở cùng chúng vài ngày, và giờ chúng bỏ mặc anh rồi,”

“Em không thể tưởng tượng có bất cứ thứ gì có thể bỏ mặc anh.”

“Ồ, em nên thấy ngạc nhiên. Anh đã trắng hơn nhiều khi anh quay về Athens.”

“Ý anh nói là làn da rám nắng của anh đã mờ bớt,” Abby vui vẻ làm rõ.

“Hãy nhìn nó đi, em yêu, em trông chỉ lớn hơn đứa bé một chút trong bộ đồ đó. Có lẽ anh nên tết dít em đấy.”

“À, anh lập dị đúng không?” Cô nói đùa, và chạy nhanh khi anh cố bắt cô.

Họ dừng lại bên ngoài chuồng khỉ. Những con vật nhỏ bé đáng yêu cho đến khi hai con vật bắt đầu những trò nghiêm trọng hơn. Abby thường sẽ cười, nhưng vì Nick ở bên cạnh nên cô đã vượt qua sự bối rối của mình, và mặt đỏ lên. Nick cười khúc khích và mỉm cười nhìn cô chia sẻ niềm vui. Nhận thấy vẻ mặt đỏ ửng của cô, đôi mắt thông minh của anh nheo lại, sau đó mở rộng ra vì ngạc nhiên. Abby gần như có thể nhìn rõ não của anh, và cố bước đi, nhưng anh đã giữ lấy cánh tay cô.

“Thì ra là thế. Em vẫn còn là một trinh nữ!” Anh thốt lên.

“Anh có im đi không?” Cô rên rỉ, tuyệt vọng nhìn quanh. “Anh không phải loan báo điều này cho cả Luân Đôn đâu,” Cô bực mình nói.

“Anh xin lỗi. Anh nên đoán được. Đêm qua, đó là nguyên nhân em đuổi anh.”

Abby thấy mình như một con ngốc hoàn toàn, và hiền lành để Nick dẫn cô tới một chiếc ghế gần đó, tay anh vẫn xoa nhẹ quanh vai cô. Cuối cùng cô cũng nhìn vào mắt anh rồi thấy ngạc nhiên bởi nụ cười dịu dàng trong đôi mắt xám bạc của anh.

“Đừng bối rối thế chứ Abby. Em làm anh thấy xấu hổ đấy. Đêm qua em sợ lắm hả, giờ thì anh biết rồi, và nếu anh không quá muốn làm tình với em như vậy anh sẽ nhận ra em là một cô gái ngây thơ đến thế nào. Lời biện hộ duy nhất của anh là em luôn trông có vẻ quá cân bằng, quá thanh lịch, điều đó khiến anh không thể nào nghĩ rằng em hoàn toàn thiếu kinh nghiệm. Hôm nay trông em giống như một đứa trẻ vậy, và điều đó như đánh anh vậy. Vậy em bao nhiêu tuổi?” Nick hỏi.

“Em mười chín,” cô nói với anh, nhưng không nói thêm, chỉ nói có thể.

“Trẻ hơn anh mười năm tuổi. Có quá nhiều không Abby?”

“Không, chỉ hoàn hảo thôi,” cô thở dài, đôi mắt to nói cho anh biết tất cả những gì anh muốn biết.

Ba tuần sau họ kết hôn trong một buổi lễ đơn giản ở địa phương. Anna và Eric, sau khi nghỉ trăng mật là những người chứng hôn, và Tony Bonajee miễn cưỡng nắm tay Abby đưa đi. Họ bay qua Pháp nghỉ trăng mật, và Abby đã tưởng tượng được mọi thứ và hơn thế nữa...

Abby nhìn chằm chằm vào chiếc giường trạm khắc khổng lồ và bốn bức rèm quanh giường trong phòng cưới, và thấy choáng ngợp. Cô biết thật buồn cười sau một tháng ham muốn khát khao ở trên giường của Nick, nhưng cô không thể. Cô đứng như trời trồng khi Nick chậm chậm cởi đồ cô, tình yêu bùng cháy nhiều tuần qua dường như biến mất và cô đang phải vượt qua sự ngại ngùng.

“Thư giãn nào, em yêu. Anh hứa là sẽ hoàn hảo thôi. Tin anh đi.” Anh thì thầm khi miệng anh khám phá chiếc cổ thanh mảnh của cô.

Và cô đã...

Cùng với những từ ngữ ngọt ngào gợi ý tính yêu và bảo đảm, anh bế cô rồi đặt cô lên chiếc giường rộng, miệng anh bao phủ miệng cô, cùng với những nụ hôn nóng bỏng ăn sâu làm cho đầu óc cô trống rỗng, xua đuổi nỗi sợ hãi của cô. Anh bước lùi lại và cởi quần áo, sau đó lên giường cùng cô. Cô thở hổn hển khi anh trượt xuống bên cạnh cô, cơ thể trần trụi của anh bùng cháy trong cô. Máu cô chảy nhanh hơn khi tay anh chậm rãi vuốt ve cô, rồi tiến lên vùng ngực của cô, và vuốt ve ngay dưới ngực cô. Những ngón tay dài treu chọc và tán tỉnh, trong lúc môi anh chiếm lấy môi cô, lưỡi anh thăm dò tới những nơi bí mật ẩm ướt tối đen của miệng cô, đòi hỏi cô đáp trả.

Bàn tay Abby di chuyển tự nguyện rồi vòng lấy cổ anh. Cô tự hỏi là sẽ cảm thấy thế nào khi chạm vào anh. Sau đó không còn thời gian để băn khoăn nữa, khi anh di chuyển lên trên người cô và nằm vào chỗ giữ hai chân tách ra của cô, cơ thể to lớn của anh bao phủ cô. Chỗ lỏng cứng ở ngực anh cọ xát vào hai bên vú đang sưng phồng của cô cho đến khi cô rên rỉ sung sướng, cơ thể cô như có điện chạy qua. Anh hôn lên cổ cô, vai cô, miệng anh cứng và nóng bỏng, và lúc nào tay anh cũng vuốt ve bụng cô, đùi cô, mọi chỗ trên người cô.

Sức nặng của anh giữ chặt cô trên giường, mông anh di chuyển chậm chạp, làm người cô rung chuyển. Miệng anh tìm thấy cái núm hoa cứng của cô, đầu tiên mút một cái rồi sang cái còn lại. Cô điên cuồng quặn quai dưới anh, nhu cầu có anh khiến người cô rung dữ dội, cảm xúc quá căng thẳng gần như đau đớn.

Cô cảm nhận được cái đau thật sự rất nhanh, sau đó là sự lấp đầy ngọt ngào, nóng bỏng, thôi thúc khi Nick đi sâu hơn và nhanh hơn, hoàn toàn chiếm hữu cô. Cơ thể cô la hét vì căng thẳng, và cô rên rỉ, cùng lúc với cú thúc cuối cùng, cơ thể cô vỡ vụn thành hàng triệu mảnh cảm xúc bùng nổ, quá căng đến mức cô muốn chết vì khoái cảm. Tim cô ngừng lại, rồi lại tiếp tục đập nhanh. Cô cảm nhận được cơn rung mình lớn tấn công cơ thể khổng lồ của Nick, và cô lại chìm đắm trong cảm giác hợp nhất mà cô chưa từng biết rằng nó có tồn tại.

Nick lặn ra khỏi người cô, và kéo cô vào lòng anh, hơi thở ngắt quãng và tiếng nhịp tim nặng nề là minh chứng cho sự lấp đầy của chính anh. Nước mắt lặn xuống má cô và tan vào đám lông xoăn của ngực anh. Cô đã được lấp đầy cảm xúc và sự tuyệt vời của tình yêu.

“Anh không làm em đau phải không?” Nick rên rỉ.

“Anh không thể nào làm em đau đâu, Nick. Em yêu anh,” cô tuyên bố giữa những tiếng nấc, và vùi đầu vào ngực anh, cơ thể mềm mại của cô vẫn đang run lên vì hậu quả của việc làm tình.

Cô đã sai...

Mười hai tháng đầu tiên của cuộc hôn nhân giống như một câu chuyện cổ tích trở thành sự thật.

Họ đi du lịch tới mọi khách sạn ở Troy trong chuỗi khách sạn đáng được nhắc đến, khi Nick sắp xếp lại phần nghỉ ngơi của việc kinh doanh gia đình. Họ quay lại Hi Lạp và biệt thự gia đình ở Corful vào những ngày nghỉ và những ngày hội. Đó là một truyền thống của dòng họ Kardis mà họ không thể lờ đi. Cha của Nick khẳng định điều đó. Người đàn ông lớn tuổi đó ít khi nói chuyện với Abby, trừ việc hỏi cô xem liệu cô có thai chưa. Chị gái của Nick Catherine thì sẵn sàng hơn một chút. Toàn bộ cuộc sống của chị xoay quanh chồng và con.

Vào mùa hè, Abby và Nick định cư vĩnh viễn ở Athens, sống trong căn hộ cũ của Nick, cho tới khi căn nhà riêng của họ được xây xong. Họ cùng nhau chọn mảnh đất ở trên đồi ở ngoại ô thành phố, và lên kế hoạch cho ngôi nhà, dự định sẽ lấp đầy nó bằng ba hoặc bốn đứa con.

Những đám mây duy nhất trong thiên đường của Abby là cô không thể thụ thai, và cha của Nick. Vợ ông đã chết vài năm trước, và họ thường gặp ông khi họ đi ăn tối ở Athens. Ông luôn luôn có một người đàn bà trẻ trong tay, và chưa bao giờ quên hỏi Abby xem cô có thai hay chưa. Hành động của ông khiến cô thấy ghê tởm, và cô dần thấy ghét khi gặp ông.

Nick chỉ cười trước lo lắng của cô, hài hước giải thích, “Anh tôn trọng cha mình như một doanh nhân, và chỉ có thế. Ông luôn luôn có đàn bà. Mẹ anh biết đến họ và cố gắng lờ đi. Anh cũng làm thế. Không có gì có thể khiến ông thay đổi – đó là chính ông.”

“Em vẫn nghĩ chuyện đó thật đáng sợ,” Abby nêu ý kiến.

“Ồ, hãy lên giường và cùng thảo luận về chuyện đó,” Nick dài giọng và tất nhiên cô làm theo, nhưng không tiến thêm được chút nào.

Abby thấy ngạc nhiên khi khám phá ra cô là người đàn bà rất gợi cảm. Nick là một chuyên gia tình dục, và cô luôn thấy ‘cậu bé’ luôn rất sẵn lòng của anh, họ hiếm khi đi ngủ mà không làm tình ít nhất một hay hai lần, và thường nhiều hơn thế.

Vào dịp Giáng sinh, anh tặng cô một chiếc nhẫn kim cương vĩnh cửu tuyệt vời nhất, kết hợp với chiếc nhẫn đính hôn chỉ có một viên kim cương khổng lồ mà anh khẳng khăng mua cho cô. Anh là người chồng hào phóng nhất, và trong suốt cuộc hôn nhân anh đã tắm cô trong bồn tắm. Một chiếc vòng cổ và vòng tay ngọc lục bảo, một chiếc đồng hồ vàng hiệu Cartier, một mặt dây chuyền là viên hồng ngọc – anh không ngừng lãng phí, và khi cô trêu anh về chuyện đó, anh chỉ cười và nói, “Anh có thể mua trang sức cho ai khác ngoài vợ anh chứ?”

Món quà Abby dành cho anh là một món quà giáng Sinh đầy bất ngờ, và vào buổi sáng hôm đó, sau một đêm làm tình tuyệt vời, cô quỳ trên giường và đòi anh mở nó ra với cô. Cô nhìn đôi mắt sáng lên của anh khi mở phong bì và đọc nội dung. Không cho ai biết, cô đã đến gặp một bác sĩ phụ khoa, và đó chính là thông báo dễ hiểu nói rằng cô không sao cả và không có lý do gì mà cô không thể có hàng tá con. Cô hào hứng giải thích biểu đồ nhiệt độ mà cô chắc chắn rằng họ có thể làm tình vào thời điểm tối ưu để thụ thai.

Nick cười khẩy, kéo cô nằm lên trên người anh.

“Nhiệt độ của anh luôn cao khi cạnh em, em yêu. Tất cả những gì chúng ta cần là thực hành,” anh khàn khàn đưa ra ý kiến.

Họ đã làm tình thật lâu đầy đam mê, ít nhất khoái cảm đóng vai trò để họ thỏa mãn trong vòng tay nhau. Nên Abby thấy ngạc nhiên hơn khi vào năm mới mọi thứ dường như đi sai hướng.

Nick bắt đầu làm việc ngày càng nhiều hơn, một vài tối anh về nhà muộn đến mức anh ngủ trong phòng cho khách. Anh giải thích rằng anh không thích làm phiền cô, và cô tin anh. Cô hoàn toàn tin tưởng anh. Dần dần khi nhiều tuần trôi qua, niềm tin của cô bắt đầu lung lay.

Abby cố gắng tự nhủ mình thật ngu ngốc, nghi ngờ không đâu, nhưng hành động của Nick khi anh ở nhà không hề giúp xoa dịu nỗi lo sợ của cô. Anh vẫn lịch sự và quyến rũ như thường, nhưng bằng cách nào đó tính tự động dường như đã biến mất trong quan hệ của họ, và hầu hết nói lên rằng, cuộc sống tình dục của họ hầu như không tồn tại.Ồ, Nick vẫn đóng vai trò tốt như trước kia, nhưng Abby thấy choáng váng khi nhận ra rằng đó chỉ là vì sự vận động của cô, và “đóng vai” là một từ thực tế. Với sự chính xác lâm sàng, anh sẽ đưa cô đến đỉnh cao tan vỡ, sau đó lạnh lùng quay lưng lại phía cô và chìm vào giấc ngủ.

Abby thử mọi thứ cô có thể nghĩ ra để có được sự chú ý của anh, tự thuyết phục rằng đó là lỗi của cô. Cô dùng hàng giờ để chải đầu và trang điểm, cô mua váy áo mới, và làm mình thật hoàn hảo vì anh, nhưng không mang lại được chút khác biệt nào.

Vào cuối tháng 12 cô không còn có thể giả vờ là chính mình nữa, có thứ gì đó xảy ra, và một trong những đêm hiếm hoi anh về nhà và ở trên giường của họ, cô đã cố nói chuyện với anh về điều đó. Nick tức giận quay mặt về phía cô.

“Chúa tôi, đàn bà, em nghĩ anh là ai chứ? Một con rối để thực hiện theo yêu cầu, khi em khám phá ra những biểu đồ máu của em sao?”

Abby vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng, nhưng có chuyện gì đó còn tồi tệ hơn đang đến... cô đã cố thảo luận về ngôi nhà mới của họ. Nó sắp được xây xong. Anh thảng thốt nói với cô để xem cô thích trang trí nó thế nào, anh không thích thú gì. Nó quá xa thành phố, và anh sẽ chỉ ở đó vào cuối tuần,

Cuối tuần đó tên anh xuất hiện trong chuyên mục tán gẫu của một tờ báo địa phương kèm theo ảnh của anh đang hộ tống một nữ diễn viên, Dolores Stakis, ở ngoài một câu lạc bộ đêm thành phố. Abby không thể tự giúp mình, cô hỏi anh rằng liệu anh có phải đang quen với người đàn bà đó không. Nick cười nhạo sự buột miệng của cô.

“Đó là công việc, em yêu. Anh đang điều hành bộ phim mới của cô ấy.”

“Em không tin anh,” cô khóc. Chuyện đó khiến cô còn đau đớn hơn chuyện cô bắt đầu nhận ra anh có thể dễ dàng nói dối.

“Làm ơn đi em, nhưng hãy nghe một câu cảnh báo Abby yêu quý. Đừng biến thành một cây nho ăn bám. Anh ghét cay ghét đắng loại đàn bà đó,” anh nói dài mĩa mai, và bước ra khỏi phòng.

Trong nhiều tuần sau cuộc hôn nhân của họ biến thành sự nhạt nhẽo trống rỗng. Abby, cố gắng như có lẽ, không thể tưởng tượng nổi những lời đồn đại vây quanh chồng cô, và tại một bữa tiệc tổ chức cho người đứng đầu của Troy International, buổi tối trước khi họ đi Corul để dự lễ Phục Sinh, cô đã nhận được bằng chứng cụ thể của sự không chung thủy của anh.

Nick khiêu vũ với Abby một lần, sau đó bảo cô vào chỗ đám đông, giống như một người vợ biết thân phận, cô làm theo. Hai giờ sau cô bước ra ngoài ban công để hít thở không khí trong lành, và kinh hoàng nhận ra chồng cô đang đeo một vòng tay vàng vào cổ tay Melanie, rồi ôm cô ta, hôn cô ta thật lâu và đắm đuối. Abby muốn hét lên ghen tuông như một chiếc dao bào sắc nhọn đang cứa vào tim cô. Làm sao cô có thể đi tới phòng chờ, cô không nhớ nữa, nhưng vài phút sau Melanie bước vào. Abby nhìn lên với đôi mắt đầy nước mắt mở to vì sốc khi người đàn bà đó nói.

“Thật sự, Abby cô không nên để Nick làm cô tức giận. Tôi đã biết anh ấy nhiều năm, và anh ấy chưa bao giờ là người đàn ông chỉ của một người đàn bà, nói cách khác tôi nhẽ ra đã lấy anh ấy rồi. Anh ấy là một người tình tuyệt vời. Vậy nên hãy tận hưởng những gì cô có và hãy tỏ ra biết ơn,” Cô ta thông báo với Abby bằng giọng giễu cợt cảm thông.

“Đó là điều cô làm sao?” Abby buồn bã hỏi.

“Đúng, tại sao không? Anh ấy là một người rất hào phóng.” Melanie cười, cẩn thận nhìn chiếc vòng tay bằng vàng trên cổ tay. Abby không biết làm sao cô có thể kiểm soát mình khi Nick lái xe đưa họ về nhà. Anh đang rất tinh tế và tao nhã.

“Tối nay rất tốt, anh nghĩ thế. Em không đồng ý sao, em yêu?”

Cô muốn nói huênh hoang và ca ngợi anh, nhưng lại thì thầm, “Vâng,” và giữ im lặng cho đến khi họ bước vào căn hộ. Cô quay sang anh ngay sau khi anh đóng cửa lại. “Anh luôn luôn tặng trang sức cho thư ký sao?” Cô nghiêm khắc hỏi.

Câu trả lời của anh đánh vào lòng tự tôn của cô. “Ồ, vậy em đã nhìn thấy sao. Ồi không cần phải trẻ con thế chứ, Abby. Một món quà nhỏ hay một nụ hôn giữa bạn bè có sao đâu?” Anh nhẹ nhàng nói, sau đó còn nói thêm, đôi mắt nheo lại tức giận nhìn gương mặt nổi loạn đỏ bừng lên của cô, “Anh đã nói với em rồi, anh không thích những người đàn bà thích chiếm hữu, và em đang giống như thế đó. Anh đi ngủ đây.”

Abby nhìn anh bước vào phòng ngủ dự phòng, mắt cô đầy nước mắt.

Buổi chiều hôm sau họ đến khu biệt thự của gia đình Kardis ở Corfu để nghỉ lễ phục sinh. Trong nhà của cha anh, Nick phải ở cùng phòng ngủ với cô, và cô thấy anh bình tĩnh bước trần trụi từ nhà tắm ra và mặc đồ cho bữa tối. Mắt cô nhìn dán chặt vào cơ thể uyển chuyển của anh, làn da rám nắng hơi vàng và những bó cơ chắc chắn. Cô muốn hét lớn lên vì bối rối, đã nhiều tuần từ khi anh chạm vào cô, và thậm chí biết anh không chung thủy cũng không ngăn cô ham muốn anh được. Cơ thể cô bùng cháy với những khát vọng bị áp chế, và điều tồi tệ nhất là Nick còn biết điều đó. Abby nhìn anh bất lực tức giận khi Nick bước ra khỏi cửa, nói với ánh mắt mĩa mai trong đôi mắt màu bạc, “Anh sẽ để em mặc đồ mà không làm phiền. Gặp lại em ở bữa tối.”

Nửa giờ sau, khi Abby được ngồi đối mặt với Nick ở chiếc bàn ăn khổng lồ với cả gia đình vây quanh, ông Kardis lại hỏi cô một câu hỏi không tránh được. “Vẫn chưa mang thai hả cô bé?”

Abby ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào chồng cô, tất cả những tháng đau đớn và căm thù bùng lên trong cô. Đôi mắt xanh của cô nheo lại và trở nên cứng như ngọc lục bảo nhìn vào gương mặt đẹp trai của anh.

“Cần phải cả hai chứ ngài Kardis, và con trai cha quá bận với ... với những thứ khác trong thời gian này,” cô kéo dài giọng mĩa mai.

Một sự im lặng choáng váng – thậm chí con của Catherine cũng im lặng – nhưng Abby mặc kệ. Họ có thể nghĩ ra bất cứ thứ chết tiệt gì như họ thích, cô tức giận nghĩ, và tháo khăn ăn xuống, cô đứng lên và bước ra khỏi phòng.

Nick tóm lấy cô ở cửa phòng ngủ, và cô run lên trước sự tức giận trong đôi mắt xám cứng như thép của anh. Cô nghe thấy tiếng đổ vỡ khi anh khóa cửa phòng lại, và tim cô nhảy loạn lên, nhưng cô vẫn đứng cảm nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của anh, thậm chí cô còn cẩn trọng lùi lại tránh xa anh. Cô tự nhủ, phục vụ anh ngay sao. Tại sao cô phải chịu đựng sự khinh miệt của cha anh trong khi Nick yêu quý vẫn ngày càng trắng trợn? Vào một giây tiếp theo cô nhẽ ra phải làm gì đó để rút lại lời vừa nói.

“Làm sao em dám nghi hoặc về khả năng có con của anh?” Anh hỏi nhỏ, âm thanh rất trầm vang lên trong tai cô.

“Em – em xin lỗi,” cô lắp bắp, không còn dũng cảm nữa. Làm sao cô có thể nói ra điều đó trước mặt gia đình anh?

“Xin lỗi sao? Điều đó không bắt đầu bao phủ nó, người vợ trung thành của anh,” anh kéo dài giọng mỉa mai, và giữ lấy vai cô kéo cô lại gần.

“Không. Không, làm ơn!” Cô hét, quyết tâm không thể lay chuyển trong đôi mắt xám của anh nói cho cô chính xác anh định làm gì. Cô run rẩy khi ngón tay dài của anh cởi chiếc khóa ở lưng váy cô, sau đó kéo nó qua vai cô để nó nhẹ nhàng rơi xuống sàn. Cô muốn hét vào mặt anh để anh tức giận không chiếm lấy cô, nhưng câu nói tắc lại trong họng khi Nick thông thả cởi quần áo của anh, bất cẩn ném chúng vào cái ghế gần đó. Một sự phẫn khích xấu xa vồ vể xuyên qua người cô trước hình ảnh cơ thể cơ bắp căng ra của anh, căng thẳng với một chút tàn nhẫn. Cô ghê tởm phản ứng của chính mình và thốt ra, “Nó sẽ là cưỡng hiếp đấy, Nick.”

“Cưỡng hiếp, không bao giờ, trừ sự cướp đoạt – à, phải,” anh nói ngọt xớt, và bế lấy cô, anh đưa cô đến giường.

Abby hít một hơi run rẩy và nhìn lên anh, bắt lực tìm kiếm một dấu hiệu tình yêu trên gương mặt anh mà cô tưởng rằng họ cùng chia sẻ. Anh đang cười, nhưng mắt anh phẳng lặng và chết chóc.

“Đừng ra vẻ quá sợ hãi như thế, Abby.” Ngón tay dài của anh trượt lên bờ môi cô. “Anh không định làm em đau.” Và, cúi đầu xuống, anh nhẹ nhàng đưa miệng hôn lên chỗ nhịp đập điên cuồng trong cổ họng cô. Tay anh lướt nhẹ lên ngực cô, và đưa qua eo và đùi cô, khi anh cúi xuống ngày càng thấp, miệng anh trêu đùa trên những nụ hoa bị khuấy động của cô, cái bụng phẳng của cô.

Trước sự xấu hổ của Abby, cơ thể phản bội của cô ngay lập tức phản ứng trước cái chạm của anh. Đã quá lâu tới mức cô không thể ghê tởm nhu cầu của bản thân. Cô hướng đến phía đầu anh, tay cô luồn vào những lọn tóc xoắn đen, và cô rên rỉ niềm khoái cảm khi anh đặt đầu lên chỗ hõm để hút lấy nụ hoa của cô.

Sau đó, hơi thay đổi tư thế, anh trượt tay xuống bên dưới cô và nâng cô lên để khớp với cái thúc mạnh của vật nam tính của anh. Máu dồn lên các tĩnh mạch giống như thủy ngân, và cô biết được hơi nóng thúc giục của anh tại trung tâm của cô. Anh chơi với cô giống như một nhạc trưởng, đưa cô tới bờ vực hết lần này tới lần khác cho đến khi mọi dây thần kinh trong cơ thể cô gào thét đòi giải phóng, và khi cuối cùng cũng đạt đến đỉnh điểm, nó vỡ tan trước cường độ của chính nó. Nick sụp xuống trên người cô, và trong một lúc cô được bình yên, âm thanh vỡ vụn từ tiếng thở của Nick vang lên trong tai cô. Sau đó Nick lăn khỏi người cô và đứng dậy. Cô nhìn anh kéo quần áo lên, đợi anh nói điều đó, rằng anh để ý...

“Nếu em muốn tình dục, em chỉ việc đòi hỏi. Nhưng đừng bao giờ nói trước mặt gia đình anh rằng anh sao nhãng bổn phận của người chồng. Hiểu không?” Anh cầu nhàu nói, không chút cảm xúc.

Abby hiểu ngay tất cả. Vậy là thứ mà cô có chỉ là một bổn phận. Cô nhìn anh với đôi mắt đau đớn, không nói được gì. Trong một thoáng cô tưởng cô đã thấy nỗi thống khổ của mình phản chiếu trong mắt Nick, nhưng anh quay người và bước đi, nói qua vai, “Hãy mặc đồ vào. Chúng ta sẽ quay về Athens ngày mai.”

Kết thúc đến một cách thơ mộng. Anna và Eris, chính trong đám cưới của họ mà sự lãng mạn bắt đầu, cũng chính là người viết đoạn kết. Ngoài dự kiến, Abby nhận được lời mời tới bữa tiệc ở đại sứ quán của Anh ở

Athens, và viết nguệch ngoạc ở phía sau, “Làm ơn hãy đến để tớ kịp cập nhật tin tức của bạn, Anna.” Eris đã hẹn với Ngài đại sứ Anh đến Hi Lạp.

Abby bắt ngờ khi Nick đồng ý tham dự, và vào ngày bữa tiệc Abby đã rũ bỏ được vẻ thờ ơ kéo lấy cô nhiều tháng trời. Mặc một chiếc váy màu xanh bằng lụa, và đeo chuỗi ngọc bảo Nick tặng cô trong những ngày tháng hạnh phúc hơn, cô cảm thấy vui, và lạc quan hơn nhiều tuần trước. Thậm chí khi Nick gọi điện bảo cô đi trước vì anh sẽ đến muộn hơn một chút, cô cũng không quá lo lắng, mà khá vui vẻ bắt tắc xi tới đại sứ quán.

Anna và Eric thấy vui khi được gặp cô, và chấp nhận lời xin lỗi vì sự chậm trễ của Nick mà không hỏi gì. Sau đó, khi ba người họ đang đứng nói chuyện, có chuyện khuấy động ở cửa ra vào.

“Chúa ơi! Ai mời đó?” Anna thốt lên.

Abby quay sang để xem chuyện náo động gì, và mặt cô không còn tí màu sắc nào. Cô muốn hét lên. Sao anh có thể làm thế với cô? Nhưng quay sang Eric, cô nhận ra sự cảm thông của anh và không làm gì cả.

“Anh xin lỗi, Abby. Anh không biết người đàn bà đó làm gì ở đây, cô ta chắc không được mời đâu.”

“Lũ lợn! Em sẽ ném hết chúng ra ngoài,” Anna khẳng khái.

“Anna, làm ơn đừng nói gì cả.” Cuối cùng Abby cũng nói được. Khách khứa đang thì thầm với nhau về Nick chứ không ai khác, và trong vòng tay anh là diễn viên Dolores Stakis. Người đàn bà đó kiêu diễm trong chiếc quần dài, chiếc bụng trần và tất cả những thứ khác như vừa đủ che dấu, và Nick không để lại bí mật gì về thực tế anh thích cảnh ấy.

Abby muốn phát ốm, nhưng sự tra tấn của cô chỉ mới bắt đầu. Với niềm kiêu ngạo mà chỉ Nick mới có, anh bước thẳng tới chỗ họ đang đứng.

Hoàn toàn lơ đi Abby, anh nói với Eric.

“Xin lỗi vì tôi tới muộn, nhưng tôi phải đợi Dolores thay đồ. Khi tôi nói với cô ấy rằng tôi sẽ tới đây, cô ấy muốn đi cùng. Tôi biết anh sẽ không thấy phiền, như một người lớn,” Anh thách thức.

“Cậu thì sao?” Eric mĩa mai hỏi lại. “Ồ, cậu đã sai rồi.” Và thận trọng quay đi chỗ khác, anh đưa tay vòng qua vai Anna và Abby, nói. “Đi nào, các cô gái. Có một nghệ sĩ anh muốn giới thiệu với các em.”

“Eric em yêu anh,” Anna thì thầm. “Chuyện đó thật hay.”

“Cám ơn anh,” Abby mụ mị đồng ý.

Một giờ tiếp theo Abby nói chuyện và khiêu vũ với Ian Harkness, một nghệ sĩ khó mà biết được cô đang làm gì. Cho đến khi với sự nhạy cảm hiếm hoi, Ian ngờ ý muốn đưa cô về nhà. Nắm tay cô đi vào một xe tắc xi, anh nói nhỏ, “Tôi đang phá vỡ thói quen của mình, bởi vì tôi chưa từng đưa ra lời khuyên... Nhưng cô quá trẻ và đáng yêu để lãng phí thời gian với người đàn ông đó. Hãy bỏ đi những mất mát của mình và thoát ra.”

Abby tự bước vào căn hộ và nhìn quanh, cuối cùng thừa nhận cô đã cố chối từ nhìn thấy một điều quá lâu rồi. Ánh sáng kín đáo, việc sắp xếp chỗ ngồi chìm xuống với sự kiểm soát được hiểu như âm nhạc và những lần chuyển đổi mờ nhạt. Đây là căn nhà của một cử nhân, không phải của cô, và nó chưa bao giờ là của cô. Cô bước ngang qua phòng tới sofa và ngồi xuống. Cô run rẩy, nhiệt độ bên ngoài đang đạt gần tới 90 độ, nhưng cô thấy tê cứng, đóng băng. Bất ngờ cửa phòng mở ra và Nick bước vào.

Cô nhìn anh một loại tách biệt về tình cảm mà cô chưa từng có khả năng làm thế. Anh là một con quỷ đẹp trai – đàn bà ngã xuống dưới chân anh, và cô không phải là một ngoại lệ – nhưng tại sao anh lại cười cô? Bất chợt có lẽ...

“Tại sao Nick? Tại sao anh lấy em? Em đã nghĩ rằng anh yêu em.” Cô không thể nói tiếp. Cô cảm thấy độ lún của cái ghế khi anh ngồi xuống bên cạnh, và anh dịu dàng không thể hiện ra lời, anh đặt tay quanh vai cô. Tại sao lại là bây giờ? Cô tuyệt vọng nghĩ thầm.

“Anh lấy em vì thậm chí anh còn chưa từng có một người tình là trinh nữ, và còn về tình yêu – anh yêu trứng cả muối, nhưng một khẩu phần ăn ổn định nó sẽ nhanh chóng khiến anh phát ngán. Em chắc hẳn biết điều đó, em yêu.”

Abby đã có được câu trả lời, và nước mắt bắt đầu rơi. Cô khóc cho tới khi không còn khóc được nữa. Sau đó Nick ôm lấy cô và bế cô vào phòng ngủ. Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, cởi quần áo của anh, tham gia cùng cô, ôm lấy cô như thể cô là vật quý giá nhất trên đời. Anh làm tình với cô với tất cả đam mê và dịu dàng mà họ có từ hôm đầu tiên kết hôn.

Sáng hôm sau Abby thức dậy thấy giường trống rỗng, và chiếc gối mà Nick gối vẫn còn nhăn, trên đó có mẩu giấy. Anh sẽ đi vắng ba tuần hoặc một tháng, đi khám phá những hòn đảo cùng với quý cô Dolores Stakis, để tìm kiếm nơi quay bộ phim tiếp theo của cô ta. Abby quay lại Luân Đôn vào ngày hôm sau. Ian Harkness ở trên cùng chuyến bay với cô, và chính sự đồng hành của anh đã ngăn cô không hủy chuyến đi.

Abby nhìn vô định vào đêm tối. Cô đã thật sự là một sinh vật nhu nhược như vậy sao? Cô chưa từng gặp Nick từ đêm đó đến nay. Ô, cô đã đợi ở Luân Đôn, hi vọng anh sẽ đến tìm cô, và khi cô nhận ra mình có thai suy nghĩ đầu tiên đã đến. Giờ Nick sẽ lại yêu cô. Chính sự chối bỏ cái thai của cô tại văn phòng luật sư không ngăn cô hi vọng. Khi ông Farlow gửi cho cô quyết định ly hôn và giấy thông báo chối bỏ đứa con sắp tới, chỉ khi đó cô mới chấp nhận sự thật. Nỗi thống khổ và sự đau buồn đã tiếp tục cho đến khi cô ôm con trai vào lòng. Cô nhìn lại phần nhỏ của cuộc đời và đã bị lấp đầy bởi tất cả tình yêu lớn dành cho con, và nỗi căm hận không thể lay chuyển cho người đàn ông đã rũ bỏ đứa con của cô.

Cô quăng chiếc chăn lông vịt ta, cho chân ra khỏi giường, rồi đứng lên. Mặc áo ngủ vào, cô bước vào nhà bếp và đun một ấm nước để pha cho mình một cốc cà phê hòa tan. Ngồi xuống chiếc bàn gỗ thông, cô ôm lấy cốc cà phê trong tay, húp từng hớp khi cô nhìn lại tất cả những câu chuyện đáng tiếc của mình. Cô thấy xấu hổ khi là một cô gái ngây thơ vô dụng ở tuổi 20. Trong nhiều năm cô căm ghét Nick, nhưng giờ cô có thể nhận ra đó là thứ cảm xúc lãng phí thời gian, người đàn ông đó không đáng để ghét. Anh là một gã quyến rũ hùng dũng muốn lên giường với đàn bà, nhưng không có chút tôn trọng họ. Hai lần đầu anh gặp cô, anh đã hé lộ bản chất thật sự – hoặc còn thiếu – nhưng cô đã quá choáng ngợp trước khả năng tình dục của anh nên không nhận ra. Chính là lỗi của cô. Cô đã ưu đãi anh vì tất cả những tính cách đó cô đều muốn ở một người chồng, thứ hóa chất giữa họ khiến cô mù mắt không nhận ra thực tế rằng anh không sở hữu bất cứ điều gì trong đó. Anh có thể làm bất cứ điều gì để có được thứ anh muốn. Anh tàn nhẫn với cuộc sống riêng tư cũng như việc kinh doanh. Anh không quan tâm anh nói dối điều gì. Cô đã biết chắc Nick nói với mọi người đàn bà anh ngủ cùng rằng anh yêu họ, và anh thấy không có gì sai trái. Hãy xem anh đã đồng ý với Abby thế nào. Đúng, anh muốn một căn nhà, một gia đình, bất cứ thứ gì để giữ cô làm nô lệ cho đến khi anh đến với người đàn bà tiếp. Abby đã nhìn thấy điều đó, nô lệ tình dục của anh, và không gì hơn.

Cô uống hết cốc cà phê và chậm chậm bước ra khỏi nhà bếp. Cô dừng lại bên ngoài phòng Jonathan, và đẩy cánh cửa mở ra, bước vào. Đồ chơi của cậu bé nằm lổn nhổn trên sàn, và những cổ găng đầu tiên của cậu để vẽ trang trí cho bức tường. Cô ngồi xuống chiếc giường nhỏ, tay cô nhẹ nhàng vuốt ve chiếc chăn hình gấu.

Abby gần cảm thấy hối tiếc cho Nick Kardis. Anh là một con người nông cạn vô đạo, và chưa từng được trải qua những niềm vui thật sự của cuộc sống. Sau đó, kéo chiếc chăn ra, cô bò lên giường của con trai. Mùi hương nhẹ của đứa bé vương trên gối, và cô ôm lấy nó, sau đó khẽ thở dài chìm vào giấc ngủ yên bình.

Hết

4. Chương 4

Phòng trang trng thật tuyệt. Một giờ qua Abby lau chùi, đánh bóng và phủi bụi, và giờ, nghỉ xả hơi với một cốc cà phê, cô cảm thấy tự hào về dinh cơ nhỏ của cô và đột nhiên thấy hài lòng. Cô đã thức dậy sáng

hôm đó với một luồng sáng mới trong trái tim và một giải quyết triệt để để sống hết mình. Cơ ác mộng tồi tệ nhất của cô, lại gặp Nick, đã xảy ra, và cô đã vượt qua nó hoàn toàn không hề trầy xước.

Cô đã cẩn thận mặc một chiếc quần dài màu xanh ngọc bích bó sát vào sáng nay, và cả một chiếc áo lụa đen tô điểm nhiều vệt xanh. Cô đã đeo một chiếc thắt lưng da màu đen khá to quanh cái hông eo thon của mình, cùng với cái nháy mắt bất cần với hình ảnh trong chiếc gương dài. Cô trông thật tuyệt và thậm chí còn cảm thấy tốt hơn. Tất cả những bóng ma đã được nghỉ ngơi, và một bữa sáng thân mật cùng với giảm bông và trứng cô thấy bản thân thật sự có khả năng lấy lại tình yêu cuộc sống. Trong nhiều năm cô cố kìm nén cảm xúc, khao khát nhục dục ở trong một nhà kho lạnh lẽo, quá sợ hãi nên không làm được gì – những vết xeo cảm xúc từ cuộc hôn nhân đã cắt quá sâu – nhưng giờ cô cảm thấy đủ mạnh mẽ để thử lại. Chắc hẳn có một người đàn ông khá trên thế giới...

Uống hết cốc cà phê, Abby tự nhủ rằng chính sự không may tuyệt đối đã khiến cô chọn một gã con hoang như Nick đầu tiên. Lần thứ hai cô sẽ cẩn thận hơn.

Cánh cửa mở ra và Jonathan chạy nhào đến, Iris bước tới ngay sau cậu bé. “Mẹ! Mẹ! Con chào mẹ!”

Abby ngồi bật dậy và cúi xuống, đón lấy Jonathan, hôn nhanh lên chiếc mũi nhỏ của cậu bé. “Mẹ nhớ con, con yêu. Con có khoảng thời gian tuyệt vời với dì Iris chứ? Và con có ngoan không?”

“Vâng thưa mẹ.” Cậu bé hét lên vui sướng khi cô đang đưa người cậu vòng quanh, sau đó nhẹ nhàng hạ thấp cậu xuống phía sàn nhà.

“Con có thể ra chơi ngoài sân được không, mẹ ơi? Con muốn đi xe đạp.”

“Được, đi đi, nhưng cẩn thận nhé con.” Abby hôn cậu bé. “Tạm biệt con.” Jonathan không ngừng chuyển động.

“Con yêu mẹ, mẹ yêu.” Cậu bé hôn gió, và sau đó thân hình bé nhỏ ấy chạy nhanh ra phía sau của phòng tranh.

Có một phòng chơi, một điều hiếm hoi của những cơ sở này, nó to bằng hai gian hàng, dẫn ra một cái sân hiếm hoi hoàn toàn khép kín. Đó là một lợi ích cho Abby bởi vì điều đó có nghĩa Jonathan có thể an toàn chơi ở đó trong lúc cô làm việc.

“Vậy, Abby, bữa ăn thì sao?” Iris hỏi, ngồi xuống chiếc ghế mà Abby mới vừa ngồi lúc trước. “Chị thề rằng đứa bé này cần năng lượng của mười người. Chắc hẳn chị già mất rồi, chị không nhớ nổi hai đứa con chị náo động như vậy hay không.”

“Điều đó tệ sao?” Abby cười. “Chị may mắn đó – bữa tối suýt nữa thì thành thảm họa.”

“Không... Việc kinh doanh không đổ bể phải không?”

“Đừng lo lắng, không phải vậy đâu, nhưng...” Vài phút tiếp theo Abby mô tả chi tiết những việc xảy ra tối hôm trước, từ chuyện đánh hôn, và người chồng cũ, tới chuyện Harry bị say.”

Khi cô kết thúc câu chuyện Iris lặng lẽ hỏi, “Em không sao chứ?”

Abby biết chị muốn nói gì. Chính Iris là người đã thấy cô dần hồi phục sau chuyện của Nick. “Đủ ngốc nghếch, em chưa bao giờ thấy tốt hơn. Hôn nhân là một sai lầm, em có thể thấy nó một cách lý chí vào lúc này, và nó sẽ không thể xảy ra nữa. Một cô gái trẻ ngốc nghếch tạo ra nó không còn tồn tại nữa – tạ ơn Chúa! Thực tế, em thấy mình nghĩ tới việc đánh hôn với Harry không phải ý kiến tồi. Ông sẽ là một người cha tốt của Jonathan.”

“Không!” Iris buộc phải thốt lên. “Ông ấy quá già với em.”

Abby sững sờ nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng đang nói chuyện của người bạn. Iris và Harry, tất nhiên rồi! Sao cô lại chưa từng nhận ra chứ? Cô phải tự đá mình vì quá không nhạy cảm trước cảm xúc của Iris. “Em chỉ đùa thôi,” Cô trấn an người bạn, và nói thêm, thay đổi chủ đề, “Tại sao không nghỉ từ giờ tới cuối ngày nhỉ? Chị xứng đáng với nó, sau một đêm ở cùng Jonathan.”

“Abby, lại chào em rồi.”

Xương sống của cô vô thức cứng lại trước giọng nói trầm, mượt như nhung ấy. Ồ, không, cô rên rỉ trong lòng. Nick Kardis.

“Tôi nghĩ anh đang trên đường quay lại Luân Đôn rồi chứ,” Cô thẳng thắn nói. Có lẽ cô đã để lại một vài con ma và đêm qua, nhưng nếu chúng tiếp tục xuất hiện trong cơ thể chúng phải chịu trách nhiệm để trở nên rất khó chịu. Và thể xác gì chứ, Abby nghĩ thầm. Nick đang dựa vào cánh cửa, cơ thể cao lớn của anh được phủ bằng một chiếc áo dài đen và chiếc quần jean bó sát. Với cái nhìn đẹp đẽ đen tối, anh xuất hiện giống như một con báo, mềm mại và rắn chắc, và chắc chắn anh có bản năng của loài này. Sao anh lại ở đây? Cô khó chịu tự hỏi.

“Anh sẽ quay lại vào hôm nay, nhưng anh không thể rời đi mà chưa thấy chỗ kinh doanh của em. Em dường như rất tự hào về nó vào đêm qua đến mức đánh thức được trí tò mò của anh.” Đứng thẳng lên, anh dạo bước vô định quanh phòng, dừng lại ở đây và kia để nhìn vào một bức tranh đặc biệt, sau đó tiếp tục di chuyển.

Abby đi tới bàn làm việc và ngồi xuống. Cô ước cô có thêm hai giây nữa khi Nick tình cờ bước ngang qua và dừng lại ở góc bàn. Chiếc đèn cơ bắp hiện rõ dưới lớp vải của chiếc quần jean, chỉ cách chỗ tay cô vài inch. Cô có thôi thúc lạ lùng nhất là tiến tới và chạm vào anh. Ồ, không, cô tự nhủ, và vội vã vòng tay trong lòng. Cảm xúc của cô có lẽ lại sống lại, nhưng không phải vì Nick Kardis, cô chắc chắn như vậy.

Cô nhìn anh cảnh giác, chắc chắn không chỉ có sự tò mò khiến anh đến đây. “Vậy anh có thấy bất cứ thứ gì anh thích không, thưa quý ngài?” Cô khời hài hởi để che dấu sự khó chịu.

“Có, nhưng tôi không chắc tôi có thể mua được,” anh nói dòng châm chọc, khiếm nhã chống đối lại cô khiến cô muốn tát vào gương mặt tự mãn của anh. “Tranh phong cảnh của Ian rất tuyệt. Tôi đã biết anh ta là một người bạn của em. Tôi thấy bức tranh vẽ em ở trên bãi biển tại cuộc triển lãm ở Luân Đôn tháng trước. Nó rất đẹp, dù tôi thích em khóa thân ơn.” Anh nói bóng gió, đôi mắt xám nhìn dán chặt vào chiếc áo cổ hình chữ V của cô.

Abby nắm chặt tay trong lòng, não cô hiện lên những tín hiệu cảnh chừng mà cô không muốn biết. Chỉ là sự trùng hợp khi Nick ở St Ives. Không có gì hơn. Cô phải tin điều đó, sự thay thế quá đáng lo ngại. Chính nhờ sự trùng hợp mà cô lại gặp Ian Harkness. Chúng đã xảy ra. Hai năm trước anh tới đây vào dịp hè và anh đã tình cờ gặp Abby trên bãi biển. Anh đã vẽ một vài bức ký họa về cô, và khi cô từ chối làm mẫu cho anh, anh hỏi liệu cô có thấy phiền nếu anh vẽ tranh từ những bức ký họa không. Cô đã đồng ý, bởi vì sau đó anh đã tổ chức cuộc triển lãm đầu tiên tại phòng tranh của cô, để giúp cô kinh doanh lớn hơn. Giờ cô ước cô đã không đồng ý. Giọng nói của Nick tràn vào suy nghĩ của cô, và cô nhìn lên, đôi mắt lo âu cố gắng điều chỉnh chỉ vì anh đang nhìn vào nó.

“Hãy nói với anh, có phải Harkness đã giúp em kinh doanh nơi này, hay chính vị hôn phu của em? Ai đó chắc hẳn đã làm nếu đêm qua em nói sự thật.”

Abby thở phào nhẹ nhõm, có lẽ chỉ có tiền mới khiến anh lắng chuyện thế này. “Tôi không cần bất cứ sự giúp đỡ về tài chính nào cả. Tôi đã bán căn hộ ở Kensington, và với giá bất động sản của Luân Đôn lạm phát như vậy, giúp tôi có thể mua được nơi này với một diện tích lớn.” Cô không thể giấu nổi tự hào. Cô biết Nick đã nghĩ cô là một người vô dụng, và thật thoải mái biết bao khi biết anh sai tới chừng nào.

“Căn hộ nào của em? Tôi nghĩ em thuê nó với hai cô gái khác.”

“Không, tôi ở cùng với Amy và Tim – thực tế là những sinh viên. Tôi hứa với họ là họ có thể ở tới khi học xong, và khi chuyện đã xong nó làm việc rất hiệu quả. Tôi quay lại Luân Đôn cũng vào mùa hè họ kết thúc các khóa học. Giờ họ có một chi nhánh ở Manchester,” cô từ tốn thông báo cho anh.

“Vậy, em thật sự là một quý bà độc lập,” anh vui vẻ, và xuống khỏi bàn, anh di chuyển vòng quanh và đứng trước mặt cô.

“Vâng, và tôi dự định vẫn sống theo cách đó,” cô thông báo, dìm nỗi sợ hãi cô cảm nhận đang cuộn lên trong lòng trước sự gần gũi của anh.

“Trevlyn đồng ý sao?” Anh hỏi nhỏ.

Ánh mắt của Abby trượt lên đôi vai rộng rồi lướt xuống phần hông rắn chắc của anh, và chỉ trong một giây cô đã không theo kịp cuộc nói chuyện. “Gi cơ?” Cô cố lấy lại sự tập trung.

“Trevlyn, hôn phu của em,” anh mỉm cười.

Cô đã quên vụ đính hôn không có thật, nhưng đột nhiên thấy nó như đáng cứu thế. “Harry là một người tuyệt vời, và hoàn toàn tôn trọng ham muốn có một nghề nghiệp hoàn chỉnh của tôi.”

“Anh không thấy ngạc nhiên. Ông ấy quá già để có thể làm thỏa mãn những nhu cầu khác của em,” Anh nói dài giọng đầy ngụ ý.

Abby phải chiến đấu để mặt cô khỏi đỏ lên, và, tức giận với chính mình vì để anh chọc tức như vậy, cô quyết tâm kết thúc câu chuyện. “Ồ, nếu có gì đó anh muốn mà không thể mua được,” cô nhặt cái bút lên, “Tôi sẽ có thật nhiều việc phải làm, vậy...” Cô ngẩng lên.

Cô cảm giác anh cúi xuống bên cô. Cô cố nhìn chằm chằm vào chồng giấy trước mặt, nhưng những ngón tay anh đã tóm lấy cằm cô, áp lực của chúng mạnh vì anh kéo nó lên cho đến khi anh có thể nhìn thấy gương mặt cô. Cô lùi lại khi thấy đôi mắt tức giận bằng giá màu xám của anh.

“Em sẽ không cưới Trevlyn đúng không?” Lời nói khắc nghiệt.

“Tôi không nghĩ đó là chuyện của anh,” cô đáp lại, bối rối trước thái độ kỳ lạ của anh. Nếu không phải chuyện tiền nong khiến anh tức giận, vậy có thể là điều gì?

“Và cho rằng tôi biến nó thành việc của mình sao? Tôi tự hỏi Trevlyn sẽ phản ứng ra sao nếu tôi nói với ông ta em không chỉ có một gã đàn ông,” anh đe dọa trắng trợn.

Abby gỡ tay anh ra và đứng dậy. Cô chầm chậm với cái lối nói bóng gió của anh, trong cả đêm qua và hôm nay, và cô không phải chịu đựng chúng. “Không phải ai cũng có được đạo đức như anh – hay tôi nên nói thiếu chúng nhỉ? – và tôi sẽ biết ơn nếu anh rời khỏi đây.” Cô bước ngang qua anh, nhưng Nick đã giữ lấy tay cô, những ngón tay dài ấn sâu vào cơ thể mềm mại của cô, khiến cô đau.

“Bỏ tay ra khỏi người tôi.”

“Không cho tới khi anh sẵn sàng,” anh gầm gừ.

Abby nhìn thẳng vào mặt anh, không lùi bước trước sự tức giận trên gương mặt cứng nhắc ấy. Cô không biết điều gì khiến anh nhỏ nhen như vậy, và cô không có hứng thú tìm hiểu. Cô chỉ muốn anh ra khỏi cuộc sống của cô. “Nhìn này, Nick, hãy cố xử giống hai người lớn có văn hóa xem sao. Thật là vui khi được gặp lại anh, và tạm biệt.”

Abby nhìn thẳng vào mặt anh, không lùi bước trước sự tức giận trên gương mặt cứng nhắc ấy. Cô không biết điều gì khiến anh nhỏ nhen như vậy, và cô không có hứng thú tìm hiểu. Cô chỉ muốn anh ra khỏi cuộc sống của cô. “Nhìn này, Nick, hãy cố xử giống hai người lớn có văn hóa xem sao. Thật là vui khi được gặp lại anh, và tạm biệt.”

Cô bất ngờ thấy nó có hiệu quả. Nick bỏ tay cô ra và bước đi. Anh đứng trước một cửa biển nhỏ, rõ ràng đang nhìn nó, nhưng cô có thể cảm nhận được sự đông cứng, sự căng thẳng trong cơ thể to lớn của anh, như thể anh đang cố kiềm chế cảm xúc.

Anh chậm chậm quay lại, mắt anh chiếu thẳng vào mặt cô, sau đó trượt ra phía sau cô.

“Tất nhiên, em đúng. Em làm gì không phải việc của tôi. Tôi xin lỗi vì những lời nhận xét đó.”

Một lời xin lỗi! Cô không thể tin nổi...

“Thật sự, tôi đến – tôi đến —” càng ngày càng lạ, một Nick lưỡng lự sao “ – Tôi muốn gặp cậu bé.”

Abby không bao giờ biết cô sẽ phản ứng ra sao, vì lúc đó Jonathan chạy vào.

“Mẹ, mẹ ơi, con làm hỏng cái xe tải rồi.” Chiếc mô dưới của cậu run lên khi cậu cam đảm cầm nước mắt.

Cô buông thông tay xuống, tất cả những ý nghĩ về Nick bị lãng quên khi cô cố an ủi cậu con trai. “Không sao đâu, con yêu,” cô nói và cầm lấy chiếc xe từ tay cậu bé, cô khéo léo thay thế bánh và lốp xe. Một chuyện

tương tự từng xảy ra, và cô đã định mang nó đến hiệu đồ chơi, nhưng không hiểu sao chưa từng làm vậy. “Đây rồi con, con yêu của mẹ, tốt như cái mới nhé.” Cô đứng dậy, mỉm cười dịu dàng với cậu con trai.

“Cám ơn mẹ. Mẹ giỏi thật.” Cùng với tiếng khịt mũi và cái vẫy tay, Jonathan chạy như bay ra ngoài. Cô nhìn đứa bé đang rời đi, đó là một cậu bé khỏe mạnh và niềm vui cuộc sống của cô.

“Trevlyn nói đúng... với vẻ ngoài thế này không thể có sự nhân lành khi nói cậu bé là một Kardis.”

Abby đứng người lại và quay lại phía Nick. Cô khiếp sợ nhìn vào gương mặt đẹp trai của anh, và miệng cô cong lại thành một cái nhếch nhếch. Không thể chối bỏ huyết thống của Jonathan, và khi cậu bé trưởng thành có lẽ cậu bé sẽ đến chỗ Nick đòi tham gia tập đoàn gia đình như một quyền lợi chính đáng. Cái danh dự của một gia đình người Hi Lạp như Nick sẽ không cho phép anh chối từ, nhưng trên thực tế nó chẳng hợp với anh chút nào, anh còn chưa từng che dấu thực tế anh quyết tâm kiểm soát vương quốc tài chính hùng mạnh của Kardis toàn bộ theo cách riêng của anh. Khi họ kết hôn anh thường tranh cãi với cha anh, vì người đàn ông lớn tuổi ấy khẳng định muốn duy trì quyền kiểm soát công ty thậm chí ông không còn làm việc nữa.

“Jonathan có lẽ trông giống một Kardis, nhưng, tạ ơn Chúa chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Tính cách của nó là đặc điểm riêng của chính cậu bé. Trong cơ thể nó không có dòng máu ác quỷ. Nó hoàn toàn trung thực, cả mặt đạo đức và tình cảm, và tôi dám chắc nó vẫn như vậy,” cô thành thực thông báo với anh, và một giây sau, khi đôi mắt xanh của cô đung phẩy đôi mắt xám, cô tưởng như mình thấy sự đau đớn trong đôi mắt ấy. Cô suyết nửa thì cười to vì sự ngu ngốc của chính mình. Trông anh lạnh lùng và xa cách như Bắc Băng Dương. Cô mĩa mai nói tiếp, “Anh không cần phải lo lắng gì cả, Nick. Con trai tôi,” cô nhấn mạnh đại từ sở hữu, “sẽ không bao giờ đòi hỏi gì anh.” Như thế cô chưa từng được nói.

Tiếng điện thoại ngăn anh đáp lại, và cô thấy biết ơn. Đã đủ kỳ lạ rồi, Jonathan chưa từng hỏi về cha của nó, và cô sợ chết khiếp nếu nó hỏi, vì cô không biết sẽ phải nói gì. Lờ Nick đi, cô đi tới bàn và nhắc ống nghe lên.

“Phòng trang Hope, Abby đang nghe.” Cô lắng nghe trong chốc lát.

“Đợi một chút, Harry,” Cô nói hạ thấp giọng, và lấy một tay che tai nghe, cô liếc nhìn Nickz.

“Tôi hơi bận, và chúng ta không còn gì để nói với nhau, nếu anh không phiền...” Với một cái lắc đầu cô ám chỉ cánh cửa ra vào. Trước sự ngạc nhiên và nhẹ lòng của cô, anh không nói gì, chỉ quay gót bước đi. Abby nheo mắt khi anh dừng lại, cánh cửa nửa mở. Bây giờ thì sao?

“Chỉ một câu hỏi thôi, Abby. Jonathan có biết cha nó là ai không?”

Miệng cô mở to ngạc nhiên. “Cha nó sao?” Cô thốt lên khinh bỉ. “Anh đang đùa à!”

“Chỉ cần trả lời Có hay Không thôi,” anh yêu cầu.

“Không. Anh đã từ bỏ nó bốn năm trước, nó không có cha.”

Nick nhắm mắt lại và dậm sầm vào cửa, trong một thoáng cô nghĩ anh sẽ ngắt máy. Thân hình to lớn của anh run rẩy, và bờ vai rộng của anh trĩu xuống như thể trọng lượng của cả thế giới đổ lên người anh. Abby bước một bước tới phía anh, sau đó tự kiểm tra. Có chuyện gì vậy? Anh bị ốm sao? Cô băn khoăn. Mắt họ gặp nhau, và cô nhận ra cái nhìn đau đớn trong đôi mắt xám và cô sững sờ. Cô do dự, không biết nên giúp đỡ hay lơ đi nỗi đau khổ rõ ràng đó của anh.

“Tạm biệt,” cô lầm bầm, và cầm điện thoại lên, cô cẩn trọng hạ thấp giọng. “Xin lỗi, Harry yêu quý, một khách hàng.” Cô đứng là con ngốc khi lo lắng về Nick Kardis, anh ta có thể tự chăm sóc bản thân. Cô nghe thấy tiếng cửa đóng lại và nhẹ thở phào. Nick đã đi rồi, hi vọng là mãi mãi, cô thầm nghĩ, chỉ nghe được nửa nhưng gì Harry nói. Chồng cũ đã ảnh hưởng tới cô nhiều hơn những gì cô muốn thừa nhận.

Lời xin lỗi khốn khổ của Harry vì uống quá nhiều đêm trước cuối cùng đã kết thúc, và Abby phá lên cười khi ông nói với cô rằng ông đã gọi cho Antonio và Maria đính chính lại việc đính hôn chỉ là trò lừa bịp.

“Có gì buồn cười chứ?” Ông thô lỗ hỏi. “Tôi nghĩ cô thấy hài lòng.”

“Ồ, tôi thật hài lòng đó Harry.” Cô thấy vui vì ý tưởng có lẽ sẽ lấy Harry. Harry tỉnh táo rõ ràng sẽ hóa đá với ý nghĩ mà cô lấy ông một cách nghiêm túc, và với tính hài hước được khôi phục, cô gác máy.

Cuối ngày hôm đó trôi qua yên bình.

Mấy ngày sau, Abby giật mình mỗi khi nghe thấy tiếng cửa mở. Cảm giác nói cho cô biết cô thật ngốc nghếch, Nick không có lý do nào để quay lại, nhưng một chút nghi ngờ trong đầu cô đã hình thành khi Nick nói cho cô biết anh thấy bức tranh vẽ cô, sẽ không biến mất. Sự xuất hiện trở lại của Nick sau nhiều năm có phải chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên? Cô không chắc lắm.

Chính Harry cuối cùng đã thuyết phục được cô. Hai đêm sau ông vui mừng thông báo rằng tất cả tài liệu của dự án đã được ký kết và sẽ hoạt động hết công suất để xây khu nghỉ dưỡng. Người đại diện của Nick tại Luân Đôn đã hoàn toàn kiểm soát, và không có khả năng Kardis quay lại, trừ trường hợp lễ mở cửa chính thức trong năm. Vào tháng 10, Abby đã không còn bị anh ám ảnh.

“Chúng tôi có thể đi chứ?” Michael bực bội hỏi.

“Được, nhưng anh đừng quên, nếu nhìn thấy mây đen trên trời thì phải quay lại ngay,” Abby nhắc nhở. “Anh có mang theo áo phao chưa? Và đừng quên thức ăn.”

“Abby, vì chúa, chúng tôi chỉ đi loanh quanh ở vịnh phía trước thôi. Con thuyền được đóng như một cái xe tăng với những cánh buồm – hầu như là du thuyền chạy nhanh như tia laser của cô. Cậu bé đã mặc áo phao, và chúng tôi chậm chí còn chưa ra khỏi nhà. Cô còn muốn gì nữa?”

Abby cười khúc khích. “Anh nói đúng. Anh đi đi.” Cúi xuống, cô ôm chặt Jonathan và đẩy nó ra khỏi cửa. Cô nhìn cho tới khi hai cái bóng biến mất đằng xa, nhớ vì sự bảo vệ quá đà của mình. Jonathan sẽ có cảm giác chèo thuyền lần đầu tiên và cô lo phát ốm. Tự nhủ Michael là một người lớn tốt bụng có trách nhiệm cũng không giúp được gì. Cô biết cô sẽ như ngồi trên đồng lửa cho tới khi họ quay lại, và bước nặng nề lên phòng khách phía trên.

Tiếng chuông nhà thờ rung to trong buổi sáng sớm, kêu gọi mọi người nhớ tới dịch vụ lúc 8 giờ. Abby bước vào phòng ngủ và nhìn chiếc giường chưa được thu dọn. Thật không tốt gì cả, cô biết cô sẽ không thể ngủ lại được, dù đêm qua cô làm việc tới khuya.

Buổi tối hôm trước cô ăn tối ở ngoài cùng Ian Harkness. Mọi cô cong lại vui vẻ, cô có thể cảm nhận được hình ảnh niềm vui sướng bất ngờ trên gương mặt anh trong trí nhớ khi cô chấp nhận lời mời của anh. Anh đã gọi cho cô chiều hôm qua để thảo luận về triển lãm sắp tới của anh, và bất ngờ mời cô ăn tối, dù biết cô luôn từ chối. Khi cô vui vẻ chấp nhận anh giả vờ ngất.

Abby cởi chiếc áo ngủ vào mặc chiếc quần jean cũ nhất và một chiếc áo sần màu. Thật sự cô đã ngạc nhiên về mình tối qua. Cô đã hoàn toàn tận hưởng buổi tối. Ian là một người bạn vui tính và láu lỉnh, và khi anh đưa cô tới bậc cửa, và ôm lấy cô, cô đã khám phá ra anh còn là một người tình rất có kinh nghiệm. Những nụ hôn họ có đã đánh thức cảm giác thoải mái trong Abby, nhưng không hề có chút đe dọa. Cô đã không mời anh vào nhà khi Michael và bạn gái cậu ta làm việc trông trẻ, nhưng họ đã chia tay với lời hứa gặp lại nhau vào thứ Hai.

Đúng, Abby tự nhủ, bận rộn gấp chiếc chăn trên giường. Cô lại là một người đàn bà tự do, có thể thích thú trong vòng tay một người đàn ông mà không sợ hãi gì. Thật nực cười làm sao khi cô có cuộc gặp với Nick Kardis để cảm ơn vì điều đó. Tiếng chuông điện thoại xen ngang dòng suy nghĩ, và, ngồi xuống giường, cô nhắc máy.

“Abby nghe.”

“Tôi có thể nói chuyện với Nick được không?”

Abb lắc đầu. Cô đang nghe thấy chuyện gì đây? Tên anh vừa mới xuất hiện trong suy nghĩ của cô.

“Tôi nói, có thể để tôi nói chuyện với Nick không? Cô có nghe thấy không?” Chính là Melanie, nhưng sao cô ta lại gọi tới đây?

“Có, tôi nghe cô nói rồi, nhưng có chuyện gì vậy?” Cuối cùng Abby cũng nhận ra giọng của cô ta.

“Chắc chắn Nick ở qua đêm với cô?” Tiếng cười cao giọng của Melanie vang lên trong đường dây điện thoại. “Cô không phải làm anh ấy đợi cho tới khi cô lại kết hôn chứ, Abby? Cô khó có thể là một cô nàng trinh trắng, cô gái yêu quý.”

“Tôi xin lỗi nghe trộm quá, nhưng tôi không hiểu cô đang nói gì. Tôi không gặp Nick-“ Và trước khi cô nói thêm cô không có hứng thú làm thế. Melanie ngắt lời, bằng một giọng quan tâm ngọt ngào.

“Nhưng lẽ ra anh ấy tới Cornwall hôm qua. Anh ấy gọi cho tôi từ Exeter để kiểm tra xem bố anh ấy thế nào. Anh ấy đã sắp xếp để hòa giải với cô vào đêm hôm qua. Tôi thật sự hi vọng anh ấy không gặp tai nạn.”

“Hòa giải? Hòa giải gì?” Abby lắp bắp. Người đàn bà này điên rồi à?

“Tôi biết cô sẽ vui mừng mà. Tôi đã nói với Nick như vậy.”

“Vui mừng?” Cô khiếp sợ.

Điều đó khiến Abby tái xanh và run rẩy vì tức giận. Cô muốn đập thứ gì đó, tốt nhất nên là đầu của Nick. Melanie là điều sắp tới nhất. Cha của Nick đã mắc bệnh tim nhiều năm, nhưng sau lần đột quỵ gần đây nhất bác sĩ đã thông báo với Nick rằng người đàn ông này sẽ không sống quá sáu tháng nữa. Nick, một Nick độc ác quỷ quái, đã phải tạo ra một đứa cháu trong thời gian nhanh gấp đôi hoặc sẽ thấy cổ phần của cha anh trong công ty vào tay con chị gái – một điều anh không muốn để xảy ra. Giải pháp của anh khá đơn giản – một đám cưới nhanh với Abby, với đứa con đã có sẵn của cô, và Nick sẽ đạt được những gì anh muốn, như luôn vậy...

Abby ném điện thoại xuống, quá tức giận không còn lịch sự gì cả. Cô nhảy xuống giường, những đặc điểm đáng yêu của cô đã méo mó vì tức giận. Cô chạy như bay vào phòng khách. “Nick chết tiệt! Anh chết đi.” Cô hét lên, những ý nghĩ quá căng thẳng khiến cô không thể tiêu hóa. Cô biết rõ Melanie nói sự thật. Đó chính là kế hoạch tùy ý kiêu căng mà Nick mơ tới. Ồ, anh sẽ nhận được sự thức tỉnh thô lỗ, Abby thề.

Sao cô có thể mù quáng khi tin sự xuất hiện trở lại của Nick trong cuộc sống cô chỉ là sự trùng hợp tình cờ? Nhưng cô đã tin. Cô mới là kẻ ngu ngốc mù quáng làm sao. Cô điên cuồng đưa chiếc tay thanh mảnh lên đầu, vuốt nó ra khỏi trán, cô cần phải suy nghĩ... Cô sẽ làm gì khi anh xuất hiện? Đóng sầm cửa trước mặt anh? Không, anh sẽ vẫn cố.

Tiếng chuông cửa vang lên trong tòa nhà trống rỗng. Chỉ có thể là Nick – tất cả bạn bè cô dùng lối vào nơi thường được đóng cửa vì kinh doanh. Miễn cưỡng Abby đi xuống lầu tới phòng trang trống rỗng, do dự trước khi mở cửa. Cô sẽ bình tĩnh nghe anh nói và rồi ném anh ta ra. Có lẽ như thế sẽ thú vị, cô tự nhủ. Cô sẽ không bận tâm cuộc tất cả số tiền xu cô có rằng anh sẽ không nói cô biết sự thật. Tiếng chuông lại kêu và cô nhanh chóng ra mở cửa.

“Nick, tại sao vậy?” Cô thốt lên, sự ngạc nhiên phong đại, và trong một chốc cô suýt nữa thì đóng sầm cửa vào mặt anh. Đôi mắt đen của anh trượt xuống theo chiều dài của người cô với sự kiêu ngạo chiếm hữu khiến cô đỏ mặt. Anh dường như nhiệt tình hơn so với cô nhớ trong lần gặp trước. Anh tiết ra từ trường động vật nguyên thủy cái mà chiếc áo khoác nhẹ nhàng và chiếc quần bó dường như thiết kế để tôn lên. Trước khi cô đã nghĩ anh trông đúng với tuổi của anh, nhưng giờ, dưới ánh sáng mặt trời buổi sáng sớm chiếu lên những đặc điểm cứng nhắc, mái tóc đen bóng bĩnh trong gió, có một cảm giác quyền lực, một sức sống vốn có về anh, điều đó nhắc cô buộc nhớ tới Nick mà cô đã gặp và kết hôn! Một nỗi sợ làm cô lạnh cả sống lưng. Có lẽ sẽ khôn ngoan hơn khi không để anh vào nhà.

“Abby, anh có thể vào không?”

“Hôm nay tôi đóng cửa.” Nhưng cô đang nói chuyện với lưng anh, khi anh lách qua người cô và bước lên hai bậc thang một lúc. Đóng cửa lại, cô đuổi theo anh. “Giờ, đợi một phút,” cô lắp bắp, cuối cùng cũng đuổi kịp anh, đứng trong phòng khách của cô, trông như thể anh là lãnh chúa của tất cả những gì anh thấy. “Anh không được vào nhà tôi như vậy.”

“Đứa bé trai đâu rồi?” Anh hỏi, ánh mắt nhìn quanh phòng và dừng lại trước Abby.

“Jonathan đang đi bơi,” cô bình tĩnh khôn ngoan thông báo với anh, trong khi trong người cháy lên cảm giác căm hận trước thái độ tự cao của anh.

“Điều đó có khôn ngoan không? Nó mới chỉ ba tuổi – khá bé để có thể bơi thuyền,” Nick nghiêm khắc nói, gương mặt anh tái nhợt lại dưới làn da rám nắng.

Làm sao anh dám nghi ngờ hành động của cô? Cô cúi kính, đôi mắt xanh tối sầm vì nóng giận. “Anh không cần quan tâm xem con trai tôi làm gì, và anh là người cuối cùng trên thế giới này có quyền đưa ra lời khuyên.”

Khóe miệng anh cong lại thành nụ cười nhạt. “Anh cho rằng anh không thể đổ lỗi cho em nghĩ như vậy, nhưng anh là cha nó. Chỉ là tự nhiên anh nên lo lắng về nó thôi.”

Abby khó khăn nuốt câu chữ thô lỗ hình thành trong cổ họng, và cố gắng kiểm soát bản năng cơ bản hơn, muốn cầm thứ gần nhất ném vào đầu anh, nên cô đi tới bên sofa và ngồi xuống. Tự hào về khả năng tự kiềm chế của chính mình, cô nhẹ nhàng thông báo, “Tôi không biết anh là bố của ai đó đấy, và chắc chắn không phải là bố của con trai tôi.”

“Thật vô ích khi chối bỏ điều đó, Abby,” anh nói nhỏ, đôi mắt dán chặt vào gương mặt tái mét của cô.

Cô nhìn thấy sự dịu dàng trong mắt anh sao? Không thể nào...

“Sau khi rời khỏi đây lần cuối, tôi đã kiểm tra một chuyện – chuyện mà tôi nên làm nhiều năm trước. Tôi là cha của Jonathan. Không còn nghi ngờ gì về chuyện đó.”

“Chúa tôi! Anh thật điên rồ,” Abby buột miệng, tức giận vì giả định của riêng anh. “Hình như tôi nhớ anh chính thức từ bỏ con tôi trước khi nó sinh ra khá lâu. Anh, một người cha sao? Anh đang đùa à! Anh thậm chí còn không hiểu nghĩa của từ đó.”

“Em nói xong chưa?” Nick lặng lẽ hỏi, chậm chạp vui vẻ đánh giá cô khiến cô cảm thấy như thể cô bị xem xét và thấy được ham muốn.

Đột nhiên Abby hiểu rõ chiếc quần bò nhàu nát và chiếc áo phông sờn màu của cô, và trong lòng cô nhắc nhở cô đừng tranh cãi và đuổi anh đi nhanh như có thể. Cơn giận của anh cô có thể nhìn ra, nhưng Nick càng im lặng thì càng đáng sợ hơn. “Được. Được. Em xong rồi.” Họ đã kết thúc nhiều năm trước rồi, và thật vô ích khi đào lại đồng tro tàn, “Vậy hãy nói vì sao anh tới đây, rồi đi đi,” cô đề nghị.

“Anh có thể ngồi chứ?”

“Sao lại lịch sự vậy? Anh chạy vào nhà tôi mà không thềm hỏi cơ mà.” Cô mỉa mai nhắc lại.

Anh không nói gì, nhưng dịch chuyển đôi chân mềm mại ngồi xuống sofa cạnh cô, và trước khi cô có thể chống lại anh đã kịp giữ lấy tay cô. Abby cố thoát khỏi – hơi ấm của bàn tay to của anh và sự gần gũi khiến cô cúi kính – những những ngón tay của anh chỉ đủ chặt để giữ lấy cô.

“Làm ơn đi, Abby. Anh muốn nói chuyện với em, để thử và giải thích.”

“Thử,” là một động từ, Abby chưa chút nghĩ. Với thông tin vừa nhận được của Melanie, sự tò mò của cô tăng lên. Có lẽ sẽ thật vui khi dắt anh ta theo, chỉ để nghe một loại giải thích hấp dẫn mà anh ta chuẩn bị sẵn. Biến những đặt điểm của cô thành những gì cô hi vọng là một biểu hiện của sự mong chờ vui sướng, và buộc cô nhìn vào mắt anh, gợi ý anh, “Giải thích điều gì hả Nick?” Cô đã thành công. Có một cái nhìn lướt nhanh qua trông giống như chiến thắng trong đôi mắt màu xám bạc của anh, rồi nhanh chóng bị giấu đi.

“Ồ, Abby, em làm anh thấy thật hổ thẹn. Trên đường tới đây vào sáng nay anh đã tự thuyết phục rằng anh sẽ phải dùng bạo lực để em lắng nghe anh. Anh nên biết điều này mới phải. Em đã chuẩn bị cho anh một cơ hội khác trong quá khứ, và em vẫn chưa thay đổi,” anh nói nhỏ, và, ngồi xuống ghế sofa, anh khẽ nắm lấy tay cô rồi đặt lên bên đùi ấm áp của anh.

Abby há miệng ra để lộ hàm răng trắng như ngọc trai mà cô cầu nguyện đó là một nụ cười ngọt ngào, từ tốn nhìn xuống để che dấu cơn thịnh nộ trong đôi mắt. Cái tôi đàn ông của anh thật sự vô cùng to lớn, anh sẽ thử bất cứ mảnh khoe nào trong sách để đạt được theo ý anh. Những ngón tay của anh dịu dàng vuốt ve tay cô, và cô phải thật sự nỗ lực để kiềm chế mình không rút tay lại.

“Anh biết anh thật đáng khinh khi cư xử với em trong quá khứ, và anh không mong em hoàn toàn tha thứ cho anh, nhưng anh hi vọng sẽ có lúc em quên đi. Khi anh li hôn với em anh thật sự tin đó là cách tốt nhất

để chúng ta rời xa nhau. Anh tự thừa nhận mình là một thằng đàn. Anh đã phạm phải lỗi lầm to lớn, và có Chúa chứng giám, anh đã đau đớn suốt những năm qua, nhưng giờ anh đã biết sự thật và anh muốn hàn gắn lại với em và con trai của chúng ta.”

Một lỗi lầm, anh gọi nó như vậy sao. Anh đã suýt nữa hủy hoại cô, và anh đã có được nghị lực to lớn, sự táo tợn, để ngồi đây và bình tĩnh nói với cô rằng đó chỉ là một sai lầm... Cô phải tập trung tất cả sức mạnh ý chí mới có thể ngồi im. Cô hít một hơi thật sâu và bình tĩnh. “Hàn gấp sao? Hàn gấp điều gì?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

“Anh muốn kết hôn với em lần nữa. Hãy để quá khứ lại phía sau đi em. Hãy tạo ra một căn nhà phù hợp với con trai của chúng ta, trở thành một gia đình thật sự,” anh dừng cảm tuyên bố.

Đầu Abby muốn nổ tung và cô không thể che dấu nỗi sợ hãi khi nhìn vào gương mặt đẹp trai của anh. Anh đang cười... thật sự đang cười! Cô muốn hét lên. Sao anh dám vui vẻ cho rằng anh sẽ lại nhảy vào cuộc sống của cô và dính chặt vào nó? Cô đã chuẩn bị cho lời cầu hôn của anh, những câu nói của Melanie hiện rõ trong đầu cô, nhưng với Nick thẳng thắn nói ra điều đó như vậy thì vẫn là một cú sốc. Mối cô mấp má, nhưng cô không thể nói lên lời, quá tức giận nên không nói được gì.

Nick nhận thấy sự tranh đấu của cô hoàn toàn hiểu sai ý nghĩa của sự im lặng. Anh bỏ tay cô xuống và vòng tay ôm lấy cô, miệng anh phủ lấy miệng cô bằng một nụ hôn thật dài. Cô điếng người trong vòng tay anh khi môi anh lướt trên má cô, hơi thở ấm áp của anh phả vào tai cô, trước khi cô hồi phục cảm giác và nhận ra anh định tiến đến đâu. Cô kịp đẩy anh ra và đứng bật dậy, gần như chạy ngang qua phòng.

Cô siết chặt cánh cửa sổ, đốt ngón tay trắng bệch lại vì áp lực, và thở thật sâu, cô cố gắng chống lại sự run rẩy trong lòng. Cảnh quen thuộc của vịnh, biển vàng lung linh dưới ánh nắng mặt trời sớm mai, dần dần xoa dịu những giác quan đang run rẩy của cô.

Một sai lầm. Họ sẽ lại kết hôn. Một nụ hôn. Và chính thế... anh thậm chí không thêm nghĩ ra một câu chuyện hợp lý. Tại sao cô lại ngạc nhiên? Cô cay đắng chất vấn bản thân. Anh đã cư xử với cô như một con ngốc ngu độn, và rõ ràng anh nghĩ cô vẫn vậy. Sự ngạo mạn của người đàn ông này quá lớn – một nụ hôn và một người đàn bà bé nhỏ lại trở thành nô lệ. Ồ, anh đang ở đó vì một sự thức tỉnh thô lỗ...

Nick tiến đến phía sau cô, cô có thể cảm nhận được hơi ấm của cơ thể anh lan sang người cô. Quyết tâm khiến cột sống cô cứng đờ và cô chậm chạp quay lại, đưa tay lên ngăn anh tiến đến gần hơn. “Không,” cô nói. Chỉ một từ thôi...

“Abby, xin em hãy nghe anh nói đã,” anh van nài, đôi tay dài buông thõng xuống hai bên. Anh không cố chạm vào cô. “Anh không có ý tóm lấy em như vậy, nhưng anh mất kiểm soát. Đã rất lâu rồi anh không được ôm em, hôn em, anh không thể cưỡng lại cảm xúc ấy.”

“Anh không bao giờ có thể,” Abby cay đắng phản bác. Đó là vấn đề của anh, anh không bao giờ cưỡng lại ham muốn với bất cứ người đàn bà nào.

“Anh biết em đang nghĩ gì, Abby, nhưng em sai rồi, và nếu em cho anh một cơ hội anh sẽ chứng minh cho em thấy. Anh cần em, và Jonathan, và anh thề anh sẽ làm mọi việc có thể để làm em hạnh phúc. Em cần phải tin anh, Abby. Anh hứa anh sẽ không ép em có quan hệ nhục dục với anh cho tới khi nào em sẵn sàng.” Đôi mắt xám của anh, đen lại vì cảm xúc, chán nản nhìn vào mắt cô, như thể chúng sẽ sở hữu tâm hồn của cô.

Trong một lát cô gần như nhận ra sự ấm áp gợi cảm, và sự cầu xin trong đôi mắt bạc của anh, sau đó cô nhớ chính xác lý do anh cần có cô... Hàm cô cứng lại và cô giận dữ nhìn chằm chằm vào anh, anh suýt nữa lại lừa được cô. “Không... Tôi sẽ không tin bất cứ điều gì anh nói,” cô lạnh lùng tuyên bố.

“Em không tin anh sao,” Nick thì thầm. Tay anh nắm chặt lại, và mặt cắt không còn giọt máu, khiến anh trắng bệch và căng thẳng. “Tại sao điều đó lại khiến anh ngạc nhiên?” Anh tự hỏi chính mình, và quay ra chỗ khác. Chiếc vai rộng của anh trùng xuống, anh sải bước theo chiều dài của căn phòng.

Abby quan sát, khi anh đưa tay ra sau cổ xoa dịu sự căng thẳng, và hơn thế là để cho anh có thời gian bịa ra một câu chuyện khác, cô mỉa mai nghĩ.

“Chết tiệt, Abby!” Nick chửi thề, quay lại nhìn cô. “Anh không muốn thừa nhận sự thật, nhưng nếu đó là cách duy nhất, anh sẽ làm thế,” anh nói ngắn gọn.

Abby nhẹ nhàng thư giãn. Gương mặt cứng rắn này lại chính là Nick mà cô thường trông thấy trong quá khứ, bản chất thực sự của anh..

“Có nhớ đến lễ Giáng sinh em đã đưa cho anh bản báo cáo phụ khoa nói rằng em không sao cả? Ồ... khi chúng ta quay lại Athens, anh còn muốn đi gặp bác sĩ, nhưng anh không may mắn như em. Ông ta nói anh vô sinh.” Anh quay lại và bước lên xuống, tránh không nhìn cô.

Miệng Abby mở to vì ngạc nhiên, không thể nào. Mắt cô nhìn lướt theo chiều dài của cơ thể anh. Anh đang ở phong độ cao nhất, cơ thể săn chắc, với đôi mông rắn chắc, rất nam tính – không thể tìm ra một người đàn ông có khả năng có con cao hơn. Cô vẫn phải cho anh điểm tối đa cho khả năng sáng tạo.

“Em không thể tưởng tượng chuyện đó có nghĩa gì với tôi đâu Abby. Tôi tức giận, đau đớn và suýt nữa muốn tự sát. Niềm vui duy nhất của em là căn nhà chúng ta đang xây và những đứa con chúng ta sẽ có, và tôi đã biết chuyện đó thật lãng phí thời gian. Tôi nhận ra tôi phải để em đi. Em còn trẻ và lại có thể kết hôn, và em xứng đáng với người đàn ông có thể cho em những đứa con. Ban đầu tôi định nói với em sự thật, nhưng tôi không thể ích kỉ như vậy. Tôi biết em yêu tôi và sẽ không bao giờ sẵn lòng rời bỏ tôi.”

Mỗi Abby cứng lại thành một đường cong giận dữ, cô ghét khi bị nhắc nhở rằng cô đã u mê ở bên anh như thế nào.

“Vậy nên tôi phải hủy hoại tình yêu của em. Tôi phải buộc em tự nguyện rời bỏ tôi.”

“Anh mới cao quý làm sao,” cô không thể không chen thêm một câu.

Nick dừng lại chỉ lùi lại một bước, và nhìn cô đầy chế nhạo. Cô lạnh lùng nhìn chằm chằm anh. Cô không tin một lời nào, không muốn ...

“Tôi đã nghĩ lúc đó tôi cao quý thật, giờ tôi biết mình là gã ngốc. Tôi nên kiểm tra kĩ lại, nhưng tôi đoán lúc đó tôi hơi phát điên. Giờ tôi biết tại sao tôi cư xử như vậy rồi. Tôi đã khiến em đau khổ, nhưng tôi còn khiến mình đau đớn hơn...”

Abby phải đếm đến mười trước khi cô dám lên tiếng. Vậy thì anh đã biết rằng cô yêu anh, và sẽ không bao giờ rời bỏ anh. Điều đó có lẽ từng đúng, nhưng sẽ không bao giờ xảy ra nữa, cô thề đó, và vì sự tổn thương của anh – không thể có một nhát dao đâm xuyên trái tim khiến Nick Kardis bị tổn thương. Cô không cho phép bản thân thể hiện sự giận dữ khi cô đáp trả anh bằng sự mỉa mai khô khan. “Ý anh là, anh buộc mình phải một hoặc hai cô bồ và chuyện đó là vì tôi sao? Anh thật không ích kỉ làm sao. Và việc li hôn tôi vì bị bỏ rơi –“ điều đó vẫn đau đớn – chính Nick đã đi cùng với Dolores và anh dày mặt chỉ trích sự bỏ trốn của Abby như nguồn gốc của vụ li hôn – “thật tốt bụng,” cô dài giọng mỉa mai, và hài lòng quan sát gương mặt đẹp trai đỏ lên. Ít nhất anh ta có thái độ lướt qua.

“Anh biết sắp đặt như vậy dường như không thể xảy ra, nhưng đó là sự thật. Mọi quan hệ với Dolores chỉ là một màn kịch – cô ấy là một người bạn cũ của anh và cô ấy đồng ý giúp anh.”

“Giờ tôi phải tin điều đó – những “người bạn cũ” lừa bịp. Thật tội nghiệp Melanie khi cứ luẩn quẩn bên anh nhiều năm, và có Chúa mới biết còn bao nhiêu người nữa.” Abby không còn bận tâm che giấu vẻ kinh tòm. Anh định biến cô thành con ngốc như thế nào nữa? Chỉ kẻ ngu dốt mới tin anh. Cô đau lòng tự hỏi sao cô lại thấy thất vọng chứ. Những lời nói dối của anh trong quá khứ quá rõ ràng. Cô ước anh chỉ biến đi và để cô yên, cô có thể cảm nhận được dấu hiệu của cơn đau đầu.

“Abby, anh thề anh chưa từng không chung thủy với em.” Để lời nói thêm phần đáng tin, anh giữ lấy vai cô, ngón tay cái giữ lấy cằm của cô, buộc cô nhìn thẳng vào mặt anh. Đôi mắt xám bạc của anh cháy bỏng trong mắt cô, phá hủy mong muốn kháng cự của cô, và họ đứng bất động một lúc lâu. Trái tim Abby lao đảo trong ngực cô, các xung dưới cổ họng của cô tạo thành hình xăm bất thường dưới mu bàn tay anh và cô được đưa trở lại quá khứ, ham muốn và khát vọng ánh lên trong mắt anh như một lời nhắc nhở sâu sắc đến tất cả những gì họ từng sẽ chia.

Cơ thể cô, với ham muốn của chính nó, đung đưa hướng về phía sức nặng cứng rắn của anh như thể nhận ra chủ của nó. Đầu óc cô nói với cô rằng anh vô giá trị, nhưng cơ thể cô đột nhiên lại được thức tỉnh hổ

thẹn đáp ứng lại sự nam tính mạnh mẽ của anh. Tại sao lại là lúc này? Cô thầm rên rĩ và tranh đấu để kiểm soát mạch đập nhanh như chạy đua của cô. Sau đó Nick nói, và câu nói của anh kéo cô về lại thực tế bằng sự trả thù.

“Anh chưa từng làm tình với một người phụ nữ nào khác kể từ ngày anh gặp em. Trong bốn năm dài anh đau đớn vì em, Abby.”

Cái đầu đen của anh cúi xuống hướng tới phía cô, nhưng cô nhanh chóng lách ra khỏi cái ôm của anh. Thái độ sững sờ trên gương mặt đẹp trai của anh có lẽ là cảm xúc thật sự đầu tiên anh thể hiện ra ngoài từ lúc đến, cô cay đắng tự nghĩ. “Anh nên dừng lại khi anh đã đi trước. Anh suýt nữa thì chiếm lấy tôi ở đó.” Giọng nói của cô gay gắt, chủ yếu vì cô cực kỳ tức giận với bản thân cũng như anh.

“Em có ý gì?” Anh nghiêm khắc hỏi lại.

“Tàn phá triệt để, Nickie thân yêu. Bốn năm sao? Thật chứ? Anh không thể trải qua bốn ngày mà không có lấy một ả đàn bà.” Cô khinh miệt nói. Đôi mắt xám của anh nhỏ lại giận dữ, và anh bước lên một bước, nhưng cô khéo léo di chuyển sang một bên, và trước khi anh có thể nói gì cô nói thêm, “Tại sao anh không thử nói ra sự thật để thay đổi một lần? Ít nhất tôi có lẽ còn tôn trọng anh một chút. Và chính thế, tôi nghĩ anh đang bị khinh miệt đó.”

“Tôi đã nói với em sự thật,” anh nói nhỏ. “Tôi sẽ thề trên đồng Kinh thánh nếu em muốn,” anh gợi ý, vẫn lặng lẽ, nhưng với sự cứng rắn như thép ẩn sau.

Trong chốc lát Abby tự hỏi liệu cô có đang phạm phải một lỗi lầm khủng khiếp không, sau đó cô nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ ấy. Chính cô đã nói với Nick rằng cô có thai, và Jonathan là bằng chứng sống rằng câu chuyện của anh là dối trá. Không. Sai lầm của cô là để anh vào nhà cô lần đầu tiên...

“Đừng lo lắng Nick. Tôi sẽ không tin một lời nào của anh nếu anh cắt cổ tay và viết nó bằng máu, và giờ tôi nghĩ anh nên rời khỏi đây,” cô lạnh lùng kết luận.

“Chết tiệt!” Anh gầm gừ. “Em không hề nguyên rửa đúng không?”

“Anh nên nghĩ rằng điều đó khá rõ ràng, thậm chí với một người có cái tôi quá cao như anh,” anh dộp lại. “Anh thật sự nghĩ rằng anh có thể quay lại cuộc đời tôi sao, chỉ khi nó phù hợp với anh, và bịa ra một vài câu chuyện buồn, và anh sẽ buộc tôi quỳ gối biết ơn dưới chân anh sao? Đàng buồn, tôi báo tin cho anh biết. Tôi sẽ không lấy anh lần nữa nếu anh là người đàn ông cuối cùng trên trái đất này, và còn về việc chạm tay vào con trai tôi – anh có thể quên chuyện đó đi.” Cô cố găm kéo tay ra, nhưng tay anh giống như một cái kẹp khi anh kéo cô lại.

“Em thật sự rất ghét tôi,” Nick nghiêng rằng, cái nhìn ẩn ý nhìn vào gương mặt đỏ bừng và tức giận của cô.

“Anh nên tin điều đó!” Cô dộp lại, cố gắng để lấy lại tự do. Ngạc nhiên thay anh thả cô ra...

Abby xoa cánh tay bị thương, thận trọng quan sát sự rút lui của anh. Tạ ơn trời, anh đang bỏ đi. Nhưng anh không đi... Tay anh đặt trên cánh cửa nửa mở, anh quay lại, đôi mắt cứng lại cho tới khi chúng giống như thép được đánh bóng, và Abby để tia sợ hãi sâu sắc đầu tiên khuấy động trong bụng cô.

“Tôi muốn con trai tôi Abby, bà tôi luôn có được những gì tôi muốn.

Quyết tâm không thể lay chuyển trong lời nói của anh cảnh báo cô rằng anh sẽ không dừng trò chơi lại. “Em và tôi sẽ kết hôn tuần tới. Và nếu em còn nghi ngờ, tôi nghĩ em nên nói chuyện với vị hôn phu Trevlyn của em.”

“Harry sao? Tôi không hiểu,” Abby chùn bước, run rẩy.

“Chỉ đơn giản thôi, em yêu. Trevlyn đã bỏ hết tiền ông ta có hoặc có thể mượn vào trung tâm giải trí, theo giả thuyết nó sẽ được hoàn thành trong một năm.”

“Nhưng tất cả giấy tờ đã được kí. Và anh không thể bỏ dở.”

“Tôi không phải làm thế. Bộ phận pháp lý của tôi đã chèn thêm một điều khoản in nhỏ. Chúng tôi không phải hoàn thành nó trong 5 năm. Tôi cho rằng chỉ cần 18 tháng thì Trevlyn đã phá sản, và tất nhiên nhân

công của ông ấy sẽ thất nghiệp trước đó lâu rồi. Thật đáng hổ thẹn cho ngôi làng- một nơi khá đẹp, tôi nghĩ thế – nhưng những điều đó xảy ra, “ Anh dài giọng mỉa mai.

Não Abby muốn nổ tung với lời ngụ ý trong câu đe dọa của anh.

“Anh sẽ không làm vậy chứ?” Cô hỏi vội, miệng khô lại vì sợ hãi.

Môi Nick hằn lên nụ cười ranh mãnh. “Cứ thử xem Abby.” “Anh thật đê hèn!” Abby hét lên.

“ Có lẽ, nhưng tôi muốn có em và Jonathan, và tôi không quan tâm cần phải làm gì để có được em. Tôi sẽ quay lại vào tối nay để nhận câu trả lời của em, và trong lúc ấy tôi cho rằng em nên nói chuyện với Trevlyn. Ông ấy sẽ xác nhận lại thực tế, và sau đó quyết định là của em...”

(Hết

5. Chương 5

Abby đứng run rẩy vì cơn thịnh nộ, không thể nói gì khi Nick bước ra với nụ cười đều đặn, đóng sầm cánh cửa lại.

Cô không hình dung nổi xem Nick quan tâm tới đâu. Cô không tin một câu nào của anh. Lý do nhỏ bé cho hành vi trong quá khứ mà cô bác bỏ như thường lệ, cố gắng kiêu ngạo để đạt lấy sự hợp tác sẵn lòng của cô. Chúa ơi! Cô cay đắng nghĩ. Chắc chắn anh đã thay đổi thái độ đủ nhanh lúc anh nhận ra cô không tiêu hóa nổi câu chuyện của anh. Nhận xét cuối cùng của anh về bản hợp đồng của Trevlyn thì không may cô không thể bác bỏ quá dễ dàng như vậy, cảm giác chìm ngấm tận trong lòng cảnh báo cô rằng cuối cùng Nick có lẽ đã nói sự thật. Cô nhớ tới nụ cười chiến thắng mỉa mai của anh lúc anh bỏ đi. Chính Nick một người vô đạo đức nhất...

Suy nghĩ đầu tiên là bảo anh biến xuống địa ngục đi, Trevlyn Cove không phải trách nhiệm của cô, nhưng cô nhanh chóng nhận ra rằng cô không thể làm điều đó cho bạn bè, và Nick, con lợn đó biết điều đấy. Sự trở lại của anh vào cuộc sống cô không phải là chuyện tình cờ, và cô, ngu ngốc tới đáng thương, đã tự thuyết phục bản thân đó chỉ là sự trùng hợp.

Abby thở dài, cơn giận rút đi giống như hơi rút ra từ một quả bóng bay bị nổ, và vỡ tan vào cái ghế gần nhất. Cô không thể làm gì cho tới khi câu chuyện của Nick được khẳng định, và cô không thể tự hỏi hết Harry vì vụ kinh doanh của ông. Nhưng có lẽ Micheal – đúng rồi, tất nhiên cậu ta có thể nói cho cô điều cô muốn biết. Chính Michael, 25 tuổi và một kỹ sư tài năng, người đưa ra ý tưởng xây dựng khu nghỉ dưỡng ở phía đầu của Trevlyn Cove ở nơi đầu tiên.

Anh đã thiết kế các gói du lịch sang trọng kết hợp với cả cơ sở vật chất phía trong và ngoài trời, hai hồ bơi, một phòng tập thể dục, một phòng tắm hơi, sân tennis, thậm chí là một sân gôn 18 lỗ, và theo lời xúi dục của anh trai David, một xe cáp quang đến chân vách đá, và một trường lặn. Có rất nhiều xác tàu ở quanh vịnh, từ chiếc Neptune có các gian vuông bị mất tích năm 1869 dùng động cơ hơi nước, tới tàu Thành phố Bessemer, mất tích năm 1935, và nhân tiện lặn là một sở thích của David. Cô biết rằng tìm được nguồn tài chính khá khó, vì Harry đã khẳng khái đầu tư hết số tiền ông có để có được một ghế trong hội đồng quản trị và kiểm soát được lực lượng lao động, nghĩ tới việc những người thợ mỏ sớm bị mất việc của ông có thể được thuê bởi một người khác, nhưng hoàn toàn bất ngờ, một công ty quốc tế đã liên lạc với ông và tất cả vấn đề của ông được giải quyết. Không may cho Abby, có vẻ mọi việc của cô mới chỉ bắt đầu.

Jonathan chạy ulla vào phòng, gương mặt bé nhỏ đỏ hồng lên với khí biển, hào hứng kể về một ngày đã qua của cậu. “Bọn con đi vòng quanh tất cả mọi nơi ở Trevlyn Cove, và những người đàn ông đang đào ở đây mỏm đá. Michael nói rằng họ đang làm một thang máy khổng lồ trước khi thời tiết xấu đi.”

Cùng với vài câu hỏi đúng đắn với Michael và vai trò của Abby về việc khả năng chậm trễ, nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của cô được khẳng định.

“Đừng đề cập việc chậm trễ với Cha. Ông ấy đã mượn lãi cao để mua được nhiều cổ phần như có thể, vì nghĩ rằng một khi nơi này hoạt động lương của một chủ tịch và giám đốc điều hành sẽ đủ trả lãi cao cho khoản nợ của ông. Chỉ cần trì hoãn thêm 6 tháng, và tất cả chúng tôi sẽ ở phố Queer.”(Queer Street đề cập tới người gặp khó khăn về tài chính)

“Thật tuyệt,” Abby phát biểu, sự mỉa mai trong giọng nói của cô khiến cô nhận được cái nhìn xoi mói của Michael.

“Có chuyện gì khiến cô lo lắng à Abby?” Anh lặng lẽ hỏi.

“Không, không, tất nhiên là không rồi.” Cô mỉm cười. “Mời ngồi và uống chút trà nhé.” Sẽ không có gì tốt đẹp nếu nói cho Michael biết vấn đề của cô. Đây là việc cô sẽ phải tự giải quyết. Làm thế nào? Cô không biết...

Sau đó Abby đứng trần truồng trong nhà tắm, những tia nước sắc như kim không giúp gì được những dây thần kinh đang run lên của cô. Một vài giọt nước mắt trộn lẫn với làn nước nóng chảy xuống ma cô khi tần cở của vấn đề cuối cùng cũng ăn sâu vào trí óc mệt mỏi của cô. Jonathan đã ngủ say, mệt mỏi suốt cả ngày trên thuyền và ngây thơ không nhận ra cuộc khủng hoảng của người cha tự nhiên định gây ra trong cuộc sống trẻ thơ của cậu.

Abby buộc não bộ cố cố nghĩ ra cách gì đó. Cứ nghĩ tới một trận chiến giam cầm lấy con trai cô khiến cô rất kinh sợ, nhưng việc lại lấy Nick Kardis còn dễ chịu hơn. Cô thầm chửi thề thật lâu và lưu loát. Nick thông minh thật. Một vụ kiện sẽ kéo dài nhiều tháng trời, và có lẽ anh sẽ thắng, còn nữa theo như Melanie, cha Nick không còn nhiều thời gian nữa. Không. Nick cần có được Jonathan nhanh nhất có thể, và điều đó nghĩ là tái hôn.

Abby rên rỉ tự thấy kinh tởm khi cô nhớ lại kết luận hợp lý người lớn của cô vài tuần trước rằng Nick không đáng để hận. Đầu cô chắc hẳn mềm yếu quá. Từ hận còn không đủ diễn tả cảm giác của cô về anh. Cô khinh thường anh bằng mọi dây thần kinh cô có. Bốn năm vừa lòng, thậm chí là hạnh phúc đã bị phá hủy trong một buổi sáng. Cô không có cách gì để sống cuộc đời còn lại với Nick. Nó sẽ là một địa ngục sống...

Cô tắt vòi nước, và nhặt một cái khăn tắm màu hồng khá rộng, rồi quấn nó quanh người và bước ra ngoài. Cô bất ngờ dừng lại ở giữa phòng ngủ, khi giải pháp khiến cô đau đớn. Thái độ bất lực, gần như bị đánh bại mở đi trong đôi mắt xanh, và được thay thế bằng một tia hi vọng tính sẵn.

Tất nhiên... điều đó thật rõ ràng. Cô không phải sống cả đời còn lại với Nick, khi cha anh chết cô được tự do.... Đột nhiên mọi thứ không còn quá tệ nữa. Nick chưa từng muốn có cô hay Jonathan, anh muốn họ lúc này đơn giản vì lý do kinh doanh, và một khi cha anh qua đời anh sẽ không quan tâm xem Abby làm gì. Cô thở sâu, một quyết tâm mới khiến xương sống cô cứng lại. Nó sẽ khó khăn, nhưng cô có thể làm được. ảnh hưởng tới Jonathan khi ở vài tháng ở Hi Lạp sẽ không quá tệ – nó còn nhỏ, và khi họ quay lại sống ở St Ives nó sẽ nhanh chóng quên hết.

Một Abby khác đã mở cánh cửa một giờ sau cho chồng cũ của cô. Người đã đi là một cô gái nói lắp bắp buổi sáng, và giờ ở đây là một người đàn bà thanh lịch chín chắn. Cô cẩn thận mặc chiếc áo len màu lục đã kết hợp với áo sơ mi kiểu Viyella, và cô hi vọng trông mình giống doanh nhân.

“Chào Nick.” Cô khó có thể không nhìn anh trước khi quay gót và bước lên trên cầu thang, với câu nói cộc lốc, “Đóng cửa lại.” Cô không dừng lại cho tới khi đến phòng khác, và sau đó cô đi vòng quanh, cảm cô nghiêng lên thách thức, và nhìn thẳng vào anh.

“Một lời chào đón thật dễ chịu, Abby yêu quý, và anh cũng chào em.”

Đôi mắt xám của anh nhìn thẳng vào mắt cô, và anh cười cô. Cô thấy sự tức giận bùng nổ đáng ngạc nhiên và muốn đâm vào nụ cười trên gương mặt đẹp trai ấy, nhưng giống như trò ảo thuật con thỏ nhảy ra từ trong mũ, anh tặng cô một bó lớn hoa cúc vàng đỏ.

“Hoa dành cho quý bà của tôi,” anh tuyên bố giọng khàn kéo dài.

Cô do dự, anh đã thực hiện thật tinh tế, cô biết vậy. Trước khi lấy nhau, anh thường tặng hoa cho cô, và dùng những từ ngữ tương tự, cô đã khê nhún gối đáp lại. “Cảm ơn anh, quý ông tốt bụng.” Nhưng cô sẽ không bao giờ có chuyện đó nữa.

“Cám ơn, tôi sẽ cho nó vào trong nước,” cô lạnh lùng đáp lại, và đi ra khỏi phòng vào nhà bếp. Cô thử chế mạnh mẽ khi cô mở tủ bát và lấy ra một lọ hoa, sau đó đổ đầy nước, cho họ vào như bỏ một mớ cần tây. Cô cảm thấy Nick theo sau cô, và cô nhanh chóng nói. “Tôi thấy ngạc nhiên là anh tìm ra được một cửa hàng hoa mở cửa vào Chủ Nhật.”

“Anh không làm thế. Anh lái xe vòng quanh và thấy một nhà kính trồng nhiều hoa – chúng khiến anh nhớ tới mái tóc em, nên anh thuyết phục ông chủ bán chúng cho anh.”

Môi Abby cong lên thành một nụ cười mỉa mai. Cô nên đoán ra, Nick luôn có được thứ anh muốn, từ một công ty khổng lồ tới một bông hoa đơn giản. “Anh không nên làm phiền,” cô thẳng thắn nói. Khi cô quay lại, tay cô hơi run khi cô đặt lọ hoa lên bàn. Nick đứng quá gần nên cô không thấy thoải mái. Về ngoài công sở của cô trái ngược với những dây thần kinh đang run lên.

“Quá duyên dáng Abby. Em làm anh ngạc nhiên đó,” anh mỉa mai, và đưa tay lên, anh giữ lấy một lọn tóc tuột ra của cô.

“Anh nói đúng – chúng cùng một màu.”

Abby phải nuốt đi cái tắc nghẽn trong cổ họng, và bước lùi lại, cô đi nhanh qua bàn, tạo ra một khoảng trống giữa họ. Đôi mắt xanh của cô lấp lánh tức giận.

“Ngồi đi và tôi sẽ pha cà phê,” cô chỉ dẫn chặt chẽ rồi đi tới cái bình đã chuẩn bị sẵn. cô không định chịu đựng vẻ tán tỉnh của anh, và anh nhận ra điều đó càng sớm càng tốt.

“Ở đây trong nhà bếp sao?” Anh lịch sự hỏi.

“Đúng. Tôi nghĩ chúng ta có thể bỏ qua những lời đùa cợt và đi thẳng vào việc chính. Anh có thể giả vờ đây là một cái bàn phòng họp,” cô khôi hài nói với anh, cẩn thận rót cà phê đầy hai cốc.

“Việc chính?” Một cái lông mày cong lại giấu cợt. “Hầu hết các quý bà quen biết của anh sẽ không đánh đồng lời cầu hôn với việc kinh doanh,” anh nói khô khan.

“Thật sao!” Cô trấn trợn đắp lại, đặt cốc lên bàn. “Rõ ràng họ không hiểu rõ anh bằng tôi.” Và kéo một cái ghế ra, cô ngồi xuống, hít một hơi hài lòng khi Nick kéo cái ghế đối diện ra và ngồi xuống theo.

“Anh không thể tranh luận với em ở đây Abby. Không ai hiểu rõ anh như em.” Bàn tay to lớn của anh đặt lên tay cô để trên bàn, và trong một thoáng cô bị mê hoặc bởi tia sáng đen trong đôi mắt xám của anh. “Anh có những ký ức thật sống động về việc em vui vẻ khám phá từng centimet, mọi lỗ chân lông trên da anh,” giọng nói trầm khàn kéo dài đầy gợi tình.

Những hình ảnh khêu gợi của cơ thể trần của họ quấn vào nhau hiện ra trong tâm trí của Abby trong giây lát, và cô phải thu hết ý chí để kéo tay ra. Cầm lấy ly cà phê bằng cả hai tay, cô uống một ngụm lớn chất lỏng nóng ảy.

Cô lơ đãng nhận xét gợi cảm ngang nhiên của anh, và bằng sự bình tĩnh học hỏi được, cô đặt ly cà phê xuống và đi thẳng vào bài phát biểu cô đã chuẩn bị cẩn thận.

“Tôi coi thường kẻ tổng tiền, nhưng trong trường hợp này tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài đồng ý với lời cầu hôn của anh, như anh biết rất rõ. Tôi không có cách nào để mặc anh phá hủy sự thịnh vượng của bạn bè tôi. Nhưng tôi muốn anh hiểu rằng tôi biết lý do thực sự cho cuộc hôn nhân này và một khi...” Abby do dự. Cô đã định nói, một khi cha anh chết, nhưng nó nghe quá nhẫn tâm, nên cô dùng từ khác thay thế, “một khi anh đạt được thứ anh muốn, chính thế... chúng ta tự do sống cuộc sống của riêng mình. Đồng ý không?” Cô không nhìn thấy vẻ mặt giật mình cảnh giác khi Nick nhìn cô, và khi cô ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, cô hỏi lại. “Đồng ý không?” Nụ cười mỉa mai thường ngày của anh vẫn ở đó.

“Chắc chắn là đồng ý,” Nick sốt sắng trả lời. “Anh vui vì chúng ta hiểu nhau Abby. Anh sẽ hoàn tất những việc chuẩn bị cho đám cưới và chúng ta sẽ kết hôn vào thứ Bảy. Trong lúc đó anh muốn hiểu con trai anh, và giải thích mọi chuyện với thằng bé.”

Cô cứng người lại khi anh nhắc tới Jonathan. “Giờ nó ngủ rồi, và bất cứ lời giải thích cần thiết nào sẽ tới từ phía tôi.” Câu trả lời của cô cụt lủn. Cô biết cảm giác của cô không hợp lý, nhưng đó chính là điều ta

ngẫm tới thường được dùng đến và một thứ ta có được thì phải khẳng định nó quá vội vàng. Một vết nứt cho niềm tự tôn nữ tính của cô, cô nhẩn tâm nghĩ. Giọng nói của Nick vang lên trong đầu cô.

“Như em thích, nhưng anh muốn Jonathan biết anh là cha nó.”

“Không!” Câu cảm thán phát ra từ cô, sau đó cô không còn cảm thấy bình tĩnh nữa, cô nói thêm, “Tôi không nghĩ rằng điều đó rất khôn ngoan.” Cô không mong ở thêm với Nick lâu như vậy, và cô không có lý do gì để khiến Jonathan tức giận – nó còn quá bé để có thể hiểu được những mưu mô của người lớn.

“Được, Abby, anh xin em đó.” Ánh mắt cứng rắn có chủ định nhìn thẳng vào mắt cô và đầu tiên cô không thể nhìn ra chỗ khác.

Có lẽ anh đúng, cô cam chịu nghĩ. Sau tất cả mọi chuyện, anh đã đồng ý lại đóng vai trò của họ trong vài tháng có phải không? cô có thể hào phóng một chút. Một ngày nào đó Jonathan cần phải biết cha nó là ai, có lẽ biết bây giờ sẽ tốt hơn, khi nó vẫn còn đủ bé để lại quên đi.

“Được rồi,” cô lặng lẽ đồng ý, và đẩy ghế ra, đứng lên. “Tôi nghĩ điều đó bao gồm tất cả mọi thứ, nên nếu anh không phiền tôi muốn đi ngủ sớm. Đúng là một ngày mệt mỏi,” cô kết luận khô khan, và cố ý đi về phía cửa, định dẫn em ra ngoài, nhưng cô chưa kịp làm vậy khi Nick di chuyển nhanh như tia chớp và khóa lối ra của cô.

“Không phải tất cả mọi thứ,” anh nói, tay giữ lấy cằm cô, buộc cô nhìn thẳng vào mặt anh.

“Có gì khác ở đó? Tôi dám chắc anh sẽ nói cho tôi biết thời gian và địa điểm sau, vậy...” Giọng cô lạnh nhạt, nhưng phải nỗ lực hết sức mới duy trì được vẻ ngoài lịch sự. Cô đứng im, chỉ cách anh vài cm, cường độ ánh mắt nheo lại của anh, chiều cao và hơi thở của anh, thật thân quen trong căn phòng nhỏ.

“Em không quên chuyện với ông hôn phu Trevlyn của em chứ?” Nick hỏi giọng ngọt xớt.

Anh nói đúng, cô đã quên nhất. Cô nhanh chóng nhìn xuống, ghê rợn thái độ của anh khi trả lời, “Tôi và Harry đã phá bỏ hôn ước một tuần trước rồi. Chúng tôi quyết định làm bạn sẽ tốt hơn...”

“Hơn là tình nhân,” Nick mỉa mai xen ngang.

Abby không đính chính lời anh. Cứ để anh nghĩ gì anh muốn. Trời biết cô phải sống khi biết tới những người tình khác của Nick trong một thời gian đủ dài rồi.

“Đó không phải chuyện của anh, Nick. Harry và tôi chỉ là những người bạn tốt. Anh chỉ cần biết có thể.”

“Đúng rồi, nhưng anh tò mò. Anh biết em có sở thích tình dục to lớn, và em là một người đàn bà rất đẹp – chắc hẳn phải có hàng tá những kẻ ngưỡng mộ trong vài năm qua.” Anh nói nhỏ, nhưng ngón tay giữ lấy cằm cô siết chặt lại cho tới khi cô thấy khó thở. Cô điên cuồng tìm kiếm một câu đáp trả khiếm nhã, nhưng mối đe dọa lấp lánh trong đôi mắt xám của anh khóa chặt mọi suy nghĩ trong tâm trí của cô trừ khao khát thoát ra. “Harkness dành cho những người mới. Hãy bỏ ông ấy đi.”

Ánh mắt đen cào lên cơ thể cô và cô run rẩy thậm chí lúc anh chạm vào cô, cùng lúc đó cô rối bời khi nghĩ anh đã biết Ian thế nào. Cô đã ra ngoài cùng với người đàn ông ấy lần đầu tiên vào tối qua, và nói rõ hơn, tại sao Nick lại hành động như thể anh để ý tới chuyện đó? Cô mở miệng định nói gì đó, nhưng trước khi cô có thể nói đôi tay anh giữ chặt lấy cô như hai thanh sắt, kéo cô sát lại cơ thể cơ bắp căng cứng của anh trong lúc miệng ao bao phủ miệng cô, lưỡi anh đẩy vào, cướp bóc vị ngọt phía trong cô bằng một nụ hôn có pha trộn sự chiếm hữu mạnh mẽ và hoang dại.

Abby cố gắng đẩy anh ra, nhưng cô hoảng sợ khi chính cơ thể cô lại phản bội cô, khi một cơn bão cảm xúc đổ ập xuống cô giống như một cơn sóng lúc triều lên, phá vỡ tất cả hàng rào của cô. Anh đã giữ lấy cô hoàn toàn không hề phòng bị, và khi anh dứt khỏi nụ hôn và lùi lại, cô quay cuồng vì sốc, sức mạnh cảm xúc mà nụ hôn của anh khuấy động khiến cô kinh hoàng.

Nick lấy cả hai tay giữ lấy gương mặt cô, rồi nói, “Đừng lo lắng, Abby, em sẽ không thất vọng đâu – đam mê vẫn ở đó.” Anh muốn tát vào mặt anh để dập tắt nụ cười chiến thắng đầy mỉa mai, nhưng như đọc được ý định của cô, anh đưa tay xuống và thông minh lùi lại phía sau. “Anh có việc ở Luân Đôn vào sáng mai. Thứ Ba anh sẽ quay lại, và đừng quên bỏ họ đi nha. Anh không chia sẻ...”

Abby nhìn chăm chăm vào anh, cơn giận nhanh chóng biến mất. “Gì vậy?” Cô hỏi, bất ngờ trước lời nhận xét của anh. Chắc chắn anh không mong cô ngủ chung với anh...?

“Em nghe rồi đó Abby. Khi em quay lại chiếc giường của anh, em chỉ được nghĩ tới nó, anh có thể khẳng định điều đó.”

“Nhưng anh không có ý ngủ sao?” anh tàn nhẫn chế giễu cô.

“Nh-Nhưng,” cô lắp bắp, “Tôi nghĩ rằng...” Cô đã nghĩ tới chuyện gì? Sự đổi mới cho mối quan hệ xác thịt chưa từng xảy ra với cô...

“Nghĩ gì thế Abby? Nghĩ rằng em và anh có thể sống thuần khiết cùng nhau sao?” Nụ cười giễu cợt hằn lên trên chiếc miệng gợi cảm của anh và đôi mắt xám nhìn xuống cô đầy chế giễu. “Đó chính là điều em đã nói sáng nay sao? Tôi không thể sống bốn ngày không có đàn bà... Em luôn luôn là một đối tác của tôi trong vấn đề đó, em yêu. Vậy điều đó không có ý nghĩ gì với em sao?” Anh hỏi giọng ngọt ngào.

Abby không thể liên kết một câu với nhau, tim cô vẫn đập loạn vì cái ôm của anh.

“Không có gì để nói sao Abby?”

“Nh-Như-Nhưng...” cô mở to mắt nhìn chăm chăm vào anh, suy nghĩ trong cô rối loạn. Mối anh hé mở để lộ hàm răng trắng đều khi cười thật vui vẻ lúc ấy anh vui vẻ trước sự bối rối của cô.

“Ngốc thật, anh không nhớ nổi em từng nói lắp đó.” Anh cười khúc khích và cùng với sự kiêu ngạo thường ngày anh nâng cằm cô lên bằng một ngón tay dài. “Đừng tỏ vẻ ngạc nhiên thế chứ Abby yêu quý. Chúng ta sẽ có một đám cưới đầy đủ và bình thường, và theo đánh giá phản ứng của em với nụ hôn của anh thì em chắc chắn sẽ thích thú có được mọi giây phút như vậy. Giờ thì hãy đi ngủ sớm như em muốn – em trông như thể em có khả năng tận dụng nó vậy.” Và, đưa tay vuốt ve môi cô, anh nói nhỏ nhưng đầy ẩn ý tới chết người, “Hãy nhớ, anh không chia sẻ.”

Thật lâu sau khi anh bỏ đi Abby vẫn dựa người vào cánh cửa, cô không tin chân cô có thể bước đi. Cô biết Nick có ý gì khi nói vậy. Anh không thuộc kiểu người tự chối bỏ những cảm xúc của da thịt, và nếu Abby có sẵn ở đó anh sẽ khá hạnh phúc lợi dụng cô. Cô rên rỉ khá to vì sự ngu ngốc rõ ràng của chính mình. Kết luận vội vàng rằng một vài tháng ở Hi Lạp sẽ không quá tệ dường như quá ngây thơ. Rõ ràng Nick là người không thể sống mà không có lấy một quý bà trong một phút. Tất nhiên, luôn có Melanie, cô tự nhủ. Nhưng một người đàn bà chưa bao giờ là đủ với anh, vì cô biết quá rõ rồi.

Cô mệt mỏi đứng thẳng dậy và bước vào phòng ngủ. Cô chậm rãi cởi quần áo và bò vào giường. Những chuyện của ngày hôm nay, biến động tình cảm đã khiến cô quá kiệt sức để có thể nghĩ sáng suốt, và cô biết ơn nhắm mắt lại chìm vào một giấc ngủ sâu không mộng mị.

Cô dậy sớm, ánh sáng lờ mờ của bình minh chưa kịp chiếu vào phòng cô khi cô cố lết ra khỏi giường và vào phòng tắm. Mặt cô tái nhợt và mắt thâm quầng, cơ thể thì vẫn kiệt sức dù cô đã ngủ như chết. Abby không thể tin vào những chuyện xảy ra tối hôm trước. Cô đã quá tự tin, và Nick đã đồng ý quá nhanh cho yêu cầu tự do của cô khi thời gian tới. Cô cảm thấy mình giống một vị tướng bại trận. Nick đã nổ súng khi nói rằng họ sẽ cuộc hôn nhân bình thường đã khiến cô hoàn toàn bị nhấn chìm. Cảm giác của môi anh trên môi cô gần như khiến cô sững sốt, và dạ dày cô đau quặn lại khi nghĩ tới sự chiếm hữu hoàn toàn của anh với cô.

Giống như chú rô bốt, cô đánh thức Jonathan, rửa mặt và mặc đồ cho nó, cho nó ăn sáng, và họ lên đường tới trường mẫu giáo. Cô gần như không nghe được câu chuyện huyền thoại của nó. Chỉ khi cảm thấy tay bị kéo mạnh và giọng nói của nó vang lên – “mẹ, mẹ đi qua nhà Ben rồi và nó phải đi cùng với chúng ta!” – thì màn sương trong tâm trí cô mới bị nâng lên.

Cô nhìn xuống và thấy nét mặt lo lắng của Jonathan và cơn sóng giận dữ khiến tâm trí cô lung lay – chính bản thân cô lại lơ đãng những việc cần ưu tiên. Jonathan và bạn bè cô, một cuộc sống cô tạo dựng là tất cả của cô. Đứng giữa vĩa hè, cô nhìn quanh bên cạnh nhỏ bé đáng yêu và lặng lẽ thể với chính mình rằng cô sẽ làm mọi thứ phải làm để đảm bảo rằng mùa hè sang năm họ sẽ quay lại đây ở thành phố xinh đẹp này, sống như họ sống lúc này.

Cả ngày cô vật lộn với vấn đề làm sao để thông báo với mọi người về lễ cưới sắp tới và nghe thật thuyết phục. Cô đã thành công khi tình cờ nhắc với Iris rằng Nick Kardis gọi điện thoại về hôm qua, uống nước, vậy có thể nói cô mong chờ tiếng hét tức giận. Cô thật ngạc nhiên khi thấy Iris nhận xét, “Chuyện người đàn ông muốn gặp con của anh ta cũng là điều tự nhiên. Và cậu ta là người Hi Lạp, tôi không hiểu tại sao trước kia cậu ta không làm vậy. Họ nổi tiếng là yêu quý con cái.”

Abby suýt nữa phần nộ đập lại, nhưng may cô dừng đúng lúc. Một khi cô tin vào sự nối tiếp thế hệ ấy, tận tới khi cô nói với chồng rằng cô có thai, điều đó nhanh chóng bị xóa nhòa.000000000

Sau đêm đó, nắm chặt cốc cà phê ở Nhà Khách, cô nhớ rõ cách Ian nói chuyện lúc cô định bỏ đi vài tháng. Từ khi mối quan hệ khá thân thiết của họ vào tối thứ Bảy, rõ ràng anh nghĩ họ đã tiến xa hơn tình bạn, và cô thấy tiếc khi phải mở miệng ra giải thích, nhưng cô chỉ đạt đến mức đó. Đôi mắt cô mở to kinh hoàng khi chúng nhìn thấy đôi mắt xám lạnh lùng đầy tính toán của anh phía sau Ian. Nick sải bước trong nhà hàng với thái độ ngạo mạn thường ngày, trước khi cô kịp hiểu anh muốn nói gì, thì anh đã hôn mạnh vào đôi môi mở ra của cô.

Sau đó anh đứng thẳng dậy, anh đặt bàn tay sở hữu lên vai cô, và đưa bộ mặt nhạt nhẽo nhìn sang người bạn đồng hành của cô.

“Harkness phải không? Cám ơn vì đã chăm sóc Abby giúp tôi, nhưng anh phải để tôi thanh toán bữa ăn này. Tôi rất tiếc đã không đến đúng giờ để tham gia cùng anh.” Anh dài giọng xắc lác xin lỗi.

“Anh có ý chết tiệt gì khi sán lại đây, Kardis? Abby không còn là của anh nữa,” Ian lạnh lùng tuyên bố, trong khi Abby còn quá bất ngờ nên không nói được câu nào. Sao Nick dám ám chỉ rằng cô đang đợi anh? Ngày mai anh mới quay lại mà.

“Abby yêu quý,” Ngón tay của Nick bấm vào vai cô khi anh tặng cô một cái nhìn gợi cảm, “chắc hẳn em cần nói với... bạn... em chúng ta lại lấy nhau?”

“Chúa ơi! Em có điên không Abby?” Ian thốt lên. “Người đàn ông này suýt nữa đã hủy hoại cuộc đời em. Em không thể quay lại với hắn ta.”

“Cô ấy đã quay lại rồi. Đêm qua chúng tôi ở cùng nhau,” Nick nói thẳng thừng, tất cả giả vờ với sự hài hước biến mất. “Có phải thế không Abby?” Anh hỏi, đôi mắt xám lấp lánh nhìn vào mắt cô, đổ cô dám thách thức anh.

Cô tức giận. Nhìn liếc qua Ian thấy thái độ như nghiền nát của anh và cô muốn nói cho anh biết sự thật. Anh là người bạn thật sự của cô và không đáng phải chịu nhục như vậy, nhưng thậm chí đến lúc cô định nói rồi, cô biết rằng cô không thể nói ra. Ngón tay của Nick giống như móng vuốt trên vai cô, cô có thể cảm nhận được sự căng thẳng gò bó trong cơ thể cứng đờ của anh, và khi nhả ra cô rất thích thú chứng tỏ anh là một kẻ nói dối, cô không dám làm thế. Cùng với cái nhún vai bất lực chấp nhận, cô đã dính vào sự thống trị của Nick.

“Vâng, đúng thế. Em sẽ lại lấy Nick.”

“Em là con cóc Abby!” Ian nhảy dựng lên, sẵn sàng nổi đóa, sau đó lưỡng lự – có lẽ có gì đó trong thái độ của cô – và anh quay sang Nick, gằn giọng, “Tôi không biết anh đã làm thế nào Kardis, nhưng tôi sẽ khám phá ra.” Sau đó, cùng với nụ cười ngọt ngào – cay đắng dành cho Abby, anh nói thêm, “Hãy nhớ, nếu em cần một người bạn, anh sẽ luôn ở bên em.” Sau đó, ném một tập tiền giấy lên bàn, anh bước đi.

“Cảm động làm sao,” Nick chế nhạo.

Abby ghen lời, và không chống đối khi Nick tóm lấy cánh tay cô, và đẩy cô ra khỏi nhà hàng, ra ngoài chỗ chiếc xe anh thuê đang chờ, một chiếc Mercedex xanh đậm.

Cô có thể cảm nhận được cơn giận đang bùng lên trong người cô khi Nick khéo léo lái chiếc xe xuyên những làn đường què tối đen tới St Ives. Trên đường đến phòng tranh, Abby cởi dây an toàn và nhảy ra khỏi xe, chiếc chìa khóa cửa trước đã sẵn sàng trong tay cô. Cô không định theo Nick vào trong, nhưng anh quá nhanh, và khi cô đóng cửa lại anh đã đẩy lấy lối đi vào. Cô quay đi không nói một lời và bước lên lầu.

Michael một lần nữa đảm nhận vai trò trông trẻ, không giống nổi ngạc nhiên khi cô đi nhanh vào phòng khách, Nick chỉ đi sau cô một chút.

“Abby của tôi của tôi, nhanh thật đó. Cô ra ngoài cùng một người đàn ông và trở về với một người khác.” Anh đùa.

Abby phải tự ép mình mỉm cười, khi cô thật sự thấy giống như hét vào tên cướp hay chữ. Nói cách khác, Nick với sự trơ tráo của anh khiến Abby trợn tròn mắt, đã khiến Michael tin rằng việc ly hôn của họ là một sai lầm và việc tái hôn là chuyện chắc chắn trong vòng có 5 phút. Michael rời đi cùng với nụ cười hiểu biết dành cho Nick và nụ cười dịu dàng cho Abby.

“Tôi thấy mừng cho cô Abby. Nick là một người đàn ông tốt và Jonathan cần bố nó.”

Cô đợi đến khi nghe thấy tiếng cửa trước khép lại, rồi quay lại nhìn Nick, suýt thì gờ móng tay ra. “Sao anh có thể? Sao anh dám?” Cô nổi đóa. “Tất cả dễ dàng thoát ra khỏi lưỡi anh vậy, đầu tiên là với Ian và giờ là Michael. Hối tiếc... Tình yêu... Sai lầm...Nhảm nhí, hơn cả thế nữa. Chúa tôi! Anh đúng là không thể tưởng nổi.” Giọng cô vang lên hết cỡ khi cô nói, và cô run lên vì cơn giận bị kìm nén, nhưng trước khi cô có thể kiểm soát được cơn giận Nick gây ra thì Nick đã giữ lấy vai cô.

“Suýt. Abby, em không muốn đánh thức con trai anh chứ.”

Cô quên mất Jonathan, và ngay lập tức hạ thấp giọng, giận dữ rít lên, “Nó là con trai tôi và—”

Nick nghiêm khắc ngắt lời cô. “Nó là con trai chúng ta, và anh biết rằng em vẫn chưa nói với con rằng nó có một người cha. Anh đã cảnh cáo em đêm qua, Abby, nếu em không nói với nó, anh sẽ nói. Em đã có 24 tiếng để giải thích với nó. Anh đã lãng phí bốn năm rồi, và anh không định mất thêm ngày nào nữa.”

Sự xáo trộn tuyệt đối không hề giảm của người đàn ông này khiến cô ngừng thở. Cô bỏ tay anh ra khỏi vai cô và bước lùi lại, tạo ra khoảng cách giữa hai người. Đôi mắt xanh lóe lên rạng rỡ cùng cơn nóng giận khinh bỉ. “Anh sao? Anh đã lãng phí bốn năm? Đó là một bộ nhớ rất thuận tiện mà anh có – theo tôi nhớ, thì anh không mất đến hai giây để bỏ con tôi và tôi—”

“Abby, anh thật sự hối hận vì những gì anh đã nói hôm đó, nhưng anh có lý do.” Anh ngắt cả tràng của cô, tay anh định cầm lấy tay cô, nhưng cô đập vào nó.

“Đúng, Dolores Stakis và cả đám còn lại,” cô bực mình. Quá tức giận nên không nhận ra nét đau khổ trong đôi mắt đen, và nói tiếp, “Hừ! Giờ anh cần có đứa con trai, anh mong chờ gì nữa ở tôi?” Một bên lông mày cong lên nhạo báng. “Dừng nó dậy giữa đêm và nói, “À này, đây là cha con. Xin lỗi còn vì trước đây cha con không đến, nhưng ông con đang hấp hối và con phải đi gặp ông để cha con có thể nhận được số cổ phần lớn nhất của Troy International.” Jonathan sẽ thích điều đó,” cô chế nhạo.

“Em đã nói gì?” Nick gầm lên.

“Ồ, thôi nào, Nick. Tại sao anh cứ tiếp tục giả vờ như thế? Cả hai ta đều biết sự thật. Tối qua anh đã thừa nhận khi nhanh chóng đồng ý để Jonathan và tôi đi khi ông già chết,” cô thẳng thắn nói.

Miệng Nick cứng lại. “Ai nói với em về cha tôi?”

Abby buộc mình phải bình tĩnh – cô kiệt sức rồi, và nhận xét cuối cùng thật vô cảm nhưng đã nói ra ít nhất, nhưng điều chết tiệt gì chứ? Một chút trung thực giữa họ có lẽ sẽ khiến những tháng tới dễ chịu hơn. “Melanie đã nói cho tôi biết.”

“Em nói chuyện với cô ấy khi nào?” Nick hỏi, mắt anh nheo lại nhìn vào gương mặt đỏ bừng của cô.

“Cô ta gọi cho tôi sáng hôm qua, trước khi anh tới.”

Anh cau mày vì câu trả lời của cô. “Tôi hiểu rồi,” anh nói, dường như là nói với mình, sau đó thấu hiểu, đi tới bên ghế sofa và ngồi xuống.

Abby mệt mỏi nhìn anh. Đôi tay khỏe khắn màu nâu của anh đã nắm chặt với nhau giữa đầu gối, cái đầu đen cúi xuống. Cô nghĩ anh dường như một người khác một người hoàn toàn thất vọng, nhưng không phải Nick Kardis. Cô tự hỏi còn thêm vai nào nữa sao? Anh chậm chậm ngẩng đầu lên, đôi môi đầy đặn của anh hiện lên một nụ cười châm biếm.

“Ồ, anh biết em đánh giá em khá thấp Abby, bằng một sự biện minh nào đó nhưng quá thấp.”

“Xuống tận hố sâu.” Cô xác nhận cộc lốc.

Cô nhận thấy tia giận dữ trong đôi mắt xám trước khi anh nhắm mắt lại. Khi anh lại nhìn cô thái độ của anh nhạt nhẽo, không có dấu hiệu cảm xúc nào cả.

“Trông em mệt mỏi, đó em yêu, và anh chắc chắn anh cũng vậy. Anh nghĩ chúng ta tốt nên hãy cho giờ là đêm và nên đi ngủ một chút.” Anh nói nhỏ.

“Chắc chắn rồi, hãy để tôi tiễn anh,” cô đáp, thở phào vì cuối cùng anh cũng đi. Cô quay sang phía cửa.

“Không cần đâu. Anh không đặt phòng khách sạn cho tới tận ngày mai. Anh sẽ ở lại đây đêm nay.”

Abby đứng lại ở cửa ra vào và quay lại nhìn anh. “Ồ đây sao?” Cô hít một hơi khó khăn, và vô thức đứng thẳng lên. “Không đời nào.” Đáng nhẽ giọng cô phải kiên quyết, nhưng không may nó lại giống tiếng rít.

Miệng anh như biến dạng. “Đừng quá lo lắng. Anh không định ngủ cùng giường với em. Trong giây phút anh cảm thấy thích bóp cổ em hơn là làm tình. Vậy nên hãy đi lấy cho anh hai cái chăn, đó mới là cô gái ngoan.”

Cô do dự giây lát, thích thú với ý nghĩ ném anh ra ngoài đường. Ánh mắt cô trượt từ vai anh xuống đôi chân dài. Không, đó không thể là vì thể xác. Quay gót đi, cô tiến ra ngoài.

Cô quay lại sau hai phút, chăn trong tay cô, và đứng sững lại chỉ khi vừa bước vào cửa phòng nghỉ. Nick đã cởi giày, áo khoác và ca vát, và đang bận rộn cởi áo sơ mi. Cô đỏ mặt, nhớ lại rằng anh luôn ngủ khỏa thân, và ném chỗ chăn vào hướng cái sofa, cô nhanh chóng rút lui, nghiêng rằng lại khi anh nói mĩa, “Chúc ngủ ngon Abby yêu dấu,” câu nói vang lên tai cô theo dọc hành lang.

Mãi cô mới ngủ được, nghĩ tới Nick ở trên sofa của phòng bên cạnh chẳng giúp được gì.

Abby rên rỉ khi những ngón tay nhỏ bé chạm vào mi mắt.

“Mẹ, Mẹ dậy đi. Có một người lạ ở phòng khách. Một người đàn ông to lớn.”

Cô chao đảo nhìn vào gương mặt nhỏ bé thiên thần của cậu con trai. Đôi mắt to mở rộng và sợ hãi.

“Được rồi, con yêu,” cô thì thầm vẫn còn ngái ngủ. “Đó chỉ là.”

“Cha của con,” một giọng trầm ấm vang lên.

Abby ngồi thẳng trên giường, giữ lấy chăn kéo lên tới ngực, giọng nói mạnh mẽ nam tính, một âm thanh lạ vang lên trong phòng ngủ của cô. Đôi mắt xanh mở to kinh hoàng khi đầu óc mơ màng của cô kịp hiểu ra câu nói ấy. Sao anh có thể không khéo léo như thế? Một nụ cười dịu dàng hiếm hoi xuất hiện trên gương mặt đẹp trai của Nick, và anh đang đứng ở cửa ra vào, ánh mắt nhìn vào cậu bé trai đang ngồi trên giường.

“Cha – cha của con sao?” Jonathan lắp bắp. “Con nghĩ là cha chết rồi.”

Ồi, không, mình không thể đối mặt với điều này, Abby bắt lực nghĩ, và nhắm mắt lại. Nó còn tồi tệ hơn so với những gì cô tưởng tượng.

“Có phải mẹ con nói với con điều đó không?”

Giọng nói giờ gần hơn, khi chiếc đệm nún xuống, cô chậm rãi mở mắt. Nick đang ngồi trên giường ngay cạnh Jonathan, nhưng đôi mắt xám cứng như thép của anh, lạnh lùng, dán chặt lên cô. Abby nao núng như thể anh đánh cô, và phá vỡ cái nhìn ấy, cô quay sang con trai cô, cảm giác tội lỗi và bối rối tổng hợp trong biểu hiện của cô. Cô có thể hiểu được cơn giận của Nick – rõ ràng anh nghĩ cô đã nói với Jonathan rằng cha nó đã chết. Cô không có... cô không biết tại sao cái đầu nhỏ bé lại có kết luận như vậy.

“Không ai nói với con.” Giọng Jonathan vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng, và di chuyển lại gần Abby hơn, trong khi không rời mắt khỏi người đàn ông lạ, nó nói thêm, “con đoán thế.”

“Thật là một điều thú vị để đoán ra,” cô nhắc nhở, cố mỉm cười và xoa dịu bầu không khí căng thẳng bao lấy ba người họ. Lòng cô quặn thắt vì nỗi sợ thay cho con trai. Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho Nick nếu

câu nói thẳng thắn tuyên bố quyền làm cha làm tửnn thương Jonathan. Cô đặt một cánh tay đầy bảo vệ quanh bờ vai bé nhỏ của con trai.

“Không thật sự như vậy Mẹ à,” nó thỏ thẻ, tự tin hơn nhiều bây giờ vì nó được an toàn trong cánh tay của mẹ. “Con đã hỏi dì Iris, và cha dì đã chết, và con hỏi bác Harry và cha bác ấy cũng đã chết, và con hỏi chú Ian và cha chú ấy cũng đã chết, và mẹ nói với con cha mẹ đã chết.” Nó bất ngờ dừng lại. “Và cha của bạn Ben cũng đã chết, bạn ấy nói với con như thế, vậy nên...” Việc Ben mất cha rõ ràng là một tranh cãi ghì chặt trong tâm trí non nớt của nó. “Nên con nghĩ cha con cũng chết, mẹ hiểu không?”

Abby cười khúc khích với logic không thể chối cãi của nó. Nó thật sự là đứa bé đầy bất ngờ, cô nghĩ thế, và cô ôm chặt nó sang một bên. “Ồ, con yêu, con nghĩ sai bởi vì-” Trước khi cô nói hết câu, một giọng khác đã xen vào.

“Abby, Jonathan – dậy nào, mấy người lười quá. Hai người đã ngủ tới – gần 9 giờ sáng rồi.”

“Iris...”Ồ, chết tiệt!” Cô thẳm chữi thề khi người phụ nữ lớn tuổi hơn chạy vào phòng ngủ và đứng sững lại, miệng há to ra trước cảnh ba người ầm cụng.

Jonathan nhảy ra khỏi giường và chạy ngay sang Iris, nói vấp khi vội vã kể chuyện với chị.

“Dì Iris, người đàn ông đó – đó nói rằng chú ấy là cha cháu.” Cậu đưa một tay lên, và bàn tay mũm mĩm hào hứng vẫy chỉ về hướng Nick. “Và chú ấy ở đây cả đêm.”

Những từ cuối cùng nói ra được kéo dài nhấn mạnh với Abby rằng con trai cô giống cha nó tới thế nào. Cô rùng mình nghĩ đến điều Iris tưởng tượng ra, nhưng nhìn vào mặt chị và cô hiểu...

Chị liếc nhìn Nick bực bội dò hỏi – chắc chắn anh sẽ nói gì đó, giải thích rằng anh đã ngủ ở phía bên kia cửa? Nhưng không... Anh ngồi đó, chiếc áo để hở, mái tóc đen rối bù mới ngủ dậy, một nụ cười tự mãn hiện lên trên gương mặt đẹp trai chưa kịp cạo râu ấy. Sau đó, dù kết luận thận trọng của Iris hiểu ngầm rằng họ đã ngủ cùng nhau, một bàn tay màu nâu thân thiết như thường trượt xuống dọc theo chiếc khăn trải giường để lộ ra chiều dài của đùi Abby. Cô lập tức cứng người lại, và có lẽ sẽ đập tay anh ra nếu không có mặt Jonathan và Irs. Cô không dám tạo ra một cảnh...

“Đi nào, bé con, dì sẽ cho cháu ăn sáng trong khi bố mẹ cháu mặc đồ nha.”

Trong một lát Jonathan do dự. “Chú ấy thật sự là cha cháu sao?” Nó hỏi. Đôi mắt to ngây thơ nhìn dán chặt vào mẹ, muốn biết sự thật.

“Đúng thế, con yêu, thật sự là cha con.” Abby nhẹ nhàng khẳng định. Cô không còn lựa chọn nào khác. Nick đã nhận ra điều đó.

Ngay sau khi họ rời khỏi, Abby cho chân sang phía đối diện với Nick ở trên giường, túm lấy chăn và quấn nó quanh vai như chiếc áo choàng. “Sao anh có thể làm thế?” Cô cáu kỉnh.

“Thật ra em nên cảm ơn anh.” Nick cười, đứng dậy và nhìn cô phía bên kia giường. Đôi mắt xám của anh lấp lánh nụ cười trước thái độ nổi loạn của cô. “Hãy nhìn lại cách đó, Abby yêu quý – tối nay tất cả bạn bè em sẽ biết chuyện của chúng ta. Đêm qua là Michael và sáng nay là Iris sẽ không lãng phí thời gian loan báo tin này tới bất cứ ai thích thú, và còn giúp em không tổn công giải thích.”

Cô buộc phải đối diện với sự thật trong câu nói của anh. Có lẽ điều đó là tốt nhất, cô chán nản nghĩ thầm, ít nhất cô cũng không phải dối bạn mình...

hết

6. Chương 6

Đó là một sáng mùa thu ẩm áp. Những chiếc lá lao xao của hàng sồi cao sừng sững bao quanh lối lái xe vào nhà thờ bé nhỏ đều phủ một màu vàng nâu. Vài chiếc lá rơi rải rác trên con đường mòn lạo xạo dưới bàn chân Abby khi cô chậm rãi đi về hướng cổng vòm nhà thờ. Bàn tay vững chắc của Iris dưới khuỷu tay cô tạo ra một điểm ẩm áp nhỏ bé trên cả người cô. Cô cảm thấy như bị đóng băng, tê liệt với tốc độ mà những sự kiện bất ngờ xảy đến trong tuần qua.

Trong những ngày qua, cô đã chiến đấu ác liệt với việc kiềm chế những cảm xúc ghen tị của mình. Đầu tiên là Jonathan rất cảnh giác với cha của nó, lắng nghe những lời của anh về một cuộc sống trên biển và những miêu tả về Hi Lạp với một sự chấp nhận đầy nghi ngờ. Cậu bé đã bám lấy Abby nhiều hơn thường lệ, cho đến khi một hành động đơn giản của Nick đã đánh bại tất cả.

Không biết là lần thứ bao nhiêu bánh xe của chiếc xe tải đồ chơi rơi ra khỏi trục..., và Nick đã thúc giục cậu bé ngồi vào xe của anh cùng với chiếc xe tải hư ấy và mang cậu bé đến một gara thật sự để nó được sửa chữa. Khi cả hai người quay về phòng tranh hai giờ sau, Jonathan trở nên sôi nổi về cuộc dạo chơi của mình và đầy tự hào khi cho Abby xem cái bánh xe mới được hàn lại của chiếc xe tải. Sau đó, với một sự tin tưởng vô lý đặc thù của đàn ông, cậu bé nhận xét với dáng vẻ quý tộc: "Mẹ thấy đó, mẹ cần có một người đàn ông để lo các vấn đề về máy móc. Ba bảo như vậy đấy".

Sự ghen tị tàn phá cô, vốn quen với việc Jonathan dựa dẫm vào cô về mọi thứ, thật đau lòng khi thấy cậu bé quá hạnh phúc trong vòng tay ba nó.

Nick cũng đạt thành công như thế với Iris. Mê hoặc như một suối nước, anh thuyết phục Iris rằng anh tốt lành như lát bánh mì nướng. Harry thì giống như bị lừa bịp, trong khi Abby - với nỗi đau và sự ghê tởm càng tăng lên - bị bắt buộc nghe theo sự sắp xếp của Nick cho một lễ cưới trong nhà thờ riêng ở Trevlyn Cove.

Cái giạt mạnh ở ống tay áo đưa cô trở về hiện tại; Iris, trông thật đáng yêu trong bộ vét màu xanh nhạt rất hợp với màu mắt xanh của bà; đang chăm chú nhìn cô với sự quan tâm sâu sắc.

"Cô ổn chứ bạn thân mến? Trông cô có vẻ xa cách quá".

"Không... à vâng, em khỏe mà", Cô căng thẳng, miễn cưỡng mỉm cười. Cổng vòm phủ đầy hoa cúc vàng, rõ ràng đây là ý tưởng của Nick, cô cay đắng nghĩ. Cô vuốt tay xuống đùi, một cử động căng thẳng. Chiếc váy len bằng lông cừu màu kem trang trí bằng những đường thẳng mảnh mai và chiếc áo vét đồng bộ cùng với phần váy rũ xuống ở sau lưng được thiết kế bởi một thương hiệu cùng là một lựa chọn khác của Nick.

Cô đưa tay lên cô, cảm giác lạnh lẽo của những viên lục bảo nhắc cô nhớ đến sự phản đối quyết liệt của bản thân cô với anh vào đêm qua.

Đã muộn và cô đang ngồi trong phòng khách của mình mà không bật đèn, cố gắng đưa những suy nghĩ hỗn loạn vào trật tự. Nick đã rời đi sớm như thường lệ khi Jonathan đã ngủ. Hành động của anh trong những tuần qua thật đáng kinh ngạc, vừa làm cô bối rối cũng như tức điên lên. Tại sao anh ta cứ khẳng định là lễ cưới phải tổ chức trong nhà thờ? Phòng đăng ký dường như là tốt hơn cả mong đợi của anh trong lần đầu tiên họ cưới nhau... Những hành động của anh làm cô không thể phán đoán. Anh đã không chạm vào cô, không làm gì vượt quá giới hạn; anh đã rất lịch sự, ân cần, và quá thấu hiểu đến nỗi làm cô cảm thấy ngọt ngào. Lúc đầu cô tự nói với bản thân đó chỉ là do sự có mặt của những người khác, nhưng khi mỗi ngày trôi qua cô miễn cưỡng thừa nhận rằng đó không phải là nguyên nhân. Một vài lần họ ở một mình cùng nhau, cô thấy thích thú khi làm anh khó chịu về những gì đã xảy ra trong quá khứ, về gia đình anh- hay bất cứ điều gì để cố làm anh chiến đấu với cô- nhưng dường như chẳng có gì làm anh khó chịu. Anh trông thật sự hạnh phúc, sự mãn nguyện trong lòng mách bảo cô rằng không có điều gì cô nói hay làm có thể khiến anh lo lắng. Cô cố bảo bản thân đó là chần chừ là vì Jonathan, nhưng sâu thẳm trong cô lại không chắc chắn, và nó kéo cô vào những lo lắng.

Sau đó Nick đi vào như thể anh là chủ của căn phòng: "Xin lỗi vì đã gọi cho em trễ thế này, nhưng tôi quên đưa cho em vật này." Anh thả rơi cái hộp trang sức xuống vạt áo cô.

Lần cuối cùng cô nhìn thấy nó là khi cô rời khỏi Hi Lạp, và cô không bao giờ muốn nhìn thấy nó lần nữa. Hành động sau đó làm cô tái nhợt và run rẩy sau khi Nick rời khỏi đã lâu.

Abby buông tay khỏi cổ, một nụ cười thất vọng làm nhăn nhó hai cánh môi xinh đẹp của cô. Anh đã cố tình, nó là biểu tượng nhắc cô nhớ đến một trong những thời khắc hạnh phúc nhất trong đám cưới trước đây của họ, và vì thế anh cố chấp buộc cô đeo nó trong ngày hôm nay. Để cô đối mặt với sự thật. Sở thích tặng những trang sức đắt đỏ của anh chỉ làm cô nhớ đến việc anh đã phản bội cô như thế nào.

“ Abby, xin chúa tha thứ- họ đã diễu hành lần thứ ba rồi !” Có thể vì điều gì đó mà Abby đang thể hiện, nhưng Iris không chắc, trán của bà nhíu lại cau mày đầy lo lắng: “ Tôi yêu cô như yêu con gái của mình, Abby à, và nếu cô đang có gợn nghi ngờ dù là nhỏ nhất về đám cưới này thì không quá trễ đâu. Chúng ta có thể quay trở lại con đường mòn kia cũng dễ dàng như khi đi vào.”

“Không, em không có gì không chắc hết. Hoàn toàn không.” Và đó là sự thật. Cô bước xuống lối đi giữa hai dãy ghế nhà thờ, cánh tay cô vòng quanh tay Iris, giữ cho đầu cô ngẩng cao. Nhà thờ đã đông đủ, mọi người ở Trevlyn đều được mời đến dự lễ cưới. Tất cả họ đều xứng đáng có cơ hội giữ gìn ngôi làng của họ, cuộc sống của họ, và cô sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để chắc rằng họ có được điều đó.

Nghi lễ đã kết thúc, và không có gì có thể quay trở lại như cũ. Nick nghiêng đầu xuống với cô, đôi mắt xám của anh sáng lấp lánh niềm chiến thắng và một điều gì khác mà cô không biết hay có lẽ cô không muốn biết. Đôi môi nam tính cứng rắn của anh giữ lấy môi cô, nhưng cô đã quá cứng nhắc để có thể cảm nhận bất kì phản ứng nào. Khi Iris và Harry là người đến chúc mừng cô đầu tiên, cô mỉm cười sáng rõ; sau đó khom người đặt một nụ hôn nhanh lên đỉnh đầu của Jonathan đang toét miệng cười đầy hạnh phúc.

Tiệc cưới được tổ chức tại Trevlyn House, Harry rất tốt bụng khi cho mượn nhà, nhưng Abby, quá xúc động để mà có thể ăn uống gì, Nick ngồi bên cạnh cô như thể anh không chịu được việc để cô ra khỏi tầm nhìn của anh, đóng vai chú rể ngốc nghếch một cách hoàn hảo. Tiếng mở chai rượu sâm banh và âm thanh của rượu đang chảy vào các ly thủy tinh như là dấu hiệu đầu tiên chúc mừng cho tương lai hạnh phúc của họ, được dẫn dắt khéo léo nhờ Harry. Abby, đặt ly rượu thứ hai của cô xuống, nhận thức tình trạng tê cứng đã bao phủ cô suốt buổi sáng đang chậm rãi tan ra. Đột nhiên, Nick đứng lên để đáp lại lời chúc mừng, bấp bối cứng cáp của anh chạm nhẹ vào bên hông cô, dòng điện choáng váng chạy qua cô.

Cô xoay trở không yên trên ghế, và lắng nghe bài phát biểu hoàn hảo của anh với sự giận dữ đang chậm rãi bùng lên trong cô. Nhìn khắp mọi người xung quanh, cô tin rằng họ đã hoàn toàn tin sự tâng bốc của anh và chân thành tiếc cho sự bất hòa đã chia cách anh với người vợ xinh đẹp và con trai mình. Nhận thấy cái nhìn của cô, anh quay lại và mỉm cười, và lúc đó cô đã nhận thấy điều ẩn giấu sâu thẳm trong đôi mắt xám bạc của anh.

Tim Abby lỡ một nhịp, và cô vội vàng uống một ngụm rượu và quay đi. Trong một giây, cô thề rằng anh ngụ ý những gì anh nói. Anh sẽ không để cô bỏ đi lần thứ hai. Không, cô đang mơ mộng thôi. Anh là một diễn viên giỏi, điều đó giải thích cho tất cả. Cô thận trọng uống thêm một ngụm rượu nữa. Cô đã sai lầm...bị lừa. Anh không muốn cô, không một chút nào như cô đã muốn anh...

“ Anh nghĩ rằng mọi việc đã diễn ra rất tuyệt, đúng không em?” Nick dịu dàng nhắc lại khi họ đang lái xe rời khỏi bữa tiệc.

“ Đúng như những gì anh dự định” cô hững hờ trả lời. Một lần, chỉ một lần thôi, cô mong muốn thấy sự bất khuất của Nick Kardis bị đánh bại, nhưng thực tế cô biết điều đó không thể nào xảy ra. Anh là một người đàn ông quyền lực, với danh tiếng tốt đẹp trong giới kinh doanh. Mọi việc anh đã làm luôn phải hoàn hảo. Thiếu sót duy nhất của anh là anh không chịu đựng được tình yêu.

Suy nghĩ ấy làm trào lên trong cô nỗi đau buồn và tự chán ghét chính mình. Chúa biết rằng cô không còn là cô dâu trẻ nhìn đám cưới với giống như cuộc sống màu hồng. Cuộc sống đã cho cô một cú đánh điên người, nhưng cô vẫn tồn tại và trở nên mạnh mẽ hơn hết. Cô có thể làm điều đó lần nữa và luôn có Jonathan bên cô.

Cô quay lại để kiểm tra con trai, đã được thắt đai an toàn trong chỗ ngồi ở phía sau của xe. “Ồn chứ con yêu?”

“ Ổn cả mẹ ơi, nhưng con ước gì con có nhiều hoa giấy hơn nữa”.

Abby khẽ cười. Điểm đáng nhớ trong ngày của con trai cô đã qua, cậu bé đã tung những bông hoa giấy lên ba mẹ mình.” Mẹ nghĩ là con có đủ chúng. Mẹ vẫn còn cảm thấy những bông hoa ấy mắc kẹt lại trong áo vét của mẹ.” Cô quay lại đột ngột khi bàn tay của Nick đặt lên đùi cô, những ngón tay dài của anh gây ra áp lực nhẹ nhàng lên cơ bắp mượt mà của cô.

“Đừng lo em yêu. Anh sẽ gỡ từng mảnh nhỏ ấy ra khỏi cho em tối nay, nhé?” Tiếng cười thoát ra từ sâu trong cổ họng của anh và ánh nhìn trên cột chỉ làm bùng lên cơn giận trong cô. Cô phải kìm lại một phản ứng cay đắng, và tạm bằng lòng với việc gạt tay anh đi. Cô không đủ can đảm để tranh cãi với anh, không khi Jonathan đang ở trong xe cùng với họ.

Nick không có e dè gì cả, giọng lành, anh thì thầm một cách chết chóc:” Bây giờ, em phải chấm dứt với tất cả những người tình của mình. Chỉ được làm theo lời của anh.”

Trong phần còn lại của chuyến đi, Abby từ chối nói chuyện với Nick. Cuộc nói chuyện chỉ diễn ra giữa ba mẹ và con trai, vào lúc họ tới sân bay và trong máy bay riêng của nhà Kardis. Abby hoàn toàn bị bỏ rơi, Jonathan, quá mê mẩn chuyến đi trên máy bay đầu tiên của cậu bé và tập trung chú ý vào ba nó. Cô thấy biết ơn vì điều đó, khi mà những suy nghĩ của cô cứ lớn dần cũng như nỗi sợ hãi cũng tăng theo.

Cả tuần này cô đã cố không suy nghĩ điều Nick nói, rằng đám cưới của họ sẽ như những đám cưới bình thường khác, bỏ điều đó ở nơi sâu kín nhất trong đầu cô. Nick lại không thể, như thể anh sẽ không nhắc lại hay che dấu gì nó nữa. Bây giờ cô nhận thức được những thay đổi rõ ràng trong cách đối xử của anh. Khi mất họ tình cờ gặp nhau, anh không cố gắng che dấu sự thích thú nam tính của anh. Đôi mắt xám của anh bao phủ một cách lười biếng lên cô; cố ý nán lại ở bờ ngực tròn đầy, đôi chân dài của cô với hiểu biết khoái lạc rõ ràng; cô nhớ tất cả những điều tốt đẹp trong quá khứ. Những tháng sắp tới như là một phần của thời gian sống chung. Cô không chắc bản thân có thể miễn dịch lại kinh nghiệm tình dục thành thạo của Nick, và suy nghĩ này làm cô kinh sợ.

Cô chỉ vừa mới đăng kí chuyến đi của họ tại Corfu, và trong chuyến đi ngắn ngủi bằng xe hơi đến biệt thự của Kardis cô cố gắng một cách tuyệt vọng chống lại sự hoang mang thuần túy đang tràn lên như sóng. Chỉ khi họ dừng lại bên ngoài chiếc cổng mái vòm đồ sộ, ánh đèn sáng chói, cô mới dừng cảm quay lại. Nếu có một nơi nào trên thế giới cô ghét phải nhìn thấy lần thứ hai thì đó chính là ngôi nhà này, và không biết bằng cách nào điều đó cho cô dũng khí để đi theo Nick và Jonathan bước qua sân đá cẩm thạch đến sảnh đợi trước lối vào có mái vòm cao ngất.

Jonathan qua sợ hãi trước sự lộng lẫy và to lớn của nơi đây, quay lại với Abby và nắm chặt tay cô, cơ thể bé nhỏ của cậu dựa vào cô. Nick, dĩ nhiên là được chào đón như một đứa con hoang tàng.

“Tất cả những người đó là ai vậy mẹ, và họ đang nói gì đấy?” Jonathan thắc mắc và đưa mắt nhìn quanh căn phòng.” Con không thích nơi này” cậu đưa tay chỉ vào tường” Những bức tượng kia. Chúng giống như nghĩa trang của nhà thờ vậy”

Tiếng cười của Abby vang lên trong trẻo vượt lên tất cả những giọng nói Hi Lạp; và giữ con trai trong vòng tay; cô ôm cậu bé. Cậu quấn tay quanh cổ cô, gương mặt nhỏ bé của cậu mỉm cười với cô, và họ cùng chia sẻ khoảnh khắc vui đùa đầy yêu thương” Con nói đúng con trai” Ngôi nhà này luôn làm cho cảm nhận thẩm mỹ của cô thấy khó chịu, và Jonathan đã chạm đúng điều ấy. Tất cả những gì thuộc về nơi này đều có vẻ kinh khủng. Quá phô trương, hai bức tượng là quá nhiều trên tường, thừa thãi những tượng khỏa thân, một đồng đá cẩm thạch với những cái lá vàng.”Đừng lo con trai, chúng ta sẽ không ở đây lâu” cô cam đoan với con trai một lần nữa, và những lời của cô rơi vào sự im lặng đột ngột. Sau đó Nick đã ở ngay cạnh cô.

“Đến đây Abby, chào tất cả mọi người đi, và có lẽ chia sẻ thêm về câu chuyện hài hước của em nữa” những lời nói được thốt ra nhẹ nhàng, nhưng nhìn vào trong gương mặt chột tối đi của anh, cô biết anh đã nghe những lời cô vừa nói và rất không hài lòng.

“Marta,” cô lạnh nhạt chào người quản gia “thật vui khi gặp lại bà” nếu người phụ nữ già nhận thấy cô nói dối, bà cũng sẽ không cho thấy điều đó.

“Thưa bà.Chúng tôi rất vui khi bà trở lại cùng con trai. Tôi đã chuẩn bị phòng cho bà và phòng nhỏ cho cậu, giống như là phòng của cha cậu bé. Cũng như món ăn mát tôi đã làm trong phòng ăn”

Quai hàm Abby như rơi xuống, miệng cô mở to như miệng của cá vàng. Đây là lần đầu tiên Marta nói chuyện bằng với cô tiếng Anh. Cô không biết rằng người phụ nữ này biết ngoại ngữ...Tiếp đó là Luc, chồng của Marta cũng chào đón cô nồng nhiệt như vợ ông đã làm. Sau đó là Catherine, em gái Nick, và chồng cô cùng năm đứa trẻ, Abby đếm với sự kinh ngạc- bốn cô bé và một cậu trai.

“ Abby yêu quý. Chúng em rất mừng chị và Nick lại cùng nhau lần nữa, và cả con trai đáng yêu của anh chị nữa. Hãy để em ôm cậu bé. Chắc là cháu kiệt sức sau chuyến đi rồi.”

Catherine vĩnh viễn là kiểu bà mẹ tốt, và Jonathan nhận thấy điều đó ngay và đi về phía cô ấy một cách vui vẻ, và chỉ vài phút sau bắt đầu chơi đùa với các anh em họ của cậu.

Abby nghĩ sẽ được chào đón lạnh lùng giống như nó đã xảy ra trong quá khứ, nhưng việc được chào đón nồng nhiệt bởi tất cả mọi người đã đánh bại cô. Ai dám nghĩ rằng, cô ngẫm nghĩ, việc sinh một đứa trẻ có thể thay đổi thái độ con người? Catherine làm cô thấy ngạc nhiên hơn cả. Chắc chắn cô ấy là người bị ảnh hưởng khi Jonathan xuất hiện, và gia đình của cô cũng sẽ mất đi nhiều thứ. Và Abby không khỏi nghi ngờ điều ẩn giấu đằng sau sự ấm áp trong nụ cười của cô em chồng.

Cú sốc lớn nhất đối với cô là cha Nick. Sự ồn ào thật khó để tập trung vào bất kì việc gì khác, trừ tay của Nick đang kiên quyết siết chặt khuỷu tay cô. Anh không quá vui mừng; cô có thể cảm nhận sự căng thẳng trong thân thể to lớn của anh. Anh vẫn còn tức giận sao? Nhưng với tay còn lại anh đang nắm lấy Jonathan và đưa họ băng qua sân nhà cẩm thạch rộng lớn đến lối vào phòng ăn khi cha anh đang đợi họ.

Đôi mắt xanh của cô mở to trong nỗi khiếp sợ khi nhìn thấy người đàn ông đầy quyền lực trước kia giờ đang ngồi lọt thỏm trong xe lăn, cơ thể to lớn của ông rút lại chỉ còn da và xương. Cô nhìn ông với sự xót xa nhanh chóng được che giấu; bằng nỗ lực phi thường, ông ngẩng đầu lên và nhìn cô.

“ Vậy là Abby, cuối cùng con đã về, với một một đứa con trai. Ta cảm ơn con”. Đôi tay xương xẩu của ông nắm lại khi ông vươn tới để chạm vào mái tóc tơi đen của Jonathan, rồi yếu ớt thả tay lên vạt áo ông. “ Cháu trai của ta, một Kardis thật sự. Con không nên giữ bí mật về nó Abby”.

Mắt ông nhìn cô sắc bén, đôi mắt như tối sầm bao phủ bởi nỗi đau. Ngón tay Nick cắm sâu vào thịt cô trong sự cảnh cáo ngầm, nhưng điều đó không cần thiết- cô thật là không có lương tâm nếu đi tranh cãi với một ông già ốm yếu. Thay vì thế, cô mỉm cười:” Jonathan và con rất vui khi đến đây. Thật tốt khi gặp lại cha”.

“ Được, tốt rồi. Tận hưởng nhé... Y tá”” những lời thì thầm vừa đủ nghe thoát ra khi đầu ông gục xuống ngực lại.

Tất cả sự oán hận và căm ghét của Abby dành cho cha chồng đều biến mất. Thật khó để cảm thấy được gì ngoài nỗi đau cho con người khốn khổ này vốn từng là một người đàn ông đầy kiêu hãnh. Sau đó cô chú ý đến cô y tá. Tính phóng đãng cũ vẫn không thay đổi, cô nghĩ với sự thích thú đầy châm biếm. Cô gái không quá hai mươi tuổi- mái tóc màu sẫm, rất xinh đẹp và thân hình rất quyến rũ.

Trong những giây sau đó, sự thích thú của cô thay bằng sự chán ghét khi nhìn thấy cô ta đặt tay lên cánh tay của Nick và cười ngọt ngào với anh.

“ Nico, thật vui khi anh đã trở lại,” cô ta phô bày chất giọng khàn thấp của mình.” Em phải đưa ba anh về giường. Ông ấy thật không nên ngồi dậy, nhưng ông khẳng định muốn thế. Ông đã từ chối để cháu trai gặp mặt ông khi đang nằm trên giường bệnh.”

Tay Nick rơi khỏi khuỷu tay Abby và, ôm cô gái trẻ bằng vòng tay, anh mỉm cười với cô ta với sự yêu mến và nồng nhiệt rõ ràng. “ Tốt lắm Sophia. Anh sẽ gặp em sau.” Sau đó anh nói thêm một cách vô tình “Ồ, nhân tiện, đây là vợ anh, Abby, đây là Sophia Stakis, y tá của cha và một người bạn của gia đình”.

Tôi đánh cuộc cô ta là một người bạn của gia đình, Abby nghĩ một cách ác độc “Ồ vâng” Abby kéo dài giọng mà không bận tâm che giấu sự ghê tởm của cô. Cô ta chăm sóc người cha và ngủ với ông con, chính xác vậy đấy. “Chào cô”. Khẽ hất mái tóc màu đỏ của mình, cô băng qua họ, dẫn theo Jonathan cùng cô vào phòng ăn. Cơn đau nhức nhối lên trong bụng, cô chắc chắn chỉ là do cơn đói bụng đang hoành hành.

Cô trải qua năm phút tiếp theo tập trung vào việc xem cho Jonathan ăn gì trong rất nhiều món bày trên cái bàn ăn gỗ sồi dài, suốt thời gian đó, thầm nhủ rằng cô rất vui với sự hiện diện của người đàn bà trẻ hơn

kia. Điều đó chỉ xác nhận những điều cô đã biết; chồng cô là một kẻ kiêu ngạo, một người đáng khinh và sớm thôi cô sẽ rời xa anh ta, tốt hơn là như vậy....

Abby ngậm một miếng thức ăn, một loại thịt có tẩm gia vị được bọc trong lá nho. Nó thật ngon, nhưng cô không đói lắm, và Jonathan tội nghiệp gần như ngủ gục trên chân của mình. Thời gian đi ngủ thường ngày của cậu bé đã qua lâu rồi. Đột nhiên Nick đến cạnh cô, Jonathan đã nằm trong tay anh và anh chúc mọi người ngủ ngon. Cô vẫn còn nhai thức ăn trong miệng khi Nick đưa cô lên cầu thang cầm thạch hoa lệ đến phòng của họ.

Cô dừng lại phía trong cửa, một làn sóng đau đớn cuốn lấy cô. Không có gì thay đổi cả. Đôi mắt cô lướt đến chiếc giường khổng lồ, những kí ức của những thời khắc nhục nhã tồi tệ nhất trong lần cuối cô còn ở đây, và điều đó lấy đi tất cả sức mạnh của cô khi cô bước vào trong phòng. Nick sai chân qua cô và đi thẳng vào phòng thay quần áo. Theo trực giác của mình, cô vội vàng theo anh. “Chờ một chút,” cô đề nghị khi Nick đặt Jonathan lên chiếc giường đơn. “Tôi nghĩ Jonathan nên ngủ cùng tôi tối nay; đây vẫn là nơi xa lạ đối với nó. Con trai tốt hơn nên ngủ cùng với tôi.”

Nick đứng thẳng lên và đôi mắt xám cứng rắn của anh chạm vào mắt cô, ẩn sâu một sự giận giữ và chế giễu. “Không được Abby. Con trai sẽ ngủ ở đây.”

Cho tới lúc này cô chưa thực sự chấp nhận rằng họ sẽ ngủ chung một giường, nhưng khi nhìn vào khuôn mặt khắc nghiệt của anh và cô biết sẽ vô ích để tranh cãi. Quay gót chân, cô kiêu hãnh đi trở lại vào phòng ngủ lớn và băng qua phòng tắm bên cạnh. Cô đang nổi giận, nhưng cũng đầy sợ hãi. Giật lấy một cái khăn mặt, cô giữ nó dưới vạt áo một lúc rồi siết chặt cho hết nước ra khỏi chiếc khăn, cô lấy một cái khăn tắm rồi đi trở lại phòng thay đồ. Cô sẽ cho anh ta thấy, cô thề. Không thèm nhìn Nick, cô ngồi xuống giường với con trai. Nhanh chóng cô lau mặt và tay cho con trai và mặc vào cho cậu bé bộ pyjamas. Cậu bé đã ngủ hầu như trước khi đầu chạm vào gối. Cô cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ lên trán con trai, vuốt nhẹ mái tóc đen mềm của con ra sau trán.

“ Ra ngoài đi Abby. Anh có chuyện muốn nói với em và anh không muốn đánh thức con trai chúng ta.”

“ Được thôi, thưa ngài” cô rít lên giận dữ, và băng qua anh, cô trở vào phòng chính. Nếu anh nghĩ cô sẽ bình tĩnh bò vào giường cùng anh thì anh nên nghĩ đến điều sắp tới. Bướng bỉnh, cô quay lại để đối mặt với anh, sẵn sàng để bắt đầu một cuộc chiến. Cô nhìn anh với sự giận dữ và thất vọng đang bùng nổ khi anh đã đóng cửa phòng thay quần áo sau lưng và bước qua phòng và đứng cách cô một bước chân. Cái nhìn của cô dừng lại một lúc trên bờ vai rộng lớn của anh. Anh đã cởi áo khoác và cà vạt từ sớm và chiếc áo sơ mi màu trắng dạt tiền anh mặc đã mở nút đến thắt lưng để lộ ra phần ngực nam tính xù xì những sợi lông sẫm màu. Nhịp tim cô nhảy lên đáng lo ngại và sự phản ứng đầy phản bội của cơ thể cô chỉ như đồ thêm lửa vào cơn giận của cô. Đôi mắt xanh của cô sáng lên, bắt gặp cái nhìn chăm chú khắc nghiệt và lạnh lùng của anh. “ Anh muốn nói gì?” Cô hỏi ngay.

“ Em là vợ tôi, mẹ của con trai tôi, và vì thế đáng ra phải giúp tôi. Nhưng tôi không nhờ em cư xử một cách thiếu tôn trọng với khách của gia đình tôi. Em đã rõ chưa?” Anh ra lệnh một cách khắc nghiệt.

Cô đã không hiểu. Chắc chắn, cô nói với Jonathan họ sẽ không ở lại lâu, nhưng đó thật sự là sự sỉ nhục khắc khổ. Trừ phi.... Cô y tá... chắc rồi.” tôi không biết Sophia là một thành viên của gia đình anh. Đúng vậy không?” Cô thắc mắc với vẻ chế giễu.

“ Cô ấy được tôi bảo vệ và em đã cố tình sỉ nhục cô ấy. Tôi ”

“Ồ rất tiếc,” cô ngắt lời anh với sự lịch sự cường điệu. Nick với tay và nhắc cằm cô với chỉ một ngón tay dài, đôi mắt xám của anh thu hẹp lại để nhìn thẳng vào gương mặt đang xúc động của cô. Anh cười khê.

“ Em chưa bao giờ ác ý như vậy, em yêu. Ghen hử ?”

Sự thích thú biểu hiện rõ ràng của anh chỉ càng đốt cháy thêm cơn giận của cô. Anh tự tin như quỷ về bản thân.

“ Ghen? Anh đang đùa !” cô bác bỏ một cách kiêu kỳ “ Cô ta được anh chào đón. Ít nhất điều này sẽ giữ cho anh ở ngoài giường tôi” Và với một hành động mạnh mẽ cô gạt tay anh đi.

“Ồ không” anh từ chối, trượt cái nhìn của anh suốt chiều dài cơ thể cô với sự hiểu biết muốn lột trần và thích thú làm cho làn da cô bốc cháy.” Không ai có thể giữ cho anh ở ngoài giường em tối nay, bao gồm cả em nữa, Abby yêu dấu của anh.”

“Cường đoạt đã trở thành thói quen rồi sao?” Cô chế nhạo đầy ác ý, ám chỉ trực tiếp đến lần cuối cùng họ cùng nhau chia sẻ căn phòng này. Đằng sau suy nghĩ của cô là ý nghĩ hão huyền rằng cô có thể chọc anh tức điên lên và anh có thể bỏ đi để cô ở lại một mình. Trong một khoảnh khắc cô nghĩ rằng cô đã thành công- thích thú khi thấy cách đôi tay giận dữ cứng rắn của anh siết chặt và thả lỏng hai bên hông anh. “Sao thế, Nick? Sự thật đau lòng à?” Cô khiêu khích.

“Không.” Anh gầm gừ. Sự căng thẳng trong không khí có thể sờ thấy được. Cô có thể cảm thấy sự đấu tranh trong anh để duy trì sự kiểm soát của bản thân.

Sau đó, lắc đầu, anh và quay khỏi cô đi về phía cửa ra.

“Em sẽ không biết được sự thật cho đến khi nó đánh vào mặt em” Anh rít lên khó chịu.” Chưa bao giờ là sự bắt buộc giữa em và tôi. Một khi tôi bắt lấy em trong giận dữ, nhưng sau đó em sẽ theo tôi. Dù vậy, tôi sẽ không mắc sai lầm nữa, vì thế em hãy ngừng lại việc bắn phá của em đi, Abby. Nó không hiệu quả đâu. Tôi không định tranh cãi với em vào đêm tân hôn của chúng ta.”

“Anh là đồ đáng ghê tởm, Nick,” Cô cay đắng, nhận thức nhục nhã rằng anh không thể bác bỏ ý định của anh.

“Có lẽ thế. Nhưng tối nay, tôi dự định sẽ lịch sự như một quý ông”.

Tay Abby rơi xuống và cô nhìn chăm chăm vào Nick, đôi mắt xanh của cô mở to hòa lẫn giữa ngạc nhiên và hi vọng. “Ý anh là...”

“Anh muốn nói là em có thể tắm trước. Anh phải đi kiểm tra ba anh. Sẽ không lâu đâu...” Giọng anh kéo dài một cách khêu gợi. Cô vẫn còn nghe tiếng cười anh dội lại, rất lâu sau khi anh rời khỏi phòng. Anh ta không phải là kẻ đáng ghê tởm- “ma quỷ” mới là từ đúng nhất với anh ta, cô bực tức khi lao vào phòng tắm.

Chẳng có ổ khóa nào trong này- hiển nhiên là nó được xem như không cần thiết trong một phòng ngủ chính- nhưng sự thiếu sót này làm cho Abby lần đầu tiên thay quần áo và tắm vội vàng nhất. Thật ngu ngốc, cô biết, Nick không bao giờ xông vào phòng tắm của cô, nhưng cô không có cơ hội nào. Cô quấn khăn tắm bao bọc thân hình mảnh dẻ của mình và vo quần áo thành một đồng, cô băng qua phòng ngủ, nhẹ nhàng vào phòng thay quần áo nơi con trai cô ngủ.

Ngay dưới chân giường là chiếc va li cô đã mở ra lúc sớm để tìm bộ pyjama của con trai, không có thời gian để mở mọi thứ ra một cách đàng hoàng. Cô đào bới lung tung và tìm thấy chiếc T-shirt trắng rộng rãi, đồ ngủ giản dị hàng đêm của cô, thả rơi khăn tắm xuống sàn nhà, cô kéo cái áo qua đầu. Nhìn lần cuối vào con trai đang ngủ, cô lặng lẽ rời khỏi phòng. Vội vã vào phòng ngủ, cô tắt đèn và trườn vào chiếc giường khổng lồ được chạm trổ những hoa văn lộng lẫy. Nếu may mắn cô sẽ ngủ ngay trước khi Nick trở lại.

Thật ngu ngốc, cô biết; cô đang hành động giống như một trinh nữ khiếp sợ, nhưng cô không cách nào ngăn lại được. Lạy chúa! Cô biết cơ thể Nick rõ như của chính cô vậy; họ đã là những người tình, vợ chồng. Và thật là điên rồ khi cứ sợ hãi như vậy.

Nằm co tròn như một quả bóng nhỏ, đầu gối gần như chạm ngực, Abby nằm sát mép giường, chặn kéo lên đến tận cằm và tay cô siết chặt nệm xung quanh. Cô khắc nghiệt mắng mỏ bản thân. Cô đang trở nên lố bịch. Cô đã là một phụ nữ trưởng thành. Cô có thể chấp nhận việc làm tình của Nick mà không cần lo lắng gì cả. Không không phải làm tình. Chỉ là tình dục. Đó là từ đúng nhất. Tình dục là sự khao khát thích thú không thể phủ nhận. Chỉ có những người trẻ và ngây thơ mới nghĩ nó như là tình yêu. Như cô nhớ, cô có thể vượt qua những tháng tới mà không có tổn thương gì về tình cảm. Hài lòng với logic trưởng thành mới mẻ của mình, cô bắt đầu thư giãn.

Cô ngáp dài và rúc sâu vào trong chiếc giường mềm mại. Cô kiệt sức và mệt mỏi. Những ngón tay cô nhẹ nhàng thả lỏng khỏi mép nệm, chỉ nắm hờ khi cửa mở. Cơ thể cô như đóng băng, bị khóa với tình trạng căng thẳng. Nick đã trở lại...Cô bắt buộc mình thở sâu và đều, giả vờ như đang ngủ, nhưng cô không thể xóa bỏ những âm thanh đã kiềm chế Nick tạo ra khi chuẩn bị lên giường. Với đôi mắt nhắm hờ, cô lắng

nghe trong sự bối rối đang tăng nhanh khi âm thanh vòi tắm chảy và nhịp tim cô gấp gáp cảnh báo khi tiếng nước ngừng. Sự yên lặng như đe dọa...

Abby cảm thấy một luồng không khí lạnh lướt qua lưng cô, và nệm lún xuống. Cô vẫn còn nằm yên như ban đầu, gần như nín thở, sau đó một bàn tay lớn siết chặt vai cô và cơ thể cô đông cứng.

“Đừng giả vờ rằng em đang ngủ, Abby” hơi thở của Nick thì thầm vào tai cô.

Một cái rùng mình rồi loạn trợt qua xương sống của cô và cô nhục nhã khi biết anh đã nhận ra cô giả vờ quá dễ dàng. Dù vậy, cô vẫn không thừa nhận nó, và, làm một tiếng rên rỉ, cô chậm chạp mở mắt” um—h, gì cơ?” Cô thắc mắc với sự bối rối giả vờ, nhưng Nick không để cô bỏ qua với điều đó.

“ Không phải cái gì Abby- ai! Anh muốn em nhìn thấy ai đang làm tình với em! Đừng giả vờ anh là Harkness hay bất kì người tình nào của em, hiểu không? ”Anh cảnh báo.

Miễn cưỡng, cô nhìn vào mắt anh và do dự khi tình trạng này làm cho hổ ngấn cách giữa tan chảy. Cô sẽ không chống lại anh; cô sẽ không để anh hài lòng với việc đã chế ngự được cô. Để anh làm điều anh muốn, nhưng anh chỉ sẽ thấy một người phụ nữ lạnh giá trong vòng tay anh, cô thầm thì.

“ Chắc chắn không người phụ nữ nào có thể nhầm lẫn cái đụng chạm của Nick Kardis vĩ đại rồi ?” Cô giấu cợt, chế nhạo chỉ là cách để cô biện hộ cho những phản ứng của cô khi anh ở quá gần.

Đôi mắt xám của anh sáng lên đầy giận dữ trước khi anh lấy lại được sự đùa cợt thích thú thường có của họ. Chậm rãi anh hạ thấp đầu, giữ sức nặng của anh trên hai cẳng tay bên cạnh cô vì thế cô như bị giam cầm trong vòng tròn cơ thể nam tính của anh.” Không ích gì đâu, Abby. Anh đã nói với em trước đó là anh từ chối tranh cãi với em tối nay. Anh có chuyện khác thú vị hơn” giọng anh mềm mại.

Cô cảm thấy hơi thở nóng hổi của anh phả vào mặt cô, và, không thể đứng vững trước những hứa hẹn đầy khoái lạc trong mắt anh, cô để cho cái nhìn của mình lướt qua đôi vai rộng đang ánh lên màu vàng dưới ánh sáng dịu nhẹ của anh. Cô hít vào một hơi thở run rẩy, một cơn rùng mình xuyên qua cô khi cô nhận ra anh hoàn toàn khóa thân, cả chiều dài cơ thể anh áp lên cô, đốt cháy cô qua lớp vải mỏng của chiếc áo .

“ Và anh không nghĩ rằng em thực sự muốn anh,” anh giấu cợt, nhận thấy sự đáp ứng tự nhiên của cô: “ Em là một người phụ nữ đầy quyến rũ, và em đã không làm chuyện đó ít nhất một tuần rồi”.

Niềm kiêu hãnh còn lại của cô cho cô can đảm để trêu anh:” Một tuần? anh không thể biết điều đó. Chúng ta chỉ mới gặp nhau vào chủ nhật rồi” Lay Chúa ! Nếu anh biết cô chưa từng có người tình nào khác, anh sẽ hả hê biết bao ! Cô cảm nhận được sự căng thẳng trong cơ thể to lớn của anh, ham muốn của anh quá mãnh liệt. Tại sao lại như vậy, cô bắt đầu không hiểu nổi. Anh không thêm giả vờ yêu cô, vì vậy có vấn đề gì về việc cô đã ngủ với bao nhiêu người chứ? Nhưng điều đó đã làm anh khó chịu và cô cảm thấy vui mừng, vui vì đó là một trong những điều nhỏ nhoi có thể làm anh đau đớn. Cô kín đáo nhìn thẳng vào khuôn mặt anh. Mặt anh hiện rõ những đường nét cứng rắn, làn da màu đồng bao phủ hoàn hảo qua những nơi lồi lõm. Nhịp đập giập mạnh nơi quai hàm của anh khi cô nhìn thấy anh đấu tranh với sự thịnh nộ của mình... và thắng nó.

“ Làm tốt lắm Abby,,” anh dài giọng, cái nhìn tối tăm kiên định của anh rà soát trên mặt cô.” Nhưng nó thành công đâu. Khi anh chạm vào em đó phải là điều em muốn anh làm, anh thể như vậy đấy. Và về những điều anh đã nói, anh đã đến St Ives hôm thứ Bảy, và nhìn thấy màn tạm biệt say đắm của em với Harkness. Hẳn bỏ đi với vẻ mặt của người đàn ông đang đói khát, không phải là đã ăn no.”

Nghĩ đến lời hứa khơi gợi của anh và tiết lộ của anh rằng anh đã bình tĩnh quan sát cô trong vòng tay của người đàn ông khác, cô chỉ có thể nhìn chăm chăm vào anh, cảm giác không thể chịu đựng bao phủ cô. Melanie đã đứng về tất cả.

“ Anh không khó chịu khi biết tôi căm ghét anh?” Cô thì thầm với chính mình hơn là với anh. Cho đến giờ, sau tất cả những gì xảy ra giữa họ, cô vẫn còn thấy không thể tin được anh có thể thiếu lương tâm như thế.

“ Không, tại sao phải như thế? Em đang ở trên giường anh. Anh còn muốn gì hơn? Và em quá đáng yêu khi cố chống lại điều đó “ Anh cười giấu cợt và cúi xuống cô.

Cô cảm thấy môi anh trên cổ cô, và cô quay đầu đi, giật mình với sự phản ứng ngay lập tức của cô với những đụng chạm nhẹ nhất của anh. Miệng anh khép lại trên mạch đập ở cổ họng cô và cô rung lên khi anh trượt bàn tay khỏe của anh xác xược trên khắp vai cô, ngực cô, đường cong của eo và đùi cô, sau đó quay trở lại những ngón tay anh trêu chọc, giữ lấy ngực cô. Cô cảm thấy nụ hoa của cô cứng lên dưới lòng bàn tay của anh, phản ứng phản bội của cơ thể cô đối với những vuốt ve của anh làm cô thấy nhục nhã cay đắng. “Tôi không muốn điều này” cô hổn hển.

Nick chỉ cười và cô rùng mình khi tay anh siết nhẹ ngực cô.

“ Có, em muốn, em yêu” giọng anh mượt như nhung, trước khi môi anh khép lại trên môi cô, cơ thể to lớn của anh ép cô xuống giường.

Cú chạm của môi anh lên miệng cô thật mềm nhẹ như cánh bướm, môi anh khiêu khích môi cô lần nữa và lần nữa, như một con ong đang nhấm nháp mật ngọt từ đóa hoa, và sự kháng cự của cô vỡ tan. Sau khi cô hứa với bản thân nếu anh ép buộc cô cô sẽ không để điều này xảy ra dễ dàng, nhưng Nick quá thông minh.

Lưỡi anh đánh nhẹ xung quanh miệng cô, lôi cuốn một phản ứng rung động mà cô không cách nào kìm lại. Anh chuyển sang hôn cô, tách đôi môi run run của cô, lưỡi anh tìm tòi sâu cho tới khi cô đáp trả lại những nụ hôn của anh một cách nồng nhiệt, và khi anh giật lùi một cách khoan thai, một tiếng thở dài luyến tiếc thoát ra khỏi cô.

“ Em muốn anh” anh nói, đôi mắt xám của anh nhìn cô chăm chú “và chúa biết rằng, anh muốn em. Em đã là của anh ngay lần đầu và em sẽ luôn là của anh mãi mãi” với những ám chỉ trong lời nói, anh thêm vào” anh sẽ đóng dấu chính anh lên em, cơ thể và tâm hồn để em không bao giờ nhìn vào bất kì gã nào nữa”

Abby nằm bất động, một giọng nói nhỏ bé trong bóng tối ý thức cô nói vâng với sự chiếm hữu của anh.” Không!” cô khóc, phủ nhận giọng nói thầm kín đó hơn là phủ nhận Nick.

“ Có, có” anh trêu chọc cô, và bằng kinh nghiệm khéo léo, anh cởi bỏ chiếc áo thun của cô và thả nó xuống sàn nhà” Nếu muốn dừng lại điều anh đang làm thì nó không hiệu quả đâu,” anh gầm nhẹ, ánh nhìn thích thú lấp lánh của anh nghiên cứu cơ thể trần truồng của cô với sự thỏa mãn lưỡi biếng.” em luôn rất xinh đẹp nhưng bây giờ em đáng yêu đến không thể tin được- hoàn hảo” ánh nhìn của anh nán lại nơi bờ ngực căng tròn trước khi trượt lên khuôn mặt đang ửng đỏ của cô.

Abby cảm thấy cả cơ thể cô ửng hồng, hơi nóng xuyên qua cô. Đôi mắt xanh cô không thể ngừng lướt trên gương mặt đẹp trai của anh- chú ý đến vùng sẫm tối trên xương ngực thích thú với đôi môi dày của anh- và trên sự rộng rãi của lồng ngực, những sợi lông đen xoắn dọc theo hình mũi tên xuống rốn anh và thấp hơn nữa. Tim cô như chạy đua trong ngực. Cô như bị mê hoặc bởi sự nam tính của anh, như cô đã từng như vậy cách đây vài năm. Tuyệt vọng cô nhắm mắt lại và nhắc lại trong đầu: chỉ là tình dục thôi, không gì cả.

“ Không Abby, đừng nhắm mắt” một ngón tay thon dài chạm khẽ xương cổ cô, ngực cô” Anh muốn em nhìn thấy điều anh đang làm với em” giọng Nick khàn khàn” và điều mà em làm với anh”.

Cô ước rằng cô không đáp lại nhưng không thể. Giọng khàn khàn của anh bao bọc cô trong sự mê đắm, không để ý đến gì khác, khi ngón tay anh vạch lên, nhẹ nhàng trên nụ hoa của cô, cơ thể cô cong lại theo bản năng đáp lại cội nguồn của sự thỏa mãn. Ngón tay dài của anh xoay tròn quanh rốn cô và thấp hơn đến vùng loạn xoan nữ tính ở đỉnh đùi cô. Một tiếng rên thoát ra khỏi môi cô, cô đã thua và cô biết điều đó.

“ Mở mắt ra nào Abby, Abby ngọt ngào” câu thần chú thoát ra từ sâu trong cổ họng như là mệnh lệnh cô không thể cưỡng lại được khi cặp đùi rắn chắc của anh nhẹ tách đôi chân run rẩy của cô và anh bao phủ cô hoàn toàn.

Cơ thể trần truồng của họ khít nhau từ vai cho đến đùi, một sự khao khát nhức nhối chậm rãi bùng lên trong dạ dày cô; sức nóng ẩm ướt tràn ngập nơi thâm kín của cô khi những ngón tay của anh trêu chọc và tìm thấy phần bí mật trong cô. Mùi xạ hương nam tính của anh bao phủ cô và không thể kiềm lại cô nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt xanh của cô mở to và như mở đi vì ham muốn.

“ Tốt lắm” Hơi thở của anh phả vào miệng cô đôi mắt anh tràn ngập niềm vui chiến thắng. Cánh môi mềm mại của cô tách ra, và môi anh chiếm lấy môi cô trong một nụ hôn chiếm hữu sâu đầy hoang dại “ Em là của anh” anh kêu lên, chấm dứt nụ hôn và lưỡi anh bốc cháy trên cổ họng cô.

“ Vâng ồ vâng” Abby xác nhận khi môi anh phủ lên nụ hoa của cô. Với lưỡi và răng anh dày vò bên này rồi bên kia và làm cô đau đớn trong khi tay anh đánh thức cô. Những âm thanh rên rỉ thỏa mãn thoát ra khỏi cô, khi ham muốn phá hủy cô. Tay cô vuốt ve mái tóc đen mượt mà của anh, giữ anh cho cô, trong khi đôi chân dài của cô quấn quanh chân anh. Cô có thể cảm nhận chiều dài cứng cáp của anh chống lại cô, và sự ham muốn của anh xóa bỏ những ý nghĩ của cô.

Không còn gì tồn tại cho cô hay Nick. Đã quá lâu rồi kể từ khi tay anh chạm vào cô theo cách này....đôi môi anh khiêu khích, nếm và đốt cháy những nơi anh chạm vào, và cảm giác mà cô chối bỏ nhiều năm dâng trào trong cô như một cú đánh khủng khiếp, cô bị cuốn đi bởi cơn sóng đam mê không còn nghĩ gì nữa. Cơ thể cô cong lên như dây cung.

Abby níu lấy đầu anh giữa hai tay run rẩy và thúc giục miệng anh cho cô. Cô muốn cảm nhận sự chiếm hữu đầy đủ của anh, cần anh chiếm lấy.. “Bây giờ ” cô rên rỉ, tay cô trượt trên vai anh, móng tay cô cắm sâu vào da anh trong nỗi khát khao của cô.

“ Được Abby, được” anh âu yếm cô, khi tay anh uốn cong dưới mông cô, với một cú đâm mạnh mẽ họ hòa vào nhau. Trong một giây cô như lạc vào đỉnh điểm chấn động mà họ cùng đạt đến. Giọng khàn khàn của Nick hòa lẫn với âm thanh mê ly của cô khi được giải thoát.

Nick chậm chạp tách khỏi cô và cô cảm thấy mất mát. Âm thanh còn lại trong phòng là hơi thở mệt mỏi nặng nề của họ. Lạy Chúa! Sao cô có thể phủ nhận bản năng tình dục của cô lâu thế? Cô nghĩ và sự xấu hổ tràn ngập trong cô khi cô nghĩ đến hành động phóng túng vừa rồi của mình.

“ Giờ thì chúng ta đã biết,” Nick khàn khàn và kéo cô vào bờ vai anh. Anh nhấc tay và vuốt ve những sợi tóc đỏ của cô trong một sự dịu dàng lạ kì “Phản ứng vẫn xảy ra mạnh mẽ như đã từng, ..?”

Abby không trả lời- cô không quan tâm- không đối với chính cô và nhắm mắt lại cô rơi vào giấc ngủ.

(Hết

7. Chương 7

Giấc ngủ của Abby ám ảnh vì những cơn mộng mị. Cô rên rỉ, đập liên hồi trên giường, cơ thể cô nóng bừng, cong lại muốn giải thoát. Chỉ là không phải cô đang mơ. Cô tỉnh giấc ba lần trong đêm, kích thích và ham muốn, bỗng bỉnh vô thức vì ham muốn, và cô sẵn sàng nhận lấy những nụ hôn say đắm của Nick, sự thống trị mạnh mẽ và thúc giục của anh. Những tia sáng mặt trời đầu tiên đang chiếu lên chiếc giường rộng khi cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ sâu như cơ thể mong muốn, an toàn nằm trong vòng tay của chồng...

Cô chậm chậm mở mắt, tiếng la hét và tiếng cười của trẻ con vang lên bên tai cô. Cô ngáp dài và uể oải vươn vai, rồi sau đó chính sự mệt mỏi đó đưa cô quay lại thực tế và cô như bắn ra khỏi giường. Chỉ liếc nhanh cô đã biết Nick ra ngoài lâu rồi, và không quan tâm tới tình trạng khóa thân của mình cô bước thẳng vào phòng Jonathan. Chiếc giường đã được thu dọn, không thấy đồng hồ đâu nữa, cô mở tủ quần áo và tất cả quần áo của cô ở đó. Có lẽ cô nên đoán ra. Martha chắc hẳn đã thu dọn, và những tiếng ồn theo cánh cửa ban công vào nhà là bằng chứng cho việc con trai cô đang ở đâu đó. Rên lên thất vọng, cô nhanh chóng tóm lấy cái quần lót bằng ren và cái quần màu kem, kết hợp với chiếc áo sơ mi màu kem, và nhanh chóng quay lại phòng ngủ chính. Liếc nhanh qua chiếc đồng hồ bên cạnh khiến mắt cô nhắm lại xấu hổ. Trời ạ! Gần trưa rồi. Mọi người sẽ nghĩ thế nào đây? Một người mẹ, rõ ràng là, và những người còn lại...

Nick chết tiệt, anh biến xuống địa ngục đi! Cô cay đắng nghĩ, đi nhanh vào phòng thay đồ. Chắc hẳn anh đang hả hê lắm. Cô đã thua anh chỉ vì trước kia cô luôn thua. Đứng dưới vòi hoa sen, cô vận nước hết cỡ, sau đó cô cọ người thật sạch tới chính xác để xóa bỏ tất cả dấu vết của anh trên da. Đó là hành động vô ích, nhưng ít nhất nó khiến cô thấy tốt hơn một chút.

Cô nhanh chóng lau khô người và mặc đồ. Quay lại phòng thay đồ, cô lấy một đôi dép đi chơi và đi vào. Chỉ khi ngồi xuống bàn trang điểm và bắt đầu chải gọn lại mái tóc rồi cô mới dám nhớ lại đêm qua.

Cơ bắp cô cứng lại, sự đau nhức ở vùng da nhạy cảm nhắc cô nhớ tới cô đã phản ứng si mê thế nào với việc làm tình của ông chồng. Không – không, cô tự nhủ, không phải làm tình... tình dục. Cô cho rằng cô nên biết ơn Nick – ít nhất anh đã không thông minh phỉ báng cô khi nói rằng anh yêu cô, một việc anh làm mọi lúc trong quá khứ, khi cô đã đủ ngu ngốc để tin anh. Tiếng thở dài nào nề của cô phát ra khi cô đặt chiếc lược xuống. Thật quá lời khi những câu ngạn ngữ cũ nói rằng tình dục tách rời tình yêu là không tốt. đức tính trung thực ẩn sâu của riêng cô buộc cô phải thừa nhận rằng điều đó không đúng trong trường hợp của cô – hoặc của Nick. Anh đã đưa cô lên đỉnh cao và xuống với khả năng của một chuyên gia tình dục mà cô chỉ biết ngạc nhiên. Tuy vậy cô không yêu anh và chắc rằng anh cũng chẳng yêu cô. Cô thậm chí còn chẳng thích anh...

Lục tung cái túi, cô tìm thấy một cặp kẹp tóc và đặt mỗi cái vào một bên tai để giữ lấy những lọn tóc rối. Cô không thích hình của mình trong gương. Gương mặt cô dịu dàng hơn phần nào, đôi môi đầy đặn sưng lên vì những nụ hôn của Nick. Anh lại thắng rồi. Gia đình anh sẽ chỉ cần nhìn qua cô là có thể khẳng định mọi thứ trở lại như bình thường, một cặp vợ chồng hạnh phúc. Nick chỉ muốn có thế. Xoay vai lại, cô hít thở sâu và đứng dậy, cô lờ đi nỗi đau trong tim cùng với những cơ bắp khác đang đau đớn.

Ngôi biệt thự là một lâu đài khổng lồ dùng cho việc dạo chơi và có tất cả mọi thứ. Tất cả căn phòng chính đều trông ra những mảnh vườn dể dẽ cùng với một chiếc sân trong và bể bơi khá lớn. Lối đi dọc theo hàng cây dẫn tới mỏm đá nơi đó có những bậc thang được cắt từ đá dẫn tới một bãi biển nhỏ và ra biển. Thật kỳ cục Abby không nhớ nổi mình có từng ra bãi biển không. Dường như không ai dùng đến nó, và có lần cô nhắc tới nó với Nick và anh đã nói không, bể bơi tốt hơn và lúc đó cô không hề cãi lại anh.

Cô đứng ở cuối sân không hề bị chú ý tới trong một chốc. Jonathan và những đứa trẻ khác đang ở trong bể bơi, và ngồi trên một chiếc bàn màu trắng, những ly cà phê được đặt trước mặt chúng, Nick và em gái anh quan sát lũ trẻ đang ở trong nước. Vào cuối tháng 10 ở Corfu vẫn còn ấm, và Nick chỉ mặc một chiếc quần bơi màu đen. Cô nhìn chằm chằm vào nước da nâu uyển chuyển của anh và tìm cô lỗ nhịp khi bức tranh sống động lúc cơ thể trần của họ quấn lại với nhau hiện lên trong đầu cô. Cô co rúm lại khi nghĩ đến việc chính cô đã đầu hàng nhục nhã thế nào trước đam mê mà anh khuấy động trong cô, nhưng nhìn anh, tia nắng mặt trời chiếu lên cơ thể mịn màng cơ bắp vàng lên của anh, cô an ủi bản thân khi nghĩ rằng phụ nữ không được sinh ra để có thể chống lại anh – anh là một bức tranh nam tính hoàn hảo đến tuyệt đối.

Cô chắc hẳn đã tạo ra tiếng động. Khi Nick quay lại và bắt gặp cô nhìn trộm, anh cười ngoác miệng và đứng dậy. Abby bước tới phía trước, tức giận với chính mình vì bị anh bắt gặp, nhưng chỉ cần hai bước đi duyên dáng Nick đã đứng trước mặt cô, cơ thể trần của anh chắn hết tầm nhìn của cô.

“Abby, em ngủ ngon chứ?” Anh hỏi. Đôi mắt xám mím cười đầy ẩn ý nhìn vào mắt cô và cô đỏ mặt.

“Anh nên đánh thức em – Jonathan cần có em vào buổi sáng,” cô rít lên, và lờ đi bàn tay anh nâng lên để giữ lấy cô, cô đẩy anh ra và ngồi xuống bên bàn.

“Chào buổi sáng, Abby.” Catherine chào cô cùng nụ cười ngọt ngào. “Vầy chị đã lộ diện rồi. Nếu chị không thấy phiền em sẽ để chị ở lại cùng với anh trai để trông lũ trẻ, em có việc cần làm. Hãy tự lấy cà phê nhé – nó mới được pha thôi.” Và nói rồi cô ấy đứng dậy và đi vào nhà.

Biết ơn vì có việc để làm, Abby lấy ra một cái ly sạch và rót đầy cốc. Cô uống một ngụm lớn chất lỏng mới mẻ ấy, cô lạnh nhạt không có cảm giác gì, nhìn quanh hồ bơi, tảng lờ Nick khi anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Nụ cười nho nhỏ ở khóe môi cô khi cô nhận ra Jonathan hoàn toàn mãi mê chỉ cho con trai Catherine biết được những nguyên lý cơ bản của việc cứu người. Tạ ơn Chúa, chúng đang ngồi ở phía cuối hồ bơi, chỗ đó nước chỉ sâu chừng một bàn chân.

“Abby, thật không tốt khi giả vờ như anh không có ở đây. Có lẽ anh nên đánh thức em sớm hơn, nhưng anh nghĩ em cần ngủ và trái ngược với suy nghĩ của em, anh có khả năng chăm sóc con trai chúng ta. Thực tế, anh rất thích việc này.” Anh nói khá hợp lý, và nhướn người về phía trước, anh đặt bàn tay lớn hơn của mình lên bàn tay cô.

Hơi ấm gợi cảm của anh gây ra một phản ứng tức thì trong cô khiến cô thất vọng và càng tức giận. Cô vội vã đưa tay ra chỗ khác, và giữ lấy li cà phê bằng cả hai tay, cô đưa nó lên miệng rồi uống hết. Đặt nó lên bàn, cô hít một hơi sâu thật bình tĩnh và ngẩng đầu lên. Đôi mắt xanh và phải ánh mắt xám, và trong một lát cô thấy bất ngờ trước thái độ dịu dàng của Nick, nhưng anh luôn là một diễn viên đại tài, cô tự nhủ vậy.

“Có lẽ anh thấy vui khi chơi cùng con trai một lần trong một lúc, nhưng nó lại là công việc vĩnh viễn của em và anh nên để cho Jonathan đánh thức em dậy. Tất nhiên trừ khi anh định tạo cho gia đình anh một ấn tượng rằng em là bà mẹ lạc lòng, nằm trên giường cả buổi sáng,” cô đáp lại cộc lốc.

“Đừng vô lý thế chứ Abby. Anh ...”

“Tôi không vô lý, chỉ là nói ra sự thật thôi,” cô nghiêm khắc ngắt lời anh. Đôi mắt xám của anh nheo lại nhìn khuôn mặt nổi loạn của cô, và cô phải cố kiềm chế bản thân để không lùi bước trước sự giám sát của anh.

“Gia đình anh sẽ không quá quan tâm cũng như mong cô dâu mới cưới thức dậy từ sáng sớm trong ngày đầu tiên, nhưng đó không phải là lý do thực sự khiến em xù lông như con nhím vào sáng nay, có phải vậy không Abby ngọt ngào của anh?” Anh nói nhỏ, giọng rề rề.

Anh biết rõ điều gì khiến cô bực bội, đồ con lợn, và cô mong sao có thể đánh để anh không thể cười được nữa, nhưng nghĩ đến việc họ đang ở đây, và lũ trẻ, cô không dám làm thế. Vậy nên cô nghiêng rắng và lạnh lùng đáp lại. “Tôi không biết anh có ý gì, và tôi không nghĩ tôi muốn biết điều đó.” Không phải là lời đáp trả tốt nhất, nhưng cô chỉ có thể nghĩ được thế thôi. Cô đã quên Nick có thể đáng sợ tới mức nào. Anh đứng lên và bước vòng quanh bàn, một bàn tay đặt lên phía sau ghế cô ngồi, bàn tay còn lại đặt lên mặt bàn trước mặt cô, anh cúi xuống phía cô để mà mắt cô nhìn thấy được bờ ngực trần nhiều lông của anh. Cô cup mắt xuống, nhưng điều đó còn tệ hơn khi mắt cô nhìn chăm chăm vào cái eo thon và đôi mông thon của anh, bắp đùi căng và đôi chân dài tách nhau ra một chút. Mùi xạ hương nam tính của anh bao phủ lấy cô và cô ước anh mặc thêm quần áo. Chỉ độc ác hơn một chút khi cô ngẩng đầu lên và nhìn anh.

“Đừng căm ghét chính mình nữa Abby. Em là vợ anh – việc làm tình giữa anh và em luôn tuyệt vời. Chẳng có tội lỗi gì khi phải thừa nhận rằng em thích tối qua.” Nhẹ nhàng đứng thẳng lên, anh bỏ tay khỏi bàn và cho một ngón tay chạm vào môi cô. “Anh biết em thích mà,” anh khàn khàn nói.

Cô biết anh đang định hôn cô, và tránh xa anh ra, cô đập lại, “Đừng động vào tôi!” Chiếc ghế đổ nhào khi cô đứng dậy. “Và còn chuyện đêm qua, không phải là làm tình. Đó chỉ là tình dục... đơn thuần và đơn giản.” Các dây thần kinh của cô căng ra tới đỉnh điểm khi cô cố giả vờ đêm qua không có chút tác động nào tới cô. Cô châm biếm đầy ác ý. “Tình dục. Chỉ có thế, và không ai có thể tranh cãi với kinh nghiệm của anh, nhưng anh đã thực hành thật nhiều đó.”

Nụ cười biến mất trên gương mặt anh, và nếu cô không hiểu anh rõ hơn cô đã nghĩ anh đau đớn, nhưng sau đó đôi mắt xám cứng như thép nheo lại tới cực điểm. Bầu không khí đầy căng thẳng, dây thần kinh bên hàm anh co giật và Abby chìm đắm trong cảm giác rằng cô đã đi quá đà.

“Tình dục,” anh dài giọng nói. “Tất nhiên, anh đã quên rằng em không còn ngây thơ như lần đầu kết hôn, nhưng một người đàn bà đầy kinh nghiệm... Ôi tôi mới cầu thả làm sao.” Và anh nhanh chóng kéo cô vào vòng tay anh.

Anh ôm cô thật chặt, giữ cô sát với cơ thể trần của anh trong khi miệng anh tìm kiếm miệng cô, hôn cô để hút đi tất cả không khí trong người cô. Anh không dừng lại cho đến khi cô bắt lực run rẩy trong vòng tay anh. Cảm nhận được cái đùi cơ bắp của anh tì vào đôi chân thanh mảnh của cô khiến cô nóng bừng lên dưới lớp vải mỏng của chiếc quần dài. Anh trượt tay xuống mông cô và ép người cô sát vào hông mình, khiến cô ý thức được cái vật nam tính của anh cứng lại.

“Tình dục, em đã nói vậy,” anh gần giọng. “Ồ, tôi không nhớ từng muốn hay đòi hỏi bất cứ thứ gì khác, vợ yêu ạ. Nhưng em sẽ làm tốt để không phải nhạo báng nó.” Và cùng với lời nói xúc phạm ấy, anh đưa một tay khum lấy ngực cô, những ngón tay dài tìm thấy nụ hoa của cô và trêu nó khiến nó cứng lại tức thì. Giữ chặt lấy vai cô, anh đẩy cô ra xa, và anh nhìn hiểu biết nhạo báng vào hai bên ngực đầy đặn của cô, những cái núm hoa cứng lên dưới lớp vải áo sơ mi mềm mại.

“Tôi coi thường anh,” cô ghen ngào, nhưng không thể không nhìn anh, quá xấu hổ vì phản ứng của mình.

“Coi thường tôi nhiều như em muốn,” anh nhạo báng cô. “Nhưng nếu đó... là tình dục,” anh dùng một ngón tay chai sạn đánh nhẹ lên ngực cô, “Chúng ta biết rằng em không thể nói không.”

Abby run rẩy trước ánh mắt lạnh lùng khinh bỉ của anh. Phủ nhận sự thật trong câu nói của anh thật vô ích, cơ thể cô sẽ phản bội lời nói dối ấy. Cổ họng cô tức nghẹn lại và bị đe dọa tới mức nghẹt thở. Sao anh dám đối xử khinh miệt với cô như vậy? Sự khinh miệt đáng lý phải là đặc quyền của cô. Anh xen vào cuộc sống vui vẻ của cô như vũ bão và khiến nó đảo lộn, tất cả chỉ vì tiền bạc và quyền lực.

Từ sâu thẳm trong cô, sự tức giận, nổi oán hận chất chứa trong lòng suốt cả một tuần qua tuôn trào thành một đợt tấn công cay độc. “Sao anh dám chõ cái mũi Hi Lạp kiêu căng của mình nhìn tôi hả? Một khi cả hai chúng ta đều biết anh sẽ không bao giờ nói không với bất cứ thứ gì thuộc về vật vấy của một ả nào đó trong đời anh. Anh là một con lợn sô vanh quý quýt hay lơ đãng, một kẻ chẳng nghĩ được gì ngoài việc lừa gạt em gái của mình –”

“Im ngay, hãy ngậm miệng lại!” Anh rít lên, môi anh trắng bệch lại vì tức giận. “Hãy nhớ em đang ở đâu.”

“Mẹ, Ba, hai người đang cãi nhau à?”

Abby nhắm mắt lại. Cô đã quên mất lũ trẻ. Mở mắt ra, cô nhìn xuống gương mặt ngẩn lên của Jonathan, cái nhăn mày lo lắng hiện lên dưới những đặc điểm thường thấy hạnh phúc của nó.

“Không, con yêu. Mọi việc đều ổn. Chúng ta đang giả vờ ấy mà, chỉ có thế thôi.” Và, đưa tay xuống đùi, cô ôm lấy cơ thể lúng túng gần như trần truồng của nó. “Mẹ xin lỗi mẹ đã không dậy sớm để giúp con mặc quần áo sáng nay,” cô thì thầm, hôn vào bên má mềm mại của nó.

“Không sao mẹ ạ. Ba đã giúp con và mẹ thử đoán xem? Con đã ăn sáng với rất nhiều người. Con có 5 người em họ và một dì và một bác và rất nhiều họ hàng.” Rồi, thoát ra khỏi vòng tay cô, nó nhìn lên Nick. “Đúng không ba?” Nó hỏi, muốn có được lời khẳng định của cha về tình trạng tuyệt vời của mình trước các vấn đề.

Abby đứng thẳng lên, thận trọng nhìn Nick. Con giận của anh sẽ không lan sang con trai cô chứ? Không... Khuôn mặt cứng nhắc thư giãn nở ra một nụ cười chân thật khi anh dùng một bàn tay đầy yêu thương làm mái tóc ướt của Jonathan xù lên.

“Đừng, điều đó là sự thật, con trai và ai biết được chứ? Có lẽ con sẽ có thêm một người em gái hoặc em trai nữa cũng nên.” Mắt anh lướt qua đầu đứa trẻ nhìn thẳng vào mắt cô, nụ cười của anh biến thành lời nhạo báng khi anh nhận ra thái độ hoảng hốt của cô. Jonathan, nghe thấy ai đó gọi tên, liền chạy lại bế bơi, tất cả hứng thú trong cuộc trò chuyện đã biến mất, trong khi Abby cảm thấy như thể cô bị đá vào bụng.

“Không cần phải run rẩy thế đâu Abby. Ham muốn về tình dục và lối sống vài năm qua của em, rõ ràng rằng em đã được bảo vệ để không có thai ngoài ý muốn, đúng không nhỉ?”

Cô cười giả dối, và thật may cho cô, Nick đã xác nhận phỏng đoán của chính anh, cùng với một tiếng chửi thề anh quay người và tham gia cùng lũ trẻ trong bể bơi.

Cô ngồi xuống chiếc ghế gần nhất, hoảng sợ vì sự ngu dốt của chính mình. Abby chưa bao giờ cân nhắc tới khả năng lại có thai, nhưng giờ nó chiếm toàn bộ suy nghĩ của cô. Không có lời bào chữa nào. Ở tuổi của cô cô nên biết rõ rằng lên giường với một người đàn ông mà không hề phòng bị là thế nào. Nhiều tháng trời ti vi nhà cô đã phát động chiến dịch chống lại tình dục không được phòng bị. Thậm chí những đứa trẻ vị thành niên nhỏ tuổi nhất cũng hiểu rõ hơn cô. Tại sao? Sao cô lại mù quáng đến thế...? Cô đã cố tự thuyết phục mình rằng mọi chuyện sẽ ổn. Cuối cùng, cô phải mất hơn một năm để hiểu được. Có lẽ đã quá trễ, nếu cô có thể tới gặp bác sĩ và lấy một đơn thuốc ngừa thai... vẫn chưa quá muộn... không thể.

Không còn suy nghĩ sáng suốt nào, cô đứng dậy và đi ra khỏi hồ bơi và đi vào vườn. đi dạo trên con đường có hai hàng cây hạnh nhân dẫn tới mũi đá, cô tự nhủ đi nhủ lại rằng cô không cần phải lo lắng. Trong một vài tháng nữa cô sẽ tự do rời khỏi Nick, và không gì có thể ngăn cản cô, cô thể, nhưng một phần nhỏ đầy sai lầm trong cô cảm thấy hối tiếc. Việc Jonathan có một người em trai hoặc em gái, hoặc một đứa bé nào đó sẽ thật tốt cho nó... cô gạt bỏ cảnh ấy ngay trước khi nó có thể hình thành. Sẽ không bao giờ nữa...

Abby hít thật sâu một hơi nóng thơm ngào ngạt, phần nào cô thấy bình tĩnh hơn. Cô nhìn quanh mình, tận hưởng vẻ đẹp của cảnh vật xung quanh. Nước biển màu xanh ngọc bích lấp lánh có màu sáng bạc khi nó chạy dọc những tảng đá ngầm ở dưới biển. Ngôi nhà nằm ở phía tây bắc của hòn đảo, không xa Aghios

Stefanos lắm, và trong tâm trí Abby nó là nơi đẹp nhất của Carfu. Thế giới những vịnh nhỏ lãng mạn của Durreil, được miêu tả thật đáng yêu trong thư viện Prospero.

Cô xoay bước quay lại nhà và môi cô cong lại thành một nụ cười khi những ký ức bị lãng quên lâu rồi lại hiện lên trong tâm trí cô. Phía sau ngôi nhà những ngọn đồi trơn trượt và được trồng lại. Đó là ngày 11 tháng Tám, năm đầu tiên sau đám cưới và một lễ hội giành cho Thánh Spiridon, vị thánh bảo vệ của đảo, và phần lớn những người dân ông, dường như với Abby, họ đều được đặt tên Spiros phía sau. Ngôi biệt thự rất đông khách và Nick đã khẳng khái muốn sau bữa trưa họ cùng đi tản bộ. Họ đã đi nhiều dặm trên đảo, có lẽ không xa đến mức đây – nhưng khi lên tới đỉnh đồi thì dường như đúng là như vậy. Cuối cùng họ đổ rạp vào nhau dưới bóng một cây sồi khổng lồ xù xì, và ở đây họ đã lột đồ của nhau và làm tình thật chậm và say đắm. Sau đó, chuyện buồn cười bắt đầu, rất buồn cười... Nick chỉ có một cái quần jean xanh đã bạc màu, và lúc họ định mặc quần áo lại thì không thấy nó đâu cả. Tận đến khi Abby trông thấy ở cách đó khoảng trăm mét có một con dê với hai cái sừng lớn bị quấn vào một cái quần jean. Cô đã cười tới chảy nước mắt khi Nick, trần như một con chim giẻ cùi, đã đuổi theo con vật đó hơn nửa giờ trước khi lấy lại được miếng còn lại của chiếc quần.

Tiếng gọi “Mẹ ơi, về ăn cơm trưa,” của Jonathan đưa cô quay trở lại hiện tại, và cô hơi run lên khó chịu khi bước lên bậc thềm tới sân. Cô bị sốc khi nhận ra rằng vài năm qua cô chưa từng cho phép bản thân nhớ tới những ký ức vui vẻ trong lần kết hôn trước – chỉ được nhớ đến sự hãi hùng trong vài tháng trước khi ly hôn là cô nhớ tới đầu tiên – nhưng bây giờ cô lại lấy chồng và ở trên hòn đảo tươi đẹp này, những ký ức hạnh phúc hơn quay lại ám ảnh cô, và cô không thích như vậy. Không một chút nào... Hai bên lông mày thanh mảnh cong lại với nhau tạo thành một nếp nhăn lo lắng. Cô ghét Nick... có phải không? đó là tất cả những gì cô cần nhớ. Anh sẽ không thể để anh nắm được cô lần thứ hai. Không đời nào...

Abby suýt nữa cười lớn vào sợ hãi của mình khi cô nhìn quanh chiếc bàn. Mọi người đã ngồi đó và đợi cô – Catherine và Theo cùng với con của họ, Jonathan ngồi ghế đỏ cạnh một ghế trống – nhưng Nick ngồi ở đầu kia cái bàn hình chữ nhật cùng với Sophia cô y tá ngồi bên, say mê nói chuyện và lơ đãng sự xuất hiện Abby. Abby không còn gì phải lo lắng. Nick không còn muốn dính líu với cô hơn là cô với anh...

Bữa trưa kéo dài, và Abby đóng góp một phần nhỏ trong cuộc nói chuyện mà cho phép nó lướt qua cô. Nick đưa ra một đánh giá trực tiếp tới cô và điều đó xuất hiện ở cuối bữa ăn, và cô chỉ biết rằng anh đang mỉa mai cô khi anh lo âu thông báo với cô, “Em phải tha lỗi cho anh chuyện chiều nay, em yêu, nhưng anh có một cuộc hẹn với luật sư của gia đình ở thành phố Corfu. Anh dám chắc em sẽ hiểu.” Và anh đứng lên, rời khỏi bàn ăn, và Abby nuốt lại lời đáp trả cay đắng ở đầu lưỡi, Chúa ơi! Anh không thể đợi thêm một ngày để chắc chắn đảm bảo sẽ thay đổi, làm phiền ông luật sư đáng thương vào một ngày Chủ Nhật,

Với suy nghĩ ấy cô đã không nhận xét gì khi sau khi đã uống Cà phê, Catherine đã đọc một điệu văn dài dòng về lòng tốt của Nick, kết thúc khi thêm vào, “Em chắc chị và Nick đã đúng lần này. Khi chị rời khỏi đây, chuyện đó giống như ánh sáng rời bỏ anh ấy, anh ấy rất rất nhớ chị.”

Abby ghen lời vì miệng đầy cà phê. “Chắc em đang đùa!” Cô thốt lên trước khi có thể dừng lại, sau đó đau đớn nhìn thấy ánh mắt nhục nhĩ trong đôi mắt nâu to của Catherine.

“Chúng em không hề đùa vì em đã quan sát anh ấy.Ồ, anh ấy đã cố che giấu – anh ấy làm việc 20 giờ một ngày là làm cho tất cả chúng em giàu có hơn – nhưng em hiểu anh trai em. Tất cả sức sống, tình yêu cuộc sống đã rời bỏ anh ấy. Thật đau đớn khi nhận ra, và anh ấy không cho phép ai lại gần để giúp anh, tận tới một năm trước khi anh ấy biết anh ấy có một cậu con trai. Chuyện đó giống như một phép màu vậy – anh ấy quá hạnh phúc khi kể em nghe về chị và Jonathan – em phát khóc vì vui sướng.”

Abby không hề nghi ngờ sự chân thành trong câu nói của cô em chồng, nhưng cô ngượng ngịu vì sự trung thành đặt nhầm chỗ. Người phụ nữ đáng thương ấy rõ ràng không biết tới việc kinh doanh và những điều khoản trong di chúc của cha cô – Nick đã lừa cô ấy, cũng giống như việc anh làm với những người khác.

Cô kiềm chế sự căm ghét của mình vì Catherine nói tiếp, “Em sẽ không đổ lỗi cho chị vì đã rời bỏ Nick – em không phải không biết lỗi lầm của anh ấy và em có thể hiểu tại sao chị nghĩ rằng chị phải ra đi. Nhưng em nghĩ chị đã quá vội vã.”

“Vội vã sao?” Abby nhắc lại. Sau tất cả những gì cô phải chịu đựng ư!

“Vâng, vâng. Chị nên nói cho anh ấy biết chị có thai. Chuyện anh ấy biết được chị có thai sẽ khiến mọi thứ khác đi.”

“Thật sao?” Abby mĩa mai nhận xét, rất muốn nói cho cô ấy biết sự thật, nhưng bản thân cô không thể làm người phụ nữ ấy vỡ mộng được.

“Vâng. Em biết vào thời điểm ấy báo chí nói ra nhiều điều không tốt đẹp gì về anh ấy, nhưng Nick là một người đầy quyền lực và rất hay bị đưa tin. Luôn có những câu chuyện về anh ấy – đó chính là một trong những bất lợi khi làm một người đàn ông có vị trí cao như anh ấy. Anh ấy thích trẻ con, và giờ anh ấy đã đưa chị và Jonathan quay lại em chắc chắn mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Không có câu trả lời nào cho điều đó, Abby chán nản nghĩ thầm. quan điểm của người em chồng về Nick hoàn toàn đối lập với quan điểm của cô, nhưng vì Catherine là người Hi Lạp, và theo như Nick, thì cô rất giống mẹ anh. Có lẽ cô ấy sẽ bỏ qua chuyện một hoặc hai tình nhân mà không chớp mắt.

Abby nhìn thật lâu vào gương, và kéo nhẹ lọn tóc đỏ bung ra bằng một bàn tay run rẩy. Vài giờ trước cô còn chơi đùa với lũ trẻ, cho chúng ăn tối và cuối cùng đưa Jonathan đi ngủ. Giờ, mặc chiếc áo ngủ lụa màu xanh và trang điểm cẩn thận, cô đã sẵn sàng xuống dưới và tham gia bữa tối cùng người lớn trong nhà. Đã gần 9 giờ rồi, và Nick vẫn chưa trở về. Cô không biết liệu cô nên vui hay thấy tiếc, cô chỉ biết rằng bụng cô lại đau quặn lại khi nghĩ tới đêm nay.

Khi cô gần suýt tới dưới chân cầu thang bằng cẩm thạch được trang trí công phu thì Nick lao vào. Cô chần chừ, tay cô nắm chặt lan can khi anh bước về phía cô, đôi mắt xám thích thú sáng lên khi anh tặng cho cô một lời tán thưởng sấm sét của mình.

“Rất đáng yêu, em yêu. Em nhớ anh có phải không? Hay anh không nên hỏi vậy?”

Cô vội vã đập lại, “Giống như một cái lỗ trên đầu ấy!” và thấy giận dữ vì mạch đập nhanh tới ngu xuẩn của mình.

Anh lùi lại và cười lớn. “Đó mới chính là cô nàng của anh. Thành thật nhận sai lầm trong một số việc.” Và trước khi cô biết anh định làm gì thì anh đã đưa tay ôm eo cô và kéo cô sát vào cơ thể cao lớn của anh. “Nhưng vẫn để lại ở đó, không quá trung thực đúng không nhỉ?” Miệng anh nghiền nát miệng cô và cô quay cuồng vì ảnh hưởng của nó. “Tình dục, chỉ là tình dục thôi,” anh mĩa mai. “Anh đang tự hỏi...”

Trong chớp nhoáng cô suýt nữa không chịu nổi lời mời cười cợt trong đôi mắt xám của anh, nhắc cô nhớ tới hình ảnh một Nick trẻ trung vô tư, thật sống động. Nhưng không biết cô lấy được sức mạnh từ đâu để chống lại anh.

“Rõ ràng công việc của anh tiến triển tốt. Điều đó có nghĩa chúng tôi có thể rời khỏi đây phải không?” Cô lạnh lùng hỏi. Đường như cánh cửa chớp vừa rơi xuống mặt anh khi anh nói, thái độ anh bỗng chốc trở nên khó khăn.

“Đúng, việc của anh đã ổn thỏa, và chúng ta sẽ rời khỏi đây vào ngày mai.”

“Tới Cornwall chứ?” Cô hỏi lại. Ồ, chẳng tổn hại gì khi thử dò hỏi.

“Không ... đến Athens và căn nhà mới của em,” anh thông báo cụt lủn, và xoay người đi bước lên lầu.

Hôm nay là một ngày mệt mỏi với mình, nhưng mình cũng đã cố dịch hết được

Bữa tối thật âm đạm, điều đó cũng không mang lại ngạc nhiên nào trong hoàn cảnh ấy. Chủ đề duy nhất của cuộc nói chuyện là ngài Kardis lớn tuổi và sức khỏe giảm sút của ông. Abby không cần nói quá nhiều, và cô thấy biết ơn về chuyện đó. Cô đã dành nửa giờ trước bên cạnh người đàn ông già cả ấy, và cô nghi ngờ không biết liệu ông có sống thêm được vài tháng nữa không. Suy nghĩ đầy khiến cô thấy thật cô lỗi, và cho cô thêm một lý do nữa để bực mình với Nick. Tại anh mà cô mới phải ở trong vị trí đầy mâu thuẫn này, tự do của cô lại phụ thuộc vào sự sụp đổ của một người khác.

Câu chuyện trong bữa tối đã tiết lộ ra một sự thật mà Abby chưa được biết. Căn biệt thự giờ vĩnh viễn là của Catherine và chồng cô ấy, và chuyện đó đã xảy ra cách đây hai năm rồi. Đường như họ đã từ bỏ ngôi nhà ở Athens khi đứa con thứ tư chào đời, và chuyển tới sống ở đây. Abby không thích ngôi nhà này, nhưng cô vẫn thấy ngỡ ngàng khi biết Nick cho phép em gái mình sở hữu nó. Anh không thuộc loại người bỏ qua

bất cứ thứ gì... Suy nghĩ ấy khiến cô băn khoăn vì một lý do khác, và cô thấy biết ơn khi Nick viện cớ đi thăm cha anh. Cô đã vội vã chúc mọi người ngủ ngon và lên thẳng giường, hi vọng có thể ngủ trước khi chồng về tới. Nhưng đó chỉ là một hi vọng mong manh...

Buổi sáng hôm sau Abby dậy từ sớm, nhưng lúc đó Nick đã rời khỏi giường rồi. Cô quay đầu nhìn sang chiếc gối và rên rỉ vì tự thấy ghê tởm. Một lần nữa cô đã đầu hàng trước chuyên môn khéo gợi tình vì của anh, mùi quáng đi theo anh chỉ dẫn cho tới khi cô phải cầu xin anh hãy chiếm lấy cô. Cô khinh thường loại đàn ông như anh, nhưng một lần nữa khi ở trong vòng tay anh, cơ thể nam tính rắn chắc chạm vào cơ thể cô, mọi suy nghĩ hợp lý biến mất và cô đã bị đánh bại, chìm đắm trong cảm xúc mà cô không thể kiểm soát nổi.

Cô ngượng ngịu vì sự ngây thơ, ngạo mạn ngu ngốc của chính mình. Lúc họ gặp lại nhau sau nhiều năm xa cách, cô đã thật sự thuyết phục được bản thân rằng lại gặp anh khiến cô tự do. Tự do tận hưởng cảm giác vuốt ve của một người đàn ông khác, sẵn sàng và sẵn lòng bắt đầu một cuộc sống tình cảm chủ động của mình. Cô mới ngu ngốc làm sao. Giờ đây cô có thể hiểu được rằng chính sự hiện diện của Nick, và sự cô đơn của anh đã đánh thức những ham muốn nữ tính lâu ngày không được thỏa mãn của cô. Trời ơi! Cô phải chịu đựng số phận sống cả cuộc đời còn lại chỉ để đáp lại Nick sao? Suy nghĩ ấy khiến cô lạnh sống lưng.

Niềm vui sau khi hẹn hò với Ian và hôn anh, yêu thích cái ôm của anh, dường như hoàn toàn là ngu ngốc với cô giờ này. Phản ứng với Ian đã trở nên không còn quan trọng khi cô nhận ra cơn bão xúc cảm mà người chồng tàn nhẫn đã đánh thức trong cô.

Trượt đôi chân dài sang một bên giường, cô đứng dậy, và nhặt cái áo ngủ dưới chân giường, mặc nó vào, và buộc đai áo thật chặt quanh eo. Niềm an ủi duy nhất của cô, cô mệt mỏi suy nghĩ khi cô đi chân trần vào phòng của Jonathan, chính là ít nhất lúc này cô không có ảo tưởng về tình yêu. Đã đủ kì lạ lắm rồi, cô nhớ đến quá khứ chỉ để nhận ra rằng, dù cô có những hành động thân mật nhất với Nick, nó cũng không giống như trước kia, và đó chỉ là một điều tiện nghi. Cô không còn cho đi tất cả nữa. Có một phần nhỏ nào ấy trong cô vẫn chưa bị động tới. Một chút nào đó trong tâm trí, trái tim cô vẫn không bị chạm đến. Một giọng nói liên thanh trong tiềm thức nhắc nhở cô rằng Nick không đáng tin. Không đáng yêu...

“Em sẽ nhanh lên chứ Abby? Chúng ta sẽ rời khỏi đây hôm nay, không phải ngày mai,” Giọng nói trầm ấm của Nick vang lên nhẹ nhàng qua tiền sảnh.

Abby, cái ôm cuối cùng của cô dành cho Catherine và vẫy tay chào bọn trẻ trông na ná nhau, đi thẳng đến bậc cầu thang tới chiếc xe đang đợi. Cô ngồi vào ghế sau, và nhận ra mình không ngồi cạnh Jonathan mà là Sophia. Cô kiểm chế câu hỏi vừa hình thành trong đầu. Cô sẽ bị nguyên rủa nếu cô khiến Nick hài lòng khi hỏi anh tại sao cô y tá lại đi cùng với họ.

Nick quay lại từ hàng ghế hành khách đầu tiên khi cô ổn định chỗ ngồi, và cùng với nụ cười chế giễu, anh thông báo cho cô biết, “Đề phòng việc em lo lắng không biết ai chăm sóc ba anh, người y tá nam đã trở lại sau kỳ nghỉ cuối tuần. Sophia chỉ giúp đỡ hai ngày thôi.”

Chúa ơi! Người đàn ông này biết đọc suy nghĩ của người khác, Abby bực mình nghĩ, và không định che dấu sự ghê tởm của mình khi đáp lại, “Ồ, thế ạ. Vậy thì tốt quá.” Cô cảm thấy có chút đáng tiếc cho cô gái trẻ – rõ ràng cô ấy trù mến gọi ‘Nico,’ khi gọi tên anh. Anh thật sự là con lợn tàn nhẫn không biết xấu hổ với chính mình.

Chuyến đi nhanh chóng trôi qua, câu chuyện của Jonathan che dấu đi sự căng thẳng giữa những người lớn. Việc chuyển đến chiếc máy bay phản lực tới Athens đã được thực hiện không có một rắc rối nào, nhưng cùng lúc khi họ đứng trên vỉa hè ngoài sân bay sự thù địch lại được quay trở lại bằng sự thù hận.

Abby nhìn thấy Nick hôn vào má cô gái trẻ và thì thầm gì đó với cô ấy, và cô không thể kiềm chế được tiếng khịt mũi khinh bỉ. Nick giận dữ quay lại nhìn Abby, nhưng chính vào lúc ấy có một thanh niên rất đẹp trai chạy đến và ôm chầm lấy Sophia. Việc giới thiệu rất ngắn gọn – đó là Leo, hôn phu của cô gái – và cặp đôi này chào tạm biệt và tay trong tay bước đi.

“Anh nghĩ em nợ cô gái ấy một lời xin lỗi, em yêu ạ.” Nick dài giọng mỉa mai. “Em nên thấy xấu hổ vì những suy nghĩ đáng khinh bỉ của bản thân.”

Việc anh đọc được suy nghĩa của cô chỉ khiến Abby giận thêm, và cô cũng mĩa mai trả đũa anh, “Thế ư? Em không nghĩ vậy. Một chuyện nhỏ bé như có một vị hôn phu cũng đâu có cần nổi anh. Em đã từng đính hôn với Harry không lâu anh còn nhớ chứ?”

“Không phải cùng một chuyện,” anh bực mình. “Sophia vẫn là một trinh nữ. Trái lại, em đã có nhiều kinh nghiệm và là một trò chơi công bằng.”

“Anh khôn kiếp! A—“

“Im ngay và lên xe mau.”

Sau đó cô mới để ý tới chiếc limousine lớn có người lái đã dừng lại bên lề đường.

“Mẹ và ba lại đang giả vờ cãi nhau à?” Jonathan bắt đầu nói chuyện, bàn tay nhỏ bé kéo váy cô.

Ồi, không! Sao người đàn ông này có thể khiến cô tức giận tới mức quên mất con của mình thế? “Đúng rồi con yêu, là vậy đó.” Cô nói, nhìn anh tóe lửa. Tất cả là lỗi của anh. Cô giúp Jonathan vào sau xe, và tiến vào sau anh. Nick đóng cửa lại và đi vào hàng ghế trước không nói năng gì. Cô phân vân không biết anh đang đưa họ đi đâu, nhưng lại không hỏi. Cô cố theo dõi cuộc nói chuyện giữa Nick và tài xế, cô khá hiểu tiếng Hi Lạp. Đó là một trong những thứ cô cố tạo ấn tượng với anh và khiến cho cuộc hôn nhân của họ sống động, nhưng đã không làm được. Mỗi mē suy nghĩ, và Jonathan ngủ trong vòng tay, cô thấy choáng khi nhận ra họ đã đi qua Athens và đang đi lên đồi, nhưng miệng cô vẫn há hốc ngạc nhiên khi chiếc xe dừng lại.

Đây là nhà cô... Ngôi nhà cô đã lên kế hoạch nhiều năm trước bằng tình yêu và quá nhiều giấc mơ đẹp đẽ, nhưng chúng đã hóa thành cát bụi khi Nick để lộ bản chất thật sự của anh.

Cô không thể nhìn anh khi anh mở cửa xe và bế Jonathan lên. Làm sao anh dám đưa cô tới đây? Đôi mắt đáng yêu chứa đầy nước mắt, và cô giận dữ gạt chúng ra. Cô nhảy cảm đến ngu ngốc. Tất nhiên anh sẽ giữ lại ngôi nhà rồi. Đó là một vụ đầu tư tốt, một bất động sản có giá trị.

Những cây bách cao lớn, đâm thẳng lên bầu trời giống như một vòng tròn của ngọn tháp nhà thờ, được bao quanh bởi một con dốc sạch sẽ, và ở giữa là một ngôi nhà dài, thấp hai tầng, được xây khá phù hợp với quả đồi. Cô nuốt đi cục đờm trong cổ họng. Cô đã nhớ được bản thiết kế ấy tốt đến thế nào. Nhiều giờ liền họ cùng quyết định chiều dài chính xác của ban công, địa điểm tốt nhất cho bể bơi. Những đường nét sạch sẽ đơn giản là một thú vui cho con mắt nghệ thuật của cô, và nó pha trộn giữa cảm giác sợ hãi và dự đoán khi cô theo Nick bước lên cửa nhà, nơi có một người phụ nữ nhỏ bé giản dị tóc đã bạc, gương mặt mộc mạc của bà hiện lên nụ cười, đang đợi.

“Cậu Kardis, và người vợ xinh đẹp của cậu, chào mừng trở về nhà.Ồ, đây không phải là một thiên thần sao?” Bà cười giòn giã khi Jonathan thức giấc, đòi được đặt xuống.

Mắt Abby mở to ngạc nhiên, giọng nói ấy nghe có vẻ quá phi lý ở trong biệt thự ở Hi Lạp. Đó chính là giọng của người Khu Đông.

“Đúng, em đúng rồi. Mary là người Luân Đôn từ đầu tới chân.” Nick ôm nhanh lấy người phụ nữ già cả ấy trước khi nói thêm, “Và bà quản gia đáng quý của tôi. Chồng bà Henry thì một nửa là người Hi Lạp và là lái xe của anh.” Trước khi cô có thể đáp lại lời giới thiệu ấy, Abby đã thấy mình như lơ lửng giữa không trung khi Nick ôm lấy cô và đưa cô qua ngưỡng cửa, giọng ngân dài, “Chào mừng về nhà, Abby yêu quý.”

“Anh nghĩ gì mà lại làm thế?” Cô bực mình đập lại, nghe thấy tiếng cười của Jonathan và bà May. “Đặt em xuống đi.”

“Và đó là truyền thống, em yêu, và việc này cũng vậy.” Và trước sự chán nản của cô anh đặt cô xuống và hôn cô một nụ hôn dài xâm chiếm khiến cô không thể thở nổi. Mặt cô đỏ y như tóc khi cô nhìn anh, không nói lên lời, không thể nghĩ ra một câu quả trách thích hợp. Ít nhất, cô không phải người dám nói trước mặt người khác. Cô đã khiến con trai tức giận ngày hôm nay khi cãi nhau với Nick, và cô vẫn cảm thấy có lỗi vì điều đó. Nick, đôi mắt xám trêu chọc, biết rõ rằng cô cảm nhận thế nào, và đã cố ý lợi dụng điều đó. Nắm chặt lấy tay cô, anh đưa nó lên miệng và nhẹ nhàng hôn những ngón tay của cô.

“Đi nào em yêu, anh sẽ tặng em một chuyến đi đến ngôi nhà mơ ước của em, Abby.” Cô muốn kéo tay ra, hét lên rằng nó không còn là ngôi nhà mơ ước của cô nữa, anh đã biến nó thành ác mộng những năm trước rồi, nhưng cô không thể, và khi Mary đưa Jonathan đi và hứa cho nó uống sữa và ăn bánh cooky, cô ngoan ngoãn để Nick dẫn đến phòng chờ.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô không thể tin nổi. Ngón tay cô nắm chặt lấy bàn tay anh, và cô vội nhắm mắt lại. Cô hít một hơi thật sâu và bình tĩnh rồi nhìn lại một lần nữa. Đó là sự thật. Cái sofa vải sa tanh mới toanh màu kem, rèm và mọi thứ đúng như những thứ cô đã trọn. Sao anh có thể làm được? Điều đó cũng dễ trả lời – cô đã để tất cả các mẫu nguyên liệu và thư từ gửi tới người thiết kế nội thất ở trong căn hộ, hi vọng khiến Nick thích thú, nhưng nó không hiệu quả. Vậy tại sao? Tại sao lại là bây giờ?

Cô im lặng theo anh đi hết phòng này đến phòng khác, nhà ăn sang trọng, căn phòng của cả gia đình, phòng ngủ của khách, các dự án cho màu sắc, đồ trang trí, tất cả y như những gì cô đã chọn. Cô không thể chịu nổi khi nhìn anh, nhưng cô có thể cảm nhận được đôi mắt anh dán vào cô, quan sát, đợi chờ phản ứng của cô. Cô đã phản bội suy nghĩ muốn tra tấn của mình không chỉ bằng cái nhú mày. Đúng rồi, anh thật là.... Cô có cảm giác như thể có ai đó đang tra tấn bụng cô, và ai đó cố ý đưa con dao chọc sâu vào vết thương. Sao anh có thể ác đến thế? Đưa cô đến đây lúc này khi cuộc hôn nhân của họ chỉ là một trò lừa bịp?

Ngôi nhà thật hoàn hảo, chính xác như cô dự tính, với tất cả kế hoạch thành hiện thực, và cô cảm thấy muốn khóc vì những giấc mơ đã mất. Chỉ khi cô bước vào phòng bên cạnh dành cho Jonathan cô mới kiểm chế được bản thân! ở đây mọi thứ đều mới. Những cái giá đầy đồ chơi, một trụ lớn Thomas và động cơ xe tăng ở quanh các bức tường.

“Nó thật đẹp, nhưng em nghĩ anh đã cường điệu hóa chỗ đồ chơi này rồi.” Cô nói chỉ vào một chỗ đằng sau vai trái của Nick.

“Em có ý kiến đó,” anh nói nhỏ. “Anh đang bắt đầu phân vân.”

“Vâng, ồ, những thứ còn lại rất tuyệt,” cô nói giọng ôn hòa., tự hào về khả năng không bị ảnh hưởng. “Ai đã trang trí nội thất cho anh?” Cô nhẹ nhàng hỏi. Cô sẽ bị nguyên rửa nếu như cô định khiến anh hài lòng vì biết được cô nhận ra mọi thứ.

“Anh nghĩ em biết rất rõ đó Abby, nhưng chỉ đề phòng chẳng may em quên thôi,” anh lên tiếng mỉa mai, “Có lẽ điều này sẽ nhắc cho nhớ.” Và, siết chặt bàn tay cô, anh dẫn cô tới phòng ngủ chính.

Cái giường cỡ lớn hùng cứ ở một phía, những rèm cửa màu đào cũng là một trong những lựa chọn khác của cô. Một phía khác là một hàng dài của những chiếc tủ quần áo có gương, một lựa chọn của người ưa khoái lạc như Nick – thật sự anh đã định làm sàn nhà như thế, nhưng cô cười lớn phản đối. Ký ức chỉ khiến nỗi đau cô không muốn cảm nhận tăng lên, nhưng cô không có thời gian đắm chìm lên nó khi anh nhanh chóng đưa cô tới cuối căn phòng. Từ sàn nhà tới trần nhà, một bình phong gỗ gụ được gấp lại lộ ra một bồn tắm tròn khổng lồ màu kem và Jacuzzi, với những họa tiết bằng vàng được trang trí công phu, và trên đó là một mái vòm bằng kính.

“Nhớ chứ Abby?” Giọng Nick vang lên bên tai cô. Cô cố gắng chạy ra, nhưng anh sẽ không để cô đi, và ôm lấy cô, anh buộc cô nhìn anh bằng cách đơn giản là tay anh quấn lấy mái tóc dài của cô và kéo cô lại. “Anh đã không nói cho em biết là anh yêu mái tóc này của em à? Và nó thật hữu dụng,” anh nói, và trong chốc lát anh đã giữ chặt cô. Cô run lên vì hơi nóng của cơ thể cơ bắp rắn chắc của anh thiêu cháy cơ thể cô, hương vị nam tính cay cay của anh phủ lấy cô.

“Em nhớ rõ lắm,” anh mỉa mai.

Cô buộc mình phải nhìn vào mắt anh, và nao núng trước khát khao giận dữ mà anh không thể che giấu, nhưng rồi một thứ gì đó kỳ quặc xảy ra. Khi họ nhìn nhau, cơn giận, sự thù địch mờ đi. Những năm đã qua quay lại và họ có chung một ký ức. Mắt Nick thật dịu dàng, đôi môi cứng của anh cong lại và hiện lên khóe môi một nụ cười gợi nhớ mà Abby tình nguyện đáp lại. Cô không thể cưỡng lại, nụ cười khúc khích vang lên.

Chuyện đó xảy ra trong căn hộ cũ. Cô ở trong nhà tắm, một nhà tắm rất bình thường, và Nick đã cởi đồ và tắm cùng cô. Với thân hình cao 6 feet (1.82 m), và Abby cũng không nhỏ bé lắm, đó là một cái ép chặt nhưng thú vị. Tận đến khi tiếng rên rỉ kéo dài của Nick vỡ vụn vì khoái cảm trở thành một tiếng la có

trường độ cao khi ngón chân anh gần như bị gãy trên vòi tắm. Sau đó, cùng nằm trên giường, họ lên kế hoạch xây một Jacuzzi cực lớn. Anh cho rằng mọi gia đình nên có một tưởng tượng khêu gợi dính liền với nó. Họ sẽ nằm trong phòng tắm, tắm dưới ánh trăng, ngắm sao và cuối cùng...

“Chúng ta đã có những lần thật tuyệt vời, Abby...” Tiếng anh khàn khàn, rồi anh cúi đầu xuống nhìn cô. “Có phải thế không?”

Cô run lên lại gần anh, và tay anh dịu dàng vuốt ve lưng cô, cái ôm của anh giờ thật dịu dàng. Mỗi anh vuốt ve môi cô... Cô đã bị cảm dỗ, ồ, cảm dỗ quá nhiều...

“Anh thích thế... Em biết em cũng thế mà,” anh ngọt ngào nói.

Tiếng nói của anh giống như một gáo nước lạnh. Chính thế, cô cay đắng nghĩ. Đó là tất cả với Nick. Quá bất ngờ khi quay lại thực tế, cô đẩy anh ra và chạy ra khỏi phòng.

Anh tóm được cô. “Đợi một chút. Anh vẫn chưa nói hết,” anh tuyên bố, đôi lông mày cau lại.

“Ồ, tôi sẽ hoàn thành nó. Nếu anh cho phép, tôi muốn đi tìm Jonathan.” Cô nguyên rửa giọng run lên, nhưng không thể kiểm soát được. Việc hoàn toàn thiếu cảm giác thật sự của anh khiến cô kinh hoàng, còn hơn cả việc ngôi nhà này dường như hứa hẹn quá nhiều điều.

“Anh sẽ không lôi em vào phòng ngủ, Abby,” anh mĩa mai sự kích động rõ rệt của cô, “Nhưng còn một căn phòng khác anh muốn dẫn em tới.”

Cô mệt mỏi theo anh đi qua cánh cửa dẫn tới nơi cô tưởng là chỗ mái bằng phẳng của gara, nhưng hóa ra đó là một xưởng vẽ. Nó thật quá tuyệt vời, cô không thể tin nổi. Cô ngơ ngàng nhìn tất cả mọi thứ xung quanh, và đi hết chỗ này tới chỗ khác – mới thứ có lẽ cô muốn có đều ở đây: màu nước, sơn dầu, phấn màu, cọ lông chồn, một giá vẽ lớn, và một giá vẽ nhỏ ở bên ngoài cửa, một giá đựng những miếng vải đủ mọi kích cỡ, và căn phòng cũng thật hoàn hảo, toàn bộ chỗ tường phía bắc là một cánh cửa sổ bằng kính cỡ lớn.

“Em thích nó chứ? Anh hi vọng anh không quên thứ gì, nhưng nó được làm vội vã trong tháng trước. Vậy nó ok chứ?” Anh nói giọng không chắc chắn, quá do dự, khiến cô chỉ có thể nhìn anh chằm chằm.

hết

8. Chương 8

“Ok sao?” Cô kinh ngạc nhìn xung quanh. Một xưởng vẽ mơ ước. Ok không đủ để miêu tả nó. “Nó thật tuyệt vời – ánh sáng, mọi thứ đều- đều...” Cô không biết nói gì và nhìn anh với vẻ băn khoăn bối rối.

“Tạ ơn Chúa! Anh đã làm đúng vì em,” anh nói, với vẻ thở phào chân thành khiến cô gần như tin rằng anh thật sự có ý đó. Một nụ cười rạng rỡ hiện lên trên gương mặt đẹp trai, và lần đầu tiên kể từ hôm tái hôn cô đã quên mất sự thù địch của mình với cách cư xử của anh với cô và một nụ cười tương xứng hiện lên trên bờ môi đầy đặn của cô.

“Em không biết vì sao anh lại làm vậy, Nick ạ!” Cô thốt lên, dang rộng cánh tay để ôm lấy cả cảm phòng. “Nhưng em yêu nó! Cảm ơn anh.”

Cười vì sự nhiệt tình của cô, anh nắm lấy một bàn tay đang dang ra của cô. “Đến đây và ngồi xuống đi, và anh sẽ kể cho em nghe,” anh đề nghị, và đưa cô tới một chiếc ghế da dài đặt cạnh tường, anh ngồi xuống rồi kéo cô xuống bên cạnh anh. Abby không phản đối, tâm trí cô đã tập trung chú ý đến bức tranh đầu tiên của cô, có lẽ là một bức tranh sơn dầu, của chính căn nhà, hay có lẽ cô sẽ thử vẽ một bức chân dung...

“Anh biết em nghĩ anh là một con lợn tàn nhẫn, kiêu căng, sẽ làm tất cả để có được thứ mà anh muốn, và anh tự nhận mình cũng có giống một vài nét –” Anh dừng lời. “Abby, em có đang nghe anh nói không vậy?”

“Gì cơ? À, có à,” cô trả lời, chỉ hiểu được một nửa những gì anh đang nói, nhưng dần dần hiểu hết khi anh nói tiếp vì hưng phấn nhanh chóng của cô đã tan dần.

“Lần đầu tiên anh bước vào phòng tranh của em, anh bị choáng ngợp khi thấy hai bức tranh của chính em. Anh đã sống với em hơn một năm, và không hề biết em là một họa sĩ. Anh nghĩ tới em giống như một tài sản trẻ trung xinh đẹp, cần được đam mê và bảo vệ. Nhớ lại thế, anh nhận ra anh không thật sự hiểu em. Em là một người phụ nữ mạnh mẽ hơn nhiều một người anh từng công nhận.” Khi anh nói tay anh luôn nắm lấy tay Abby.

Anh là gì cho đến lúc này? Cô mĩa mai tự hỏi, đè nén hơi nóng mà ngón tay cái của anh, lặng yên vuốt ve mu bàn tay của cô, đang khuấy động lên. Những hồi chuông báo động vang lên trong đầu cô. Một Nick vui vẻ khiêm tốn là một phẩm chất mới lạ, và còn nguy hiểm hơn nhiều cho tâm trí ổn định của cô.

“Tất cả những điều đó rất hãnh diện, nhưng anh vẫn không nói em biết – tại sao lại là xưởng vẽ này?” cô cứng nhắc nhắc anh. Anh sẽ gặp nhiều rắc rối khủng khiếp khi cô chỉ định ở đây vài tháng ngắn ngủi. Không phải thế sao...?

“Anh quyết định điều đó,” anh nhỏ nhẹ đáp lại, siết chặt tay cô khi cô cố thoát ra. “Trước kia anh đã sai, em đủ mạnh mẽ để biết sự thật, và anh nên nói cho em biết, nhưng ít nhất anh có thể rút kinh nghiệm từ sai lầm của mình.”

Abby điếng người lại trước câu nói của anh. Cô đoán được ý anh muốn nói. Không phải ý mạnh mẽ, mà là khắc kỷ – có thể chịu đựng những ả tình nhân của anh và lãnh đạo một ngôi nhà và một gia đình. Cô liếc trộm cơ thể ngạo mạn của anh. Tạ ơn chúa cô đã hiểu rõ con người anh, bởi vì chắc chắn anh sẽ không bao giờ thay đổi. tại sao ý nghĩ ấy khiến cô buồn chẳng buồn hỏi han gì, sự nhận thức ấy đã hơn cả những gì cô muốn biết...

“Khi anh gặp lại em vào tháng Chín, Abby,” Nick nói tiếp, tự chế nhạo rõ ràng hiện lên trong giọng nói của anh, “Nó khiến anh nhận ra được, rất ngắn gọn, rằng, không giống hầu hết số người phụ nữ anh quen, em không hề có máu tham lam trong cơ thể. Trang sức, tiền hầu như chẳng có nghĩa gì với em. Em vui vẻ nói cho anh biết em đã làm gì với số tiền có được từ vụ ly hôn,” anh gượng cười nói.

Đôi lông mày tinh tế của cô nhú lại thành một cái cau mày lo lắng. Lẽ ra cô nên đoán được anh sẽ lấy lại số tiền ấy một ngày nào đó.

“Đừng lo lắng quá, em yêu,” anh dài giọng, đôi mắt xám lấp lánh nhìn vào đôi mắt xanh đầy cảnh giác của cô. “Anh thấy vui vì cách em xử lý nó. Cách xử dụng tiền ấy thích hợp hơn anh dự tính. Anh đảm bảo với em đó.”

Cô càng tò mò, và cô không thể cưỡng lại câu hỏi, “Vậy chính xác thì anh nghĩ em sẽ làm gì với số tiền đó?”

“Harkness,” anh đáp lại, đôi mắt xám nheo lại vui vẻ nhìn gương mặt đáng yêu của cô, mặc dù anh đang tìm kiếm sự bảo đảm.

Cô ngớ ngàng nhìn chằm chằm vào anh. “Ian Harkness sao?” Cô hỏi.

“Sao lại không? Hẳn là một họa sĩ vô danh trước đây, hẳn cần ai đó hỗ trợ, và em đã rời khỏi Hi Lạp cùng với hẳn ta.”

Khi lời anh nói ra, Abby không thể nín cười. Ian là con của một gia đình rất giàu có, và nếu anh ấy không hề bán lấy một bức tranh trong đời, anh ấy cũng sẽ không chết đói. “Ý anh là anh ấy là dĩ đực của em?” Cô cười khúc khích. “Điều đó không phải rất hào huyền, em chưa từng cần phải trả tiền cho một người đàn ông nào,” cô không thể không trêu đùa, sau đó ngừng ngay lập tức vì cơn giận giữ kín trên gương mặt anh. “Tiện đây, việc bọn em ở cùng một máy bay về Anh chỉ là một sự trùng hợp thôi.” Cô không biết tại sao cô cần nói cho Nick biết, anh chắc chắn không xứng đáng có được bất cứ lời giải thích nào của cô, nhưng cô vẫn nói tiếp. “Hai năm trước em mới gặp lại Ian, và đó cũng chỉ là tình cờ thôi.” Rút tay khỏi tay anh, cô đợi.

“Thật à...” Ô, điều đó giờ không còn quan trọng nữa,” anh bác bỏ. “Điều anh đang cố nói là, xưởng vẽ này là quà cưới thay cho chiếc vòng cổ bằng kim cương thông thường hơn, và – “ anh cười ngoác miệng, một nụ

cười thật trẻ con khiến tim cô không hiểu sao thấy đau đốn, — và nó mang lại một điều thuận lợi tuyệt vời: em không thể ném nó vào mặt anh được.”

Cô không đáp lại nụ cười của anh. Một món quà cười, anh nói vậy, và tuy chắc anh phải nhờ một nhà xây dựng làm việc trong xưởng vẽ này thời gian dài trước khi anh hỏi cô — ồ không phải hỏi, cưỡng chế cô lấy anh. Thật ngạo mạn, và tệ hơn, nó khẳng định câu chuyện của Melanie. Cơn giận cô không muốn để lộ ra, nên cô trở thành con mồi cho những cảm xúc mâu thuẫn hơn, một trong số chúng là tiếc nuối, nhưng tại sao nó lại như vậy cô cũng không hiểu, hoặc có lẽ không muốn ...

Như thể đọc được suy nghĩ của cô, Nick tóm lấy cằm cô bằng một bàn tay khỏe mạnh và buộc cô phải nhìn anh. “Anh biết em đang nghĩ gì, và em đúng. Anh đã định làm xưởng vẽ này ngay sau khi gặp em và Jonathan ở St Ives. Anh thừa nhận mình khá tàn nhẫn khi đó là điều anh thật sự muốn —”

“Và tất nhiên anh luôn đạt được thứ anh muốn,” cô bực mình cắt ngang, cố gắng dập tắt nỗi bất an của mình. Cô đã từng rất thích kim cương. Trang sức có thể ở lại mà không cần phải lo âu khi họ chia tay, nhưng còn có một thứ vĩnh viễn quyến rũ từ xưởng vẽ này, và suy nghĩ ấy khiến cô hoảng sợ.

“Không phải luôn luôn, nhưng anh sẽ cố,” anh nghiêm khắc nói, đôi mắt xám nhìn gương mặt cô như thể mong chờ một câu trả lời.

Abby muộn màng nhớ đến cách hành xử tốt bẩm sinh của mình. “Em hiểu. Ồ, cảm ơn anh rất nhiều, đây là một căn phòng thật đẹp,” cô chấp nhận món quà của anh bằng niềm vui nhiều nhất có thể tập hợp.

“Anh rất vui lòng,” Nick dài giọng nói. “Và nói đến niềm vui của anh, hai ngày qua, chúng ta đã làm tình—” Abby nhúu mày thể hiện rằng — đó không phải là từ cô dùng để gọi.

“Được rồi,” đôi môi cứng nhắc của anh hằn lên một nụ cười mỉa mai, “chúng ta đã có sex... hoặc chiến đấu. Lần đầu tiên ở nơi riêng tư, lần thứ hai ở nơi công cộng. Sẽ không tốt khi Jonathan thấy chúng ta không ngừng đồp chất. Giờ chúng ta đã ở trong nhà của riêng mình mà anh định chắc chắn rằng chúng ta sẽ sống giống như những gia đình bình thường khác, và, trái ngược với những gì có lẽ em nghĩ hoặc tưởng tượng ra, anh muốn em và Jonathan được hạnh phúc ở đây — vì thế có xưởng vẽ này.”

Tim cô lỡ một nhịp, Abby suýt nữa tin rằng trong đôi mắt xám của anh lấp lánh thứ tình cảm chân thật. Đập tay anh ra khỏi cằm cô nhanh chóng, cô đứng lên và bước ngang qua căn phòng để mở màn nhìn ra ngoài cánh cửa sổ khổng lồ. Anh lại có được cô. Cô không thể phủ nhận điều đó, và cách đó khiến cô điên tiết. Cô hít thật sâu, và căng thẳng khi cô cảm nhận được anh di chuyển tới đứng ngay sau cô. Cánh tay dài của anh vòng lấy eo cô và kéo cô lại bên anh. Cô có thể cảm nhận được bầu không khí căng thẳng tức thì. Cái run khi ý thức được xúc cảm khiến cô lạnh xương sống, và sự cảm dỗ được dựa vào cơ thể rắn chắc của anh, để cho nhục dục nam tính ấy áp đảo cô, gần như không thể cưỡng lại.

“Ngừng bắn nhé Abby,” anh dỗ ngọt, cúi đầu xuống dùng bờ môi mềm mại ấm áp chạm vào cổ cô.

Ngừng bắn, cô chán nản nghĩ. Định nghĩa trong từ điển là thời gian nghỉ ngơi, sự hòa bình tạm thời hoặc ngừng chiến bằng hiệp ước. Có lẽ cô có thể sống với Nick dựa trên những điều khoản đó, nhưng bản năng của người đàn bà tổng cô nhắc cô nhớ rằng đó không phải là chủ ý thật sự của anh. Trong giây phút được anh ôm trong vòng tay, mùi hương đàn ông ngọt ngào bao phủ cô, cô đã bị cảm dỗ mạnh, nhưng cô biết rằng nếu cô chấp nhận thực tế thì cô sẽ trở thành kẻ thua cuộc hoàn toàn. Một lần nữa cô lại là người vợ bé nhỏ trong nhà và trên giường của anh, một sự thuận lợi miễn là nó phù hợp với anh, và cô quá tự tôn cho điều đó. Không thể nào, cô lặng lẽ thể như vậy.

Cô phải huy động tất cả sức lực ý chí có được để gỡ tay anh và đẩy anh ra. “Một sự đình chiến không cần thiết,” cô đã cố nói tự nhiên. “Dù em hiểu được việc anh muốn tính đến chuyện của Jonathan, nhưng cả hai chúng ta đều là người lớn rồi, và em chắc rằng chỉ cần một chút cố gắng chúng ta có thể che giấu được sự khác biệt giữa hai ta.” Cô thấy tự hào về khả năng kiềm chế của bản thân khi cô bước qua anh, nhưng nó đã tới cực điểm khi bàn tay to lớn của anh nắm lấy cổ tay cô như một còng sắt. Cô nhìn vào đôi mắt xám âm u của anh, thấy hỗn loạn vì một xúc cảm nào đó. Thứ cô nhìn thấy có phải nỗi đau không? không, khả năng là cơn giận thất vọng nhiều hơn, vì cô đã từ chối anh một cách dễ dàng.

“Em, một người lớn trưởng thành ư Abby?” anh giễu cợt. “Anh đang bắt đầu để -“ Dù lời nhận xét gay gắt mà anh định nói là gì thì cũng sẽ không thể nào nói ra khi Jonathan chạy vào xưởng vẽ.

“Mary nói bữa trưa đã xong rồi, và bố mẹ nhanh lên chứ? Con đói rồi.”

Abby mỉm cười với cậu con trai, “Được rồi, con yêu, chúng ta đi ăn thôi, và có lẽ sau đó chúng ta sẽ đi khám phá khu vườn chứ?” Cô rất cần tới một chút không khí trong lành, để tránh xa sự hiện diện phiền hà của Nick, nhưng nó lại không xảy ra như cô dự tính. Sau khi ăn trưa, Nick khẳng khái đòi theo họ khám phá vùng đất.

Họ đi qua một bãi cỏ hơi dốc, Jonathan thì sung sướng đi giữa hai người. Abby thở thật sâu để hít vào bầu không khí trong lành nơi núi đồi, và dần dần sự căng thẳng của hai ngày qua mờ dần. Abby nhìn xung quanh, thật thật vui vẻ. Ngôi nhà và khu vườn giống như cô mong ước. Cô liếc nhìn Nick. Cơn gió nhẹ làm tung bay vạt tóc trước trán anh, và cô nhìn ra xa, bị quấy rầy vì thôi thúc muốn vuốt chỗ tóc đó. Suy nghĩ nguy hiểm ấy chỉ trích cô rằng họ trông giống một gia đình bình thường hạnh phúc, nhưng cô dường như không để tâm đến.

Họ dừng lại để thưởng ngoạn một hồ nước khổng lồ, nằm giữa vườn, khung cảnh tự nhiên và bao quanh là một hàng hoa đỏ nở rộ và màu xanh cây long đởm, và một đài phun nước cá voi ở giữa. Nick cúi xuống để giải thích động cơ để giúp vòi phun nước hoạt động thế nào cho Jonathan, và đứa bé lắng nghe bằng cả quyết tâm của một đứa bé thích thú khám phá mọi thứ có thể từ người cha mới.

Hai cái đầu chụm lại rất gần, mái tóc đen óng lên dưới trời thu, quá giống nhau đến mức cổ họng Abby như nghẹn lại. Cô khó khăn nuốt nước bọt và bước tới vòng cây. Jonathan sẽ nhớ Nick khi sự chia cắt không thể tránh khỏi xảy đến, và cô không có cách nào giúp nó khỏi đau buồn. Có phải thế không?

“Mẹ ơi, không có nhiều cây nhọn ở đây như ở nhà hôm qua. Có hàng trăm cây ở phía sau.”

Nick bước đến sau và cười khúc khích. Lý do khá đơn giản, con trai ạ. Tại nhà của ông nội con tất cả những cây linh sam thuộc sở hữu của cô Catherine,” anh cười nói với nó.

“Nhưng tại sao hả bố?”

“Ồ, khi một đứa bé được sinh ra, người ta có tập quán trồng nhiều cây bách như có thể. Khi đứa con gái trưởng thành và lấy chồng những cây ấy là của hồi môn của cô ấy.”

“Cái gì là của... của hồi môn?” Jonathan hỏi, mơ hồ vì một từ mới.

Abby cười gượng, tự hỏi liệu Nick sẽ giải thích thế nào về một tập quán yêu thương điển hình của Hi Lạp.

“Đó chính là món quà của cô dâu cho chồng cô ấy. Con đã đủ lớn để hiểu rằng một người phụ nữ sẽ mang đến hơi ấm cho cuộc sống của một người đàn ông. Ở tuổi con thì đó chính là mẹ con, khi con già bằng ba thì đó sẽ là vợ con. Những cái cây này tuy là biểu tượng, nhưng lại rất thực tế. Và một người phụ nữ có thể giữ ngọn lửa cháy suốt cuộc đời cho chồng cô ấy.” Ánh mắt của Nick giao với ánh mắt Abby phía trên đầu Jonathan. “Có phải vậy không Abby?” Anh nghiêm khắc hỏi, và cô đỏ mặt trước câu hỏi đang cháy âm ỉ trong đôi mắt bạc của anh, đôi mắt chụp chờn hình ảnh cây cối.

“Mẹ có cho ba cây nào không ạ?” Jonathan lên tiếng, phá vỡ sợi giây căng thẳng nhục dục giữa cha mẹ mình bằng một câu hỏi. Cái cau mày lo lắng hiện lên trên lông mi nó khi nó chờ câu trả lời.

“Không, con yêu, ở Anh chúng ta không làm thế,” cô vội vàng trấn an nó, và quan sát, thấy ngạc nhiên khi nó nghiêm túc nhìn những cây cao một lúc lâu. Cô gần nhận ra việc bộ não thông minh của nó từ từ hoạt động, rồi cuối cùng nó quay sang Nick, nụ cười rạng rỡ thay thế cái cau mày lo lắng.

“Con hiểu rồi. Trong nhà đều có điện, nên Mẹ chỉ cần cho ba điện là được.”

Nick, cái đầu đen lúi lại, phá lên cười, hàm răng trắng sáng lên dưới làn da rám nắng trên gương mặt đẹp trai của anh.

“Jonathan, con trai của ba,” anh áp úng, “Tư duy của con đúng là không thể đánh bại. Con nói đúng, rất đúng. Mẹ con tạo ra điện cho ba mọi lúc.” Và điều đó có thật...

Abby nhìn vào đôi mắt hân hoan của anh, và vỡ vụn... Nick đưa tay quanh lấy đôi vai đang run lên của cô, và lần đầu tiên sau nhiều năm nụ cười của họ cùng vui vẻ vang lên trong bầu không khí trong lành.

Abby bực bội ném cọ vẽ xuống, và tức giận liếc nhìn bức tranh trước mặt cô khi cô bước ra khỏi xưởng vẽ. Nó đã trở thành sự tôn nghiêm của cô suốt năm tuần qua, nhưng hôm nay cả việc vẽ tranh cũng không giúp những suy nghĩ hỗn độn của cô bình tâm lại. Cô đi lại trong căn phòng ngủ chính, và mệt mỏi nằm xuống bên cạnh giường, vai cô trùng xuống vì thật sự rất thất vọng.

Nick đã rất quyết tâm kiểm soát cuộc sống của cô, và cô không thể chống đối. Anh đã đăng kí cho Jonathan vào một trường mầm non gần đó, đúng thế, và anh đã hỏi ý kiến của cô, nhưng chỉ vì anh biết rõ cô sẽ đồng ý. Jonathan về nhà vào bữa trưa, và lúc đó họ cùng ăn cơm và nó ngủ trưa rồi cô khó có được hai giờ một mình ở cùng con trai trước khi Nick về.

Đầu tiên cô thấy đau lòng khi nhìn thấy Jonathan chạy ngay tới chỗ cha nó ngay khi anh bước đến cửa nhà, nhưng dần dần cô đã chấp nhận điều đó, vì cô bị buộc phải thừa nhận rằng Nick là một người cha tuyệt vời. Anh biết chính xác cần nói gì với Jonathan và điều đó khiến nó vui vẻ. Không may mối quan hệ đang dần phát triển giữa người cha và cậu con trai chỉ khiến cho Abby cảm thấy lo sợ thêm. Mối quan hệ của riêng cô với Nick giờ đây gần như khá đơn giản để hiểu.

Cô càng ngày càng thấy chính mình đang chất vấn cảm xúc riêng của bản thân. Mỗi lần Nick đều khiến cô bối rối và khó xử. Cô ghét cay ghét đắng cái cách anh khiến cô cảm nhận, và Nick, chết tiệt anh đi, đã biết rõ điều đó... Anh từ chối chống lại cô, hiểu sai tất cả những nhận xét xúc phạm và nhạo báng của cô bằng vẻ giấu cợt tuyệt vời, hay tệ hơn thế, bằng niềm đam mê bệnh hoạn, như thể cô là đứa bé khó ưa. Chuyện đó khiến cô sôi máu.

Còn hơn cả bất ngờ, cứ đúng 6 giờ là Nick đi làm về. Nếu anh có người đàn bà nào khác, cô không thể tưởng tượng anh lấy thời gian và sức lực ở đâu ra! Họ có một đến hai tiếng hạnh phúc vui vẻ đến ngạc nhiên cùng Jonathan trước khi cho nó đi ngủ, và sau đó họ đi ăn tối.

Sau đó Abby cảm thấy sợ hãi nhất. Nick là một người đàn ông mạnh mẽ rất nam tính, kiểu người đàn ông hoang sơ mà khó có thể cưỡng lại được, và một khi họ ở riêng anh không còn cố gắng che đậy khao khát của anh giành cho cô. Thường thì lúc họ đang nhấp nháp ly rượu sau bữa tối bầu không khí ngọt ngào vì sự căng cứng nhục dục. Abby hoặc trêu tức anh cho đến khi anh cuồng lên, môi mím lại khi nhìn anh, hoặc họ đi thẳng tới giường. Chuyện đó không thành vấn đề, cô chán nản nhận ra điều đó, kết quả cuối cùng luôn giống nhau. Tận đến gần sáng sớm họ mới chìm vào giấc ngủ.

Một lần cô cố đẩy anh ra. Đêm đầu tiên trong căn nhà mơ ước của họ cô đã cố tính đi vào phòng khách nhỏ bé, quyết tâm sẽ không lặng lẽ chấp nhận anh. Cô gần ngủ say khi anh bước vào. Dưới ánh trăng mờ tỏ anh đã nằm lên người cô, to lớn và ghê gớm, mảnh vải duy nhất của anh là một chiếc khăn lụa màu đen dài tới đùi. Cô đã tính đến việc anh tức giận, nhưng anh khiến cô bất ngờ. Anh không nói gì, chỉ cởi khăn tắm ra, ném nó vào ga giường và trượt vào chiếc giường nhỏ bé đó cùng cô.

“Anh nghĩ anh đang làm gì thế?” cô hét lên, căng thẳng khi nhận thấy cơ thể trần rần rần của anh chạm nhẹ vào cơ thể cô. “Anh có một chiếc giường cực tốt ở phòng lớn đó,” cô nói.

“Anh biết, Abby yêu quý, nhưng nếu vợ anh thích ngủ ở một chiếc giường nhỏ bé ấm áp, vậy anh sẽ tranh luận với ai đây?” Anh dài giọng mỉa mai.

“Đừng vô lý thế chứ,” cô đáp lại, suýt nữa ngã khỏi giường vì vội vã tránh xa anh.

“Anh không hề vô lý, nhưng anh không chắc về em đâu, vợ yêu ả,” Nick lại mỉa mai. “Anh đã mất cả tiếng đồng hồ vào một buổi sáng, trong khi em vẫn đang ngon giấc, để giải thích cho cậu con trai của chúng ta tại sao ba mẹ nó ngủ cùng giường. Nó có vẻ hơi ghen tị khi thấy em ngủ cùng anh, và anh phải giúp nó hiểu ra. Anh không định viết lại chuyện đó vào sáng mai.”

“Em không biết chuyện đó,” Abby nói.

“Đó là quyết định của em Abby – ở đây hoặc trong phòng ngủ lớn, nhưng chắc chắn phải ngủ cùng anh.” Nick nghiêm khắc tuyên bố.

Cô ngoan ngoãn đồng ý, và Nick bế cô lên và đưa cô vào phòng ngủ lớn. Cô không thể làm gì khác, anh đúng và cô biết điều đó. Sau đêm đó cô tỉnh dậy thấy tay Nick đang dịu dàng vuốt ve ngực cô. Anh đã tiếp tục làm tình với cô bằng cả sự kiên nhẫn có kiểm soát khiến cô như phát điên.

Abby run rẩy, cơ thể cô đổ lên vì ký ức đó. Cô nhảy khỏi giường. Cô không muốn nghĩ về việc làm tình của anh. Không muốn thừa nhận anh là một tình nhân tuyệt vời. Kể từ đêm đó anh đối xử với cô vừa dịu dàng vừa yêu thương khiến cô bức bối vì biết rằng cô không thể kháng cự. Thi thoảng anh sẽ nằm nhiều giờ liền kiểm tra, ngưỡng mộ từng cm của cơ thể trần của cô, và cô không thể ngăn anh, và chìm đắm trong niềm vui sướng thể xác mà sự đụng chạm của anh đánh thức trong cô.

Một mẻ và chán chường, Abby bước xuống phòng ăn. Một tờ giấy trên cửa tủ lạnh thông báo rằng Maty đã đi mua sắm. Cô ngáp dài và đi tới phòng nghỉ gia đình, và một mẻ ngã vào chiếc ghế bành to lớn ở đó.

Abby khoan chân lại trên chiếc ghế lớn, và nhìn vô định ra ngoài cửa sổ. Những tuần vừa qua không quá tồi. Cô yêu ngôi nhà và khoảng vườn, và xưởng vẽ là một nguồn vui vô tận của cô, nhưng hôm nay lẽ ra có cô thể có một người bạn để dãi bày tâm sự. Cô gọi điện cho Iris hai lần một tuần, nhưng không giống lúc này. Quá nhiều chuyện đã xảy ra, Cornwall dường như cách quá xa, và thật lộn xộn khi nhận ra Iris đã điều hành phòng tranh thật tốt, nếu không nói là tốt hơn cô.

Thật đau đớn khi phải thừa nhận, nhưng vấn đề thực chất là phải chịu đựng sự căm ghét lâu dài của Nick. Càng ngày càng khó có thể ghét một người đàn ông mang lại cho cô quá nhiều khoái lạc, và không chỉ về mặt thể xác. Nick có một cái đầu sắc sảo, và trong những lần họ nói chuyện hàng giờ về nhiều chủ đề khác nhau, từ âm nhạc tới chính trị và nghệ thuật. Cô bất ngờ nhận ra chính cô lại đồng ý với quan điểm của anh khá thường xuyên. Sau đó là chuyện với áo quần.

Nick đã đưa cô đến Athen, và nằng nặc đòi mua cho cô một tủ quần áo hoàn toàn mới. Cô đã cố từ chối, nói rằng cô thích vẻ ngoài bình thường của mình. Nick đã bắt cô phải im lặng bằng cách đồng ý với cô, anh cười và nói rằng anh thích cái “mông” của cô trong chiếc quần jean xanh – đó là một người thích tình dục trong phút chốc – nhưng những chiếc váy dài lộng lẫy dùng cho những bữa tiệc mang tính nghi thức mà cô sẽ tham dự cùng anh khi mùa du lịch tới.

Tối qua là một dịp đầu tiên như vậy, và Abby vẫn còn quay cuồng vì sốc. Bữa tối được tổ chức tại một câu lạc bộ tư nhân và chủ nhà là đối tác kinh doanh của Nick. Họ đã đến và được dẫn tới chỗ ngồi, khi đó Abby hoảng sợ phát hiện ra họ ngồi cùng bàn với Dolores Stakis, cùng với một người đàn ông trẻ hơn nhiều. Abby đã ngồi suốt buổi tối, lòng cô đau quặn lại không thể nói được lời nào, trong khi Nick cười đùa với những người bạn cùng bàn. Tệ hơn là, nếu trong một dịp nào khác cô sẽ nghĩ Dolores là một quý cô tốt tính. Những lời chúc mừng cho cuộc tái hôn của họ nghe thật hay làm sao. Không may, vào cuối buổi tối, Abby dường như bị cơn ghen gặm nhấm đến mức cô đã đưa ra một lời nhận xét không xác thực về Dolores. Thậm chí bây giờ, mười hai tiếng đồng hồ sau đó cô có thể tưởng tượng ra, và vẫn không thể tin là cô đã nói ra câu đó. “Tôi hiểu chuyện đó, giống như nhiều diễn viên nữ lớn tuổi khác thời nay, cô thích đàn ông trẻ tuổi hơn.”

Nick tức giận. Anh xin lỗi Dolores và lôi Abby ra ngoài và đẩy cô vào xe. Anh đã không nói lời nào cho tới khi họ về nhà và đã lên giường, sau đó anh quay sang cô.

Đôi mắt xám lạnh lùng và băng giá như Bắc Băng Dương. “Anh đã cảnh cáo em một lần rằng không được phỉ báng gia đình và bạn bè của anh, và đây là lần cuối cùng. Nếu em còn dám làm thế nữa, thì anh sẽ cho em ở dưới đầu gối của anh và tặng em một nơi chốn lý tưởng em xứng đáng được nhận đó.”

Abby nép mình trước thái độ khinh bỉ trên gương mặt đẹp trai của anh, và không nghi ngờ gì dù chỉ một phút.

“Tôi đã từng nghĩ rằng tôi đã yêu một cô gái trẻ vui vẻ hoạt bát, và tôi thành thật tin rằng em đã trở thành một người đàn bà mạnh mẽ xinh đẹp, nhưng giờ tôi đang bắt đầu nghi ngờ điều đó. Em là một con chó cái, một con chó cái xuất sắc.” Và rồi, quay lưng lại phía cô, anh chìm vào giấc ngủ. Abby đã không có may mắn như vậy, cô nghe được hơi thở sâu đều đều của anh, nước mắt trào lên khóe mi, cô đã nghiêng rằng để chúng không rơi xuống. Những câu nói của anh đã khiến cô tổn thương sâu sắc và cô không còn sức chống lại chúng nữa.

Giờ phút này, dưới ánh sáng tỏ của ngày mới, cô lặng lẽ tức điên lên với Nick. Chính là lỗi của anh – rõ ràng anh nghĩ sẽ chẳng có việc gì khi ăn tối chung với vợ và người tình cũ. Tại sao điều đó lại khiến mình lo lắng chứ? Cô cay đắng nghĩ, nhưng cô biết...

Tính trung thực bẩm sinh buộc cô phải thừa nhận rằng Nick đã tháo dỡ hết tuyến phòng thủ của cô. Cô đã nghĩ, tình dục – tại sao lại không chứ? Cô có thể giải quyết sự thu hút về mặt thể xác giữa họ – sau cùng, anh là một người đàn ông hấp dẫn khủng khiếp. Nhưng cô đã không nhận ra sự hấp dẫn ấy có thể lớn mạnh tới mức nào. Cô đã tự nhìn nhận lại chính mình thật lâu và nghiêm khắc và không thích điều cô biết được. Ghen tuông là thứ cảm xúc không đáng, và nhận xét của cô tối qua là không thể dung thứ. Có lẽ đã đến lúc cô nên dừng việc dày vò Nick và nhìn nhận giá trị bề nổi của anh, thay vì luôn nhìn vào những động cơ kín đáo đằng sau mọi hành động của anh. Ít nhất cũng đáng để thử... Cô muốn có ý kiến tốt của anh. Tại sao, Abby chưa sẵn sàng để đối mặt....

Ngày mai họ sẽ đến Corfu, vì họ đã làm như thế vào cuối tuần. Cô chưa từng nghĩ rằng cô sẽ sống để thấy một ngày mà chuyến viếng thăm cha Nick mang lại cho cô niềm vui, nhưng nó đã đến. Tại biệt thự ấy, với một ngôi nhà đầy tiếng trẻ con, Nick thoải mái hơn nhiều. Có lẽ anh thấy nhẹ lòng khi gặp được cha, hoặc có lẽ lý do của anh còn thâm biếm hơn nhiều – quyết tâm để gia đình anh không biết được tình trạng thật sự của cuộc hôn nhân của anh.

Abby không quan tâm dù lý do là gì. Cô chỉ thấy biết ơn vì có được thời gian nghỉ ngơi sau sự căng thẳng hiện tại giữa họ trong nhà họ. Cô không còn sức chống lại vẻ quyền rũ lười biếng khoan dung của Nick hơn cô của năm năm trước kia, và cô không chất vấn động cơ của chính mình khi lại đồng ý với anh. Cô không dám...

Nụ cười gợi nhớ hiện lên trên môi cô. Tuần trước họ đã đưa tất cả trừ đứa bé nhỏ tuổi nhất đi dã ngoại. Nick đã tổ chức cuộc thám hiểm. Họ đã đi dạo quanh Vịnh Kalami nổi tiếng, nhưng anh đã không cho chúng dừng lại ở đó, rồi dẫn chúng lên một con đường sỏi khá dốc và đi xuyên qua rừng cây, tận đến khi họ đi tới một khoảng trống nhỏ bé thú vị. Một dòng suối trong vắt chảy róc rách ở giữa, và một cây bạch đàn to đổ bóng xuống một hồ nước nhỏ tự nhiên với làn nước trong xanh.

Sau khi nhét đầy bụng bọn trẻ với gà, bơ, bánh mì giòn, sa lát và khoai tây chiên, Nick tuyên bố rằng anh sẽ dạy mọi người câu cá, tay cầm một cái móc câu và một đoạn dây, một cần câu của chính anh. Một giờ vui nhộn trôi qua với nhiều tiếng la hét và tiếng cười. Nếu có bất cứ con cá nào trong hồ này, điều đó Abby thấy rất ngờ vực, tiếng họ đã tạo ra chắc chắn đã đuổi chúng đi từ lâu rồi. Cuối cùng họ cũng miễn cưỡng thu dọn đồ và quay về nhà, chỉ nhìn thấy một con dê già đang gặm nhấm cỏ trên đường về.

Những đứa trẻ đã la hét và khoa chân múa tay để làm nó sợ. Nick, hoàn toàn vô cảm, nhìn Abby và nói, “Anh tin chắc rằng chính là con dê đó. Anh thấy mừng khi thấy khẩu vị của nó đã tiến bộ cùng tuổi tác.”

“Em nghĩ, anh đúng đó,” cô đồng ý, giả vờ nghiêm túc, nhưng cô không thể không cong môi lên khi cô nhớ lại chiếc quần bò te tua của anh, và họ cùng bật cười. Khi niềm vui giảm xuống, Nick đã tặng cô một nụ cười châm biếm, nhanh gọn và sâu sắc tới kỳ cục.

“Chúng ta luôn hài hước giống nhau.” Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, anh nói tiếp, “Và còn nhiều hơn thế.”

Cô không tranh cãi với anh, và tay trong tay họ quay lại biệt thự.

“Abby, Abby em ở đâu?” Một giọng nói trầm vang lên trong ngôi nhà tĩnh lặng, và Abby nhảy bật khỏi ghế, mọi dây thần kinh đang kêu la. Vì sao Nick lại quay về? Giờ mới sang chiều thôi?

“Ở trong đây.” Cô gọi, thấy khó khăn khi nhận ra rằng cô đã không nói chuyện với Nick vì những câu nói nóng nảy đêm trước đó của anh. Có lẽ anh thấy hối tiếc, suy nghĩ hải lòng ấy hiện lên trong đầu cô, và đó là lý do anh về nhà sớm. Nhưng cô nhanh chóng vỡ mộng khi anh sải bước vào phòng. Abby ngược lên nhìn gương mặt anh và đôi mắt xám sắc nét xa vời và lạnh lẽo như Siberia.

Sau đó cô chỉ còn một hồi ức mơ hồ về những chuyện xảy ra ngày hôm đó. Đón Jonathan ở nhà trẻ, và Nick lặng lẽ về mặt tàn nhẫn cùng với chuyến bay tới Corfu. Sau đó chồng Catherine chào đón họ ở ngưỡng cửa biệt thự cùng với một tin tức. Họ đến quá muộn, người đàn ông lớn tuổi ấy đã mất hai giờ trước. Niềm cảm thông lặng lẽ của riêng cô – “Em rất tiếc, Nick” – và lời đáp lại mĩa mai của anh. “Em sao?”

Cô đã bối rối trước thái độ khinh bỉ của anh, và, không hiểu sao thấy có lỗi, đã dành hết cả ngày để chăm nom lũ trẻ.

Khi chúng đã đi ngủ, cô ăn tối với Theo, một người bạn đồng hành duy nhất của cô. Nick ở đâu, cô không biết... Sau đó nằm trên chiếc giường lớn một mình – Nick đang ngủ ở đâu cô cũng không biết – cô không ngủ được, và thay vì thế cô cố lý giải cảm xúc của chính mình. Cô thấy có lỗi vì cái chết của cha chồng, nhưng chuyện đó sẽ xảy đến, dù cô không nghĩ nhanh tới vậy. Cô nên thấy nhẹ lòng, Nick giờ sẽ nắm được toàn quyền kiểm soát công ty, và cô... cô sẽ quay lại St Ives vào tuần tới. Không có gì có thể ngăn cô, và đó chính là nơi cô muốn tới. Không phải sao? Vậy sao cô lại khóc? Nước mắt rơi xuống má cô, và, lẫn xuống tận bụng, cô vui đùa trong gối cố gắng giữ chặt những tiếng nấc mà cô không thể kiểm soát. Cô tự nhủ cô đã có được điều cô mong muốn, nhưng nỗi đau, sự cô đơn thấu xương trong tim cô, cô không thể giải thích dễ dàng như vậy.

Cô trần trọc nhiều giờ liền, và tận tới khi trời sắp sáng cô mới thừa nhận rằng cô nhớ cơ thể rắn chắc của Nick bên cạnh cô, cảm nhận thấy bàn tay anh, sức mạnh của anh lúc làm tình đã khiến cô thỏa mãn và được lấp đầy. Đó không phải là tình yêu. Không thể nào. Sự phản bội trước kia đã lấy mất cảm giác ấy của cô, nhưng nó cũng không chỉ là nhục dục, khi cô ngốc nghếch cố thuyết phục chính mình. Cô tưởng tượng đây chính là đây chỉ là cách một con nghiện cảm thấy khi phải cai thuốc, ghét thuốc, biết nó rất xấu xe, nhưng tuyệt vọng muốn sửa chữa... Thở dài, nước mắt bị kìm nén, cô tự nhủ như vậy, nhưng suy nghĩ ấy không làm khuây mong muốn cuồng loạn trong cơ thể cô hay thân xác nóng bỏng của cô. Cuối cùng cô đã ngủ được sau khi thật sự kiệt sức.

Sáng hôm sau, Abby xanh xao nhưng bình tĩnh, cho bọn trẻ ăn sáng. Chúng phản ứng với cái chết của người ông rất tốt, có lẽ vì chúng còn có nhỏ để có thể hiểu hết kết cục của cái chết. Chúng vẫn nói cười, nhưng có ít hồ hởi hơn một chút. Người duy nhất khiến Abby gặp rắc rối là cô cháu gái bé nhất, chưa đầy hai tuổi, rõ ràng cô bé nhớ sự quan tâm của mẹ nó. Abby vừa buộc lại yếm cho nó lần thứ ba khi đó Nick bước vào phòng ăn sáng.

Cô ngược nhìn lên. Anh phủ lên cơ thể rám nắng, được trạm khắc đến hoàn hảo vẻ mặt lạnh lùng. Cơ thể cao gầy của anh hiện lên trong bộ vét màu đen ba mảnh, làm nổi bật bờ vai rộng và móng đùi rắn chắc của anh một cách hoàn hảo. Cô không thể kiềm chế được nhịp đập loạn của mạch của cô khi mắt cô nhìn vào mắt anh, đã phản bội để lộ cho anh biết cô nhớ anh nhường nào.

“Nick, em không biết khi ...” Cô buột miệng nói, và bất ngờ bị xen ngang.

“Chúa ơi, đàn bà, không thể đợi đến khi con quỷ nghèo hèn đó nằm xuống mồ trước khi muốn biết khi nào em có thể đi hay sao?” Cô lùi lại trước cơn giận lạnh lùng trong giọng anh. “Tôi không có ý định thảo luận vấn đề riêng của chúng ta vào lúc này. Catherine, như phát điên lên. Tôi chỉ muốn em đảm bảo rằng em sẽ chăm sóc bọn trẻ đến sau lễ tang ngày mai. Chúng quá bé, không thể tham dự được.”

“Vâng, vâng, tất nhiên là được.” Cô trả lời ngay tức thì.

“Cám ơn... Tôi đoán em sẽ không phiền khi phải nhớ đến lễ tang,” Anh mĩa mai nói, và quay gót bước ra ngoài.

“Mẹ, Ba giận à?”

Cô đưa ánh mắt sững sờ nhìn con trai. “Không, ba con không giận đâu con yêu, chỉ bực mình thôi,” cô an ủi, thấy vui vì Nick đã hiểu nhầm cô. Cô suýt nữa sẽ hỏi anh ở đâu đêm qua, và sẽ tự biến mình thành con ngốc hoàn toàn.

Lúc đó là 9 giờ tối. Jonathan đã ngủ ở phòng bên, nhưng Abby không hề muốn lên giường. Căn nhà đã chật cứng những vị khách trong những trang phục tối mau suốt cả ngày và giờ yên tĩnh và ngọt ngào đến lạ lùng. Nhanh chóng cởi bỏ chiếc váy lụa lịch sự cô mặc trong bữa tối, cô khoác lên mình bộ thể thao yêu thích đã bạc màu, và, đi giày thể thao, cô lặng lẽ đi xuống lầu và đi ra vườn. cô phải thoát khỏi bầu không khí chán chường của căn nhà, hoặc sẽ hét toáng lên.

Cô hít sâu lấy bầu không khí mát mẻ buổi tối và thở dài. Một làn gió nhẹ thổi vào từ biển Ionian, và cô run lên khi ngẩng lên nhìn hàng triệu vì sao đang tỏa sáng trên bầu trời rộng lớn như cửa thiên đàng.

Cô chạy xuống chỗ hàng cây, chúng lộ rõ ra bởi ánh sáng ma quái từ ánh trăng lưỡi liềm sáng tỏ, dẫn tới một cánh cổng nhỏ đi đến vịnh. Nín thở trong giây lát, cô dựa người vào cái cột cao, tận hưởng vẻ đẹp của ban đêm, nhưng cô bất ngờ nhận ra cánh cửa đã được mở. Cô nghĩ thật là kỳ cục. Nick luôn khẳng định nó phải được khóa, chỉ hai tuần trước anh còn tỏ rõ thái độ không cho phép lũ trẻ đi xuống bãi biển, nó rằng nó quá nguy hiểm.

Cô do dự cẩn thận bước xuống con đường bằng đá. Cô yêu biển, và ban đêm cô lại càng thấy nhớ St Ives. Bãi biển này dẫn đến một con đường và hàng ngày cô thường đi dạo hoặc chạy dọc theo nó. Cô dừng lại, khi mắt cô bắt gặp một tia sáng vụt qua, cách đó chưa đầy 20 feet. Khi cô nhìn vào bóng đen ấy, cô nhận ra Nick. Anh đang dựa người vào một tảng đá gỗ ghề, đầu cúi xuống, vai rung lên. Tim cô quặn đau. Trong đời cô chưa từng nhìn thấy bất kỳ một người đàn ông nào đau buồn đến thế...

Giống như một con rối bị giật bởi một sợi dây vô hình, cô bước về phía anh. Cô thấy đau lòng khi nhìn thấy một người đàn ông tự tôn như anh phải khóc. “Nick.” Cô không nhận ra rằng cô gọi quá to. Đầu anh ngẩng lên và trong giây lát cô nhận ra nỗi thống khổ, nỗi đau trong đôi mắt anh cô đã quên hết vấn đề của chính mình và theo bản năng muốn an ủi anh.

“Thấy hả hê chưa?” Anh mĩa mai hỏi cô, nhưng cô nghe thấy giọng anh run run mà anh không thể che giấu.

“Không đâu, Nick.” Cô dừng lại trước anh khoảng một bước chân, tình yêu dâng tràn trong cô, trong tim cô dịu dàng mà cô không nghĩ rằng cô có thể cảm nhận được vì người đàn ông khó tính nhẵn tâm này. “Em nghĩ anh có lẽ giống như một người bạn, một người để nói chuyện cùng.”

“Và em là bạn của tôi sao Abby?” Anh hỏi vui, như thể anh đang nói với chính mình. “Thi thoảng tôi tự hỏi liệu tình bạn có còn tồn tại hay không?”

Anh giống như rất xa vời rất cô đơn tới mức bất ngờ Abby thấy hòng cô ghen lại đau đớn và cô nháy mắt để xua đi nước mắt.

“Ôi, Nick,” cô nói. Dù cho sự khác biệt giữa họ thế nào, cô cũng ghét phải trông thấy anh như vậy.

“Ôi, Abby,” anh nhại lại mĩa mai, đứng thẳng dậy. “Để tôi đoán xem em muốn nói điều gì nhé. Khi nào em có thể rời khỏi đây, đúng không?”

Cô tự biết giờ không phải lúc thảo luận về tương lai của cô, và quyết tâm không để anh biết ý tưởng nhẵn tâm ấy của anh khiến cô đau lòng thế nào. Cô lặng lẽ đáp lại, “Không, tối nay em muốn quên đi mọi chuyện và chỉ muốn thưởng thức vẻ đẹp của thiên nhiên thôi. Vịnh này thật đẹp. Tại sao không ai sử dụng nó?”

“Tại sao ư? Vì tôi cấm chứ sao.” Anh vẫn ngạo mạn nói, và sau đó, quay phắt 180 độ, anh hạ giọng chán ngán. “À, dùng cho việc gì nhỉ? Em nghĩ anh là một gã xấu xe, có lẽ em cũng biết anh còn là kẻ hèn nhất nữa.”

Cô nhìn anh ngạc nhiên, và run rẩy trước sự trống rỗng sâu thẳm cô nhận thấy trong đôi mắt anh. Nhận ra phản ứng của cô, anh bước đến và ôm cô vào lòng. Một cánh tay to khỏe nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô trong khi cánh tay còn lại kéo cô vào giữa hai chân anh. “Em lạnh đó,” anh nói, nhưng không có chút nhục dục nào lẫn vào trong cái ôm của anh.

“KHÔNG. Nhưng còn anh thì sao?” Cô hỏi nhỏ. Anh đã ném áo khoác ở đâu đó, và một chiếc áo sơ mi lụa trắng không thể chống chọi lại được thời tiết đêm giá lạnh thế này.

“Anh chưa từng thấy lạnh, nhưng trái với những gì em nghĩ, anh cũng có cảm giác, anh là con người với tất cả những điểm yếu của con người.”

“Anh, yếu đuối ư? Không bao giờ?” Cô cố trêu anh, nhưng anh phớt lờ lời nhận xét của cô hoặc có lẽ không nghe thấy. Được anh ôm, cảm giác được bảo vệ bởi một cơ thể to lớn mạnh mẽ thay vì thấy lo sợ, cô nghe anh nói tiếp.

“Anh chưa từng ra bãi biển này trong gần 20 năm. Anh đã ghét nó lâu như vậy đó.”

Abby kịp giữ lại câu hỏi cô suýt buột miệng nói ra, cô không biết cuối cùng cô cũng có thể hiểu được nội tâm nằm sâu trong tính cách của anh, và cô không muốn ngăn anh.

“Em nói đúng về ngôi nhà này.” Anh trao cho cô nụ cười ma quái. “ Nó chưa từng là một nơi hạnh phúc. Ông nội anh đã xây nó vào những năm 20. Ông kiếm được khoản tiền lớn ở Mỹ, lấy một cô gái New York và đưa cô ấy về đây. Cô ấy ghét nó.”

Vậy đó là nơi ra đời của đôi mắt xám ấy, Abby nhận ra. Anh chưa từng nói về ông ngoại anh.

“Ta không thể đổ lỗi cho bà, trong những ngày ấy chỉ có một vài người sống quanh đây. Bà đã bỏ đi khi cha anh lên năm và ông không bao giờ tha thứ cho bà. Ông nội thì ngược lại, ông tôn thờ bà tận tới khi nhắm mắt xuôi tay. Bà đã có ba đời chồng và giữa hai người, y như một gã ngốc, ông vẫn nhớ bà. Ba anh cho rằng chuyện đó dạy cho chính ông một bài học vô giá, và khi ông lấy vợ ông chọn một cô gái Ha Lạp hiền lành. Một người biết rằng ông mong chờ điều gì của cô. Không may cho mẹ anh, bà đã yêu ông. Bà bỏ qua vô số tình nhân của ông giống như một người vợ Hi Lạp tốt, nhưng cuối cùng lúc ông đi quá đà và thật sự mang một ả tình nhân đến đây. Mẹ anh đã để họ ở trong nhà, đi xuống đây và chìm mình trong biển. Anh phát hiện ra xác bà ở bãi biển một ngày sau. Lúc đó anh 19 tuổi, và thậm chí tới tận bây giờ khi cha anh đã chết anh vẫn không thể tha thứ cho ông.”

“Ôi Nick, điều đó thật khủng khiếp với anh,” cô nói, hoảng sợ trước ý nghĩ thấy một Nick nhỏ tuổi phải đương đầu với một chuyện như vậy.”

Anh ôm cô thật chặt. “Anh luôn biết em có trái tim dịu dàng,” anh hơi giấu cợt, trước khi nói tiếp, “Không chỉ có mẹ anh. Một vài tháng sau khi ông anh qua đời, ông đã bị đau tim khi bơi ở đây. Nhưng sợi dây cuối cùng là bạn anh Spiros. Bạn anh là bạn từ tấm bé, bạn anh đi đâu cùng có nhau, và vào năm 20 tuổi anh là người tốt nhất tại đám cưới của cậu ấy với cô dâu đã có thai của cậu ấy. Ngày con gái cậu ấy ra đời chúng anh có uống rượu và đi bơi thuyền. Đó là môn thể thao yêu thích của cả hai. Cơn bão thổi tới, và cậu ấy bị ngã xuống biển.” Abby có thể nhận ra sự căng thẳng của anh, nỗ lực nói hết ra, và tim cô thấy đau lòng vì anh. “Anh không thể cứu cậu ấy. Anh đã cố... Chúa ơi, anh đã rất cố gắng. Bạn anh bị lạc ở chỗ cột buồm chính, động cơ bị ngập nước, và tận 18 tiếng đồng hồ sau anh mới được cứu. Anh chưa từng đặt chân trong nước biển hay bơi thuyền kể từ đó. Vậy giờ em biết rồi đó. Anh là một gã hèn nhát. Nhẽ ra anh phải đối diện với nỗi sợ hãi của anh lâu rồi mới phải.”

Cô trần trọc nhiều giờ liền, và tận tới khi trời sắp sáng cô mới thừa nhận rằng cô nhớ cơ thể rắn chắc của Nick bên cạnh cô, cảm nhận thấy bàn tay anh, sức mạnh của anh lúc làm tình đã khiến cô thỏa mãn và được lấp đầy. Đó không phải là tình yêu. Không thể nào. Sự phản bội trước kia đã lấy mất cảm giác ấy của cô, nhưng nó cũng không chỉ là nhục dục, khi cô ngốc nghếch cố thuyết phục chính mình. Cô tưởng tượng đây chính là đây chỉ là cách một con nghiện cảm thấy khi phải cai thuốc, ghét thuốc, biết nó rất xấu xe, nhưng tuyệt vọng muốn sửa chữa... Thở dài, nước mắt bị kìm nén, cô tự nhủ như vậy, nhưng suy nghĩ ấy không làm khuấy mong muốn cuồng loạn trong cơ thể cô hay thân xác nóng bỏng của cô. Cuối cùng cô đã ngủ được sau khi thật sự kiệt sức.

Sáng hôm sau, Abby xanh xao nhưng bình tĩnh, cho bọn trẻ ăn sáng. Chúng phản ứng với cái chết của người ông rất tốt, có lẽ vì chúng còn có nhỏ để có thể hiểu hết kết cục của cái chết. Chúng vẫn nói cười, nhưng có ít hồ hởi hơn một chút. Người duy nhất khiến Abby gặp rắc rối là cô cháu gái bé nhất, chưa đầy hai tuổi, rõ ràng cô bé nhớ sự quan tâm của mẹ nó. Abby vừa buộc lại yếm cho nó lần thứ ba khi đó Nick bước vào phòng ăn sáng.

Cô ngược nhìn lên. Anh phủ lên cơ thể rám nắng, được trạm khắc đến hoàn hảo vẻ mặt lạnh lùng. Cơ thể cao gầy của anh hiện lên trong bộ vét màu đen ba mảnh, làm nổi bật bờ vai rộng và mông đùi rắn chắc của anh một cách hoàn hảo. Cô không thể kiềm chế được nhịp đập loạn của mạch của cô khi mắt cô nhìn vào mắt anh, đã phản bội để lộ cho anh biết cô nhớ anh nhường nào.

“Nick, em không biết khi ...” Cô buột miệng nói, và bất ngờ bị xen ngang.

“Chúa ơi, đàn bà, không thể đợi đến khi con quỷ nghèo hèn đó nằm xuống mồ trước khi muốn biết khi nào em có thể đi hay sao?” Cô lùi lại trước cơn giận lạnh lùng trong giọng anh. “Tôi không có ý định thảo luận vấn đề riêng của chúng ta vào lúc này. Catherine, như phát điên lên. Tôi chỉ muốn em đảm bảo rằng em sẽ chăm sóc bọn trẻ đến sau lễ tang ngày mai. Chúng quá bé, không thể tham dự được.”

“Vâng, vâng, tất nhiên là được.” Cô trả lời ngay tức thì.

“Cám ơn... Tôi đoán em sẽ không phiền khi phải nhớ đến lễ tang,” Anh mỉm cười nói, và quay gót bước ra ngoài.

“Mẹ, Ba giận à?”

Cô đưa ánh mắt sững sờ nhìn con trai. “Không, ba con không giận đâu con yêu, chỉ bực mình thôi,” cô an ủi, thấy vui vì Nick đã hiểu nhầm cô. Cô suýt nữa sẽ hỏi anh ở đâu đêm qua, và sẽ tự biến mình thành con ngốc hoàn toàn.

Lúc đó là 9 giờ tối. Jonathan đã ngủ ở phòng bên, nhưng Abby không hề muốn lên giường. Căn nhà đã chật cứng những vị khách trong những trang phục tối màu suốt cả ngày và giờ yên tĩnh và ngọt ngào đến lạ lùng. Nhanh chóng cởi bỏ chiếc váy lụa lịch sự cô mặc trong bữa tối, cô khoác lên mình bộ thể thao yêu thích đã bạc màu, và, đi giày thể thao, cô lặng lẽ đi xuống lầu và đi ra vườn. cô phải thoát khỏi bầu không khí chán chường của căn nhà, hoặc sẽ hết toáng lên.

Cô hít sâu lấy bầu không khí mát mẻ buổi tối và thở dài. Một làn gió nhẹ thổi vào từ biển Ionian, và cô run lên khi ngẩng lên nhìn hàng triệu vì sao đang tỏa sáng trên bầu trời rộng lớn như cửa thiên đường.

Cô chạy xuống chỗ hàng cây, chúng lộ rõ ra bởi ánh sáng ma quái từ ánh trăng lưỡi liềm sáng tỏ, dẫn tới một cánh cổng nhỏ đi đến vịnh. Nín thở trong giây lát, cô dựa người vào cái cột cao, tận hưởng vẻ đẹp của ban đêm, nhưng cô bất ngờ nhận ra cánh cửa đã được mở. Cô nghĩ thật là kỳ cục. Nick luôn khẳng định nó phải được khóa, chỉ hai tuần trước anh còn tỏ rõ thái độ không cho phép lũ trẻ đi xuống bãi biển, nó rằng nó quá nguy hiểm.

Cô do dự cẩn thận bước xuống con đường bằng đá. Cô yêu biển, và ban đêm cô lại càng thấy nhớ St Ives. Bãi biển này dẫn đến một con đường và hàng ngày cô thường đi dạo hoặc chạy dọc theo nó. Cô dừng lại, khi mắt cô bắt gặp một tia sáng vụt qua, cách đó chưa đầy 20 feet. Khi cô nhìn vào bóng đen ấy, cô nhận ra Nick. Anh đang dựa người vào một tảng đá gỗ ghềnh, đầu cúi xuống, vai rung lên. Tim cô quặn đau. Trong đời cô chưa từng nhìn thấy bất kỳ một người đàn ông nào đau buồn đến thế...

Giống như một con rối bị giật bởi một sợi dây vô hình, cô bước về phía anh. Cô thấy đau lòng khi nhìn thấy một người đàn ông tự tôn như anh phải khóc. “Nick.” Cô không nhận ra rằng cô gọi quá to. Đầu anh ngẩng lên và trong giây lát cô nhận ra nỗi thống khổ, nỗi đau trong đôi mắt anh cô đã quên hết vấn đề của chính mình và theo bản năng muốn an ủi anh.

“Thấy hả hè chưa?” Anh mỉm cười hỏi cô, nhưng cô nghe thấy giọng anh run run mà anh không thể che giấu.

“Không đâu, Nick.” Cô dừng lại trước anh khoảng một bước chân, tình yêu dâng tràn trong cô, trong tim cô dịu dàng mà cô không nghĩ rằng cô có thể cảm nhận được vì người đàn ông khó tính nhẵn tâm này. “Em nghĩ anh có lẽ giống như một người bạn, một người để nói chuyện cùng.”

“Và em là bạn của tôi sao Abby?” Anh hỏi vui, như thể anh đang nói với chính mình. “Thi thoảng tôi tự hỏi liệu tình bạn có còn tồn tại hay không?”

Anh giống như rất xa vời rất cô đơn tới mức bất ngờ Abby thấy họng cô nghẹn lại đau đớn và cô nháy mắt để xua đi nước mắt.

“Ôi, Nick,” cô nói. Dù cho sự khác biệt giữa họ thế nào, cô cũng ghét phải trông thấy anh như vậy.

“Ôi, Abby,” anh nhại lại mỉm cười, đứng thẳng dậy. “Để tôi đoán xem em muốn nói điều gì nhé. Khi nào em có thể rời khỏi đây, đúng không?”

Cô tự biết giờ không phải lúc thảo luận về tương lai của cô, và quyết tâm không để anh biết ý tưởng nhẵn tâm ấy của anh khiến cô đau lòng thế nào. Cô lặng lẽ đáp lại, “Không, tối nay em muốn quên đi mọi chuyện và chỉ muốn thưởng thức vẻ đẹp của thiên nhiên thôi. Vịnh này thật đẹp. Tại sao không ai sử dụng nó?”

“Tại sao ư? Vì tôi cảm chứ sao.” Anh vẫn ngạo mạn nói, và sau đó, quay phắt 180 độ, anh hạ giọng chán nản. “À, dùng cho việc gì nhỉ? Em nghĩ anh là một gã xấu xa, có lẽ em cũng biết anh còn là kẻ hèn nhất nữa.”

Cô nhìn anh ngạc nhiên, và run rẩy trước sự trống rỗng sâu thẳm cô nhận thấy trong đôi mắt anh. Nhận ra phản ứng của cô, anh bước đến và ôm cô vào lòng. Một cánh tay to khỏe nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô trong

khi cánh tay còn lại kéo cô vào giữa hai chân anh. “Em lạnh đó,” anh nói, nhưng không có chút nhục dục nào lẫn vào trong cái ôm của anh.

“KHông. Nhưng còn anh thì sao?” Cô hỏi nhỏ. Anh đã ném áo khoác ở đâu đó, và một chiếc áo sơ mi lụa trắng không thể chống chọi lại được thời tiết đêm giá lạnh thế này.

“Anh chưa từng thấy lạnh, nhưng trái với những gì em nghĩ, anh cũng có cảm giác, anh là con người với tất cả những điểm yếu của con người.”

“Anh, yếu đuối ư? Không bao giờ?” Cô cố trêu anh, nhưng anh phớt lờ lời nhận xét của cô hoặc có lẽ không nghe thấy. Được anh ôm, cảm giác được bảo vệ bởi một cơ thể to lớn mạnh mẽ thay vì thấy lo sợ, cô nghe anh nói tiếp.

“Anh chưa từng ra bãi biển này trong gần 20 năm. Anh đã ghét nó lâu như vậy đó.”

Abby kịp giữ lại câu hỏi cô suýt buột miệng nói ra, cô không biết cuối cùng cô cũng có thể hiểu được nội tâm nằm sâu trong tính cách của anh, và cô không muốn ngăn anh.

“Em nói đúng về ngôi nhà này.” Anh trao cho cô nụ cười ma quái. “Nó chưa từng là một nơi hạnh phúc. Ông nội anh đã xây nó vào những năm 20. Ông kiếm được khoản tiền lớn ở Mỹ, lấy một cô gái New York và đưa cô ấy về đây. Cô ấy ghét nó.”

Vậy đó là nơi ra đời của đôi mắt xám ấy, Abby nhận ra. Anh chưa từng nói về ông ngoại anh.

“Ta không thể đổ lỗi cho bà, trong những ngày ấy chỉ có một vài người sống quanh đây. Bà đã bỏ đi khi cha anh lên năm và ông không bao giờ tha thứ cho bà. Ông nội thì ngược lại, ông tôn thờ bà tận tới khi nhắm mắt xuôi tay. Bà đã có ba đời chồng và giữa hai người, y như một gã ngốc, ông vẫn nhớ bà. Ba anh cho rằng chuyện đó dạy cho chính ông một bài học vô giá, và khi ông lấy vợ ông chọn một cô gái Ha Lạp hiền lành. Một người biết rằng ông mong chờ điều gì của cô. Không may cho mẹ anh, bà đã yêu ông. Bà bỏ qua vô số tình nhân của ông giống như một người vợ Hi Lạp tốt, nhưng cuối cùng lúc ông đi quá đà và thật sự mang một ả tình nhân đến đây. Mẹ anh đã để họ ở trong nhà, đi xuống đây và chìm mình trong biển. Anh phát hiện ra xác bà ở bãi biển một ngày sau. Lúc đó anh 19 tuổi, và thậm chí tới tận bây giờ khi cha anh đã chết anh vẫn không thể tha thứ cho ông.”

“Ôi Nick, điều đó thật khủng khiếp với anh,” cô nói, hoảng sợ trước ý nghĩ thấy một Nick nhỏ tuổi phải đương đầu với một chuyện như vậy.”

Anh ôm cô thật chặt. “Anh luôn biết em có trái tim dịu dàng,” anh hơi giấu cột, trước khi nói tiếp, “Không chỉ có mẹ anh. Một vài tháng sau khi ông anh qua đời, ông đã bị đau tim khi bơi ở đây. Nhưng sợi dây cuối cùng là bạn anh Spiros. Bạn anh là bạn từ tấm bé, bạn anh đi đâu cùng có nhau, và vào năm 20 tuổi anh là người tốt nhất tại đám cưới của cậu ấy với cô dâu đã có thai của cậu ấy. Ngày con gái cậu ấy ra đời chúng anh có uống rượu và đi bơi thuyền. Đó là môn thể thao yêu thích của cả hai. Con bão thổi tới, và cậu ấy bị ngã xuống biển.” Abby có thể nhận ra sự căng thẳng của anh, nỗ lực nói hết ra, và tim cô thấy đau lòng vì anh. “Anh không thể cứu cậu ấy. Anh đã cố... Chúa ơi, anh đã rất cố gắng. Bạn anh bị lạc ở chỗ cột buồm chính, động cơ bị ngập nước, và tận 18 tiếng đồng hồ sau anh mới được cứu. Anh chưa từng đặt chân trong nước biển hay bơi thuyền kể từ đó. Vậy giờ em biết rồi đó. Anh là một gã hèn nhát. Nhê ra anh phải đối diện với nỗi sợ hãi của anh lâu rồi mới phải.”

Abby không thể tìm ra được câu nói nào diễn tả sự kinh hoàng của cô vì câu chuyện ấy, thay vì thế cô đặt cánh tay thanh mảnh của mình quanh eo anh và ôm anh thể anh là một đứa bé, cố gắng để xoa dịu một phần nào nỗi đau của anh.

Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên bằng một ngón tay. “Không có lời nhận xét mỉa mai nào sao Abby?” Anh nhăn nhó hỏi, đôi mắt xám nhìn chằm chằm vào gương mặt hơi tái của cô. Cô đáp lại cái nhìn kỹ càng của anh và trong giây lát không phòng bị gì anh cho phép cô nhìn rõ tâm hồn anh, nỗi buồn bị che giấu, một người đàn ông yếu đuối, biết sợ hãi và đau đớn giống như bất cứ ai khác. Và sau rồi cô bị đánh trúng...

Cô nhắm mắt lại khi cơn sốc khiến có thể cô rung chuyển. Trời ơi, sao lại thế? Tâm trí cô gào thét khi nhận ra rõ ràng chính cô bị buộc phải nhận ra chuyện cô đã từ chối chấp nhận trong nhiều tuần lễ. Không, nhiều năm mới đúng. Cô yêu người đàn ông này. Đã luôn yêu anh, và sẽ luôn yêu anh. Việc anh làm gì không

thành vấn đề, dù anh có làm bề mặt cô thế nào cũng không sao, chứng kiến anh hoang mang và đau khổ đã hé lộ ra điều mà cô nên biết từ rất lâu rồi. Cô yêu anh, và nỗi đau của anh cũng chính là nỗi đau của cô. Cô mở mắt và nhìn thấy anh đang mỉm cười thật dịu dàng với cô.

“Thôi nào Abby, anh sẽ đưa em về nhà. Anh có thể cảm thấy em đang run lên đó. Anh chắc điên mất, bắt em ngoài này lắng nghe những nỗi sợ hãi của anh.” Và vòng tay quanh vai cô, anh dẫn cô qua bãi cát tới con đường phía mỏm đá. Cô cảm nhận được đùi anh chạm vào cô, hơi ấm của tay anh trên vai cô khi họ bước đi, nhưng cuối cùng anh nhẽ ra có thể đưa cô đi bất cứ đâu. Tâm trí cô vẫn còn choáng váng. Cô đã ghét anh quá lâu, chống lại anh bất cứ khi nào có cơ hội, nhưng giờ cô nhận ra nỗi căm ghét của cô là vì điều gì, một thanh chắn được dấu đi phía dưới. Bản năng phụ nữ sâu sắc nhất đã cảnh cáo cô anh là một sự đe dọa cho cuộc sống bình yên cô yêu thích ở Cornwall, vậy nên cô đã dùng miệng lưỡi ghê gớm cùng những lời nhận xét gat gât để bảo vệ chính mình. Giả như cô đã thất bại. Thấy Nick là chính mình và chỉ giây phút yếu đuối đã khiến bong bóng tự dối mình cô nắm lấy trong suốt nhiều tuần lễ vỡ tan, khiến cảm xúc của cô đau đớn và bị phơi bày ra. họ quay lại nhà trước khi cô kịp hồi phục trí tuệ để cô nghi ngờ câu chuyện của anh. Đợi một phút... anh đã để lại cô ở đó để đi du lịch với Dolores. Ngay khi ý nghĩ ấy xuất hiện cô liền buột miệng.

“Không, anh không làm thế.” Anh dừng lại nửa đường tới chiếc cầu thang chính, và với nụ cười ngượng ngùng anh thừa nhận, “Sau khi anh rời khỏi biệt thự anh đặt phòng ở Hilton. Em nghĩ được gì khác khi anh biết em ở trên cùng chuyển bay với Harkness? Anh đã theo dõi em hôm sau.”

Cô biết anh nói sự thật, và buồn bã nhận ra điều đó cũng không đem lại khác biệt gì nhiều. người phụ nữ còn lại có khả năng ở cùng khách sạn với anh hơn. Tuy nhiên, cô bị ngạc nhiên khi biết cô chưa từng để ý đến nỗi sợ biển của anh. Nghĩ lại, cô có thể nhận ra điều đó khá rõ ràng. Trong lần nghỉ tuần trăng mật, tại một dải các khách sạn khác nhau, họ chưa từng đi tới nơi nào xa hơn hồ bơi. Và còn có sự cương quyết không cho phép lũ trẻ chơi ở bãi biển ở đây, và ở Kalami. Cô nhớ ngày chủ nhật anh đến St Ives và anh đã trắng bệnh khi cô nói cho anh biết Jonathan đi bơi thuyền. Tất cả những chuyện đó giờ đã rất có lý, nhưng cô không thể hiểu là tại sao anh lại xuống bãi biển vào đêm nay.

“Tại sao tối nay anh lại đến bãi biển?” Cô tò mò hỏi. Nick mở cửa phòng ngủ, và một tay đặt sau lưng cô đẩy cô vào trong trước khi anh trả lời.

“Có lẽ bởi vì, cùng với cái chết của cha anh, giờ anh là thành viên lớn nhất của gia đình. Đó là một suy nghĩ rất khiêm tốn. Có lẽ cố gắng thống trị nỗi sợ hãi vô lý với biển cả là cách chứng minh anh xứng đáng đứng đầu một gia đình, đúng không?” Anh quay lại nhìn cô, tay anh khéo léo cởi áo sơ mi và cởi hần nó ra. “Đó không phải là điều một bác sĩ tâm lý sẽ nói sao?” Anh hỏi, dành tặng cô một nụ cười mập mờ.

Khi cô không trả lời anh bước về phía cô, và hai tay ôm lấy má cô, anh nâng đầu cô lên phía anh. Tim cô bắt đầu đập mạnh trong lồng ngực và cô nói, “Có lẽ vậy.” Hiểu biết mới được khám phá về tình yêu của cô vẫn chiếm hàng đầu trong tâm trí cô, cô thấy sợ phải phản bội chính mình. Cơ thể gần như khỏa thân của anh, hương thơm nam tính quen thuộc của anh, đang tạo ra sức hút chết người lên xúc cảm của cô. Cô nhúc nhích cảm nhận lớp da mềm mại của anh bên người cô.

Giờ thì cô biết vì sao đêm qua cô nhớ anh nhiều đến thế, và cơn run xuyên suốt cơ thể cô. Chắc hẳn anh chưa từng nhận ra. Anh đã chà đạp lên lòng tự trọng của cô, phá hủy tất cả lòng tự tôn của cô, và cô chắc phải là một con ngốc sáng giá mới để anh làm thế thêm một lần nữa. Anh cúi đầu xuống mà môi anh nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, từ trong ra ngoài bằng một nụ hôn van nài đã đánh thức hàng ngàn mạch máu của cô đến đỉnh khoái cảm nhờ chạm vào anh.

Nước mắt mờ đi, và chỉ có Nick và cô, và tiếng nhịp mạch đập phản bội của cô.

“Abby. Hãy cứu anh. Anh cần em... Anh cần em đến phát điên.” Anh rót những câu nói ấy vào miệng cô.

Anh cần cô, và điều đó là đủ rồi. Cô thở dài ném mình vào vòng tay anh, đôi tay nhỏ bé của cô trượt quanh cô anh và buộc môi anh quay lại với môi cô. Ít nhất tối nay cô sẽ không phải sống một mình trong giây lát...

Anh nghiêng người cô và bế cô đến giường. Chỉ trong giây lát họ đã không còn mặc gì cả, đôi tay to khỏe của anh háo hức vuốt ve vai cô, ngực cô, khi môi Nick tách môi cô ra bằng một nụ hôn đào sâu hoang dại. Cô giữ đầu anh cúi xuống, hân hoan cảm nhận mái tóc mượt của anh quấn lấy ngón tay cô. Cơ thể cô cong

lại mời gọi anh và anh rên rỉ bên môi cô. Cô cảm nhận được sự cương cứng khao khát ở đùi anh, và rên lên vì khoái cảm khi miệng anh chiếm lấy ngực cô, mút thật sâu nụ hoa đã căng cứng của cô, hết cái này sang cái còn lại. Chỉ một đêm xa cách ngỡ hàng trăm, khao khát lẫn nhau của họ càng thêm mãnh liệt. Cơ thể họ quấn quýt bên nhau trong tình yêu hoang sơ dữ dội ngay lập tức tuôn trào trong đỉnh cao bùng nổ. Cô nghe thấy Nick gọi tên cô và sau đó toàn bộ sức nặng của cơ thể tuyệt diệu của anh đổ lên cô, và cô biết họ đã cùng nhau đạt đỉnh khoái cảm. Anh vùi đầu trên vai cô, môi anh nóng bỏng hôn lên cổ cô.

“Chúa ơi! Abby,” anh nói hổn hển. “Không một người đàn bà nào trên thế giới này có thể khiến anh có cảm giác giống với cảm giác với em.”

Trong giây phút đó, cô tin anh, và gần như thừa nhận rằng cô chưa từng biết đến một người đàn ông nào khác, nhưng một ý nghĩ mỉa mai nho nhỏ xuất hiện: Nhưng anh không hề chống lại ham muốn cố gắng tìm một người đàn bà có lẽ giống cô. Vậy nên cô thỏa hiệp và khẽ nói, “Em hiểu. Em cũng thấy vậy.” Và, cô đưa đôi tay thanh mảnh vuốt ve bờ vai rộng của anh, rồi xuống dưới lưng anh, nhẹ nhàng chạm vào từng bắp thịt từng đường gân, cô rất muốn nói cho anh biết cô yêu anh, nhưng buồn bã nhận ra rằng có lẽ cô sẽ không bao giờ nói vậy.

Nick lặn khỏi người cô, và dịu dàng kéo cô vào vòng tay ấm áp của anh. “Ôi. Abby, anh cần điều đó!” Giọng anh khàn khàn. “Anh không thể biết anh cần nhiều tới mức nào,” anh thở dài.

Cô chống người lên khủy tay và nhìn xuống gương mặt ửng đỏ của anh. Cô đưa một ngón tay lên và dịu dàng vuốt ve nếp nhăn giữa hai bên lông mày đen rậm của anh, cái mũi thanh cao, và cái miệng gợi cảm. Trái tim cô đầy ắp tình yêu dành cho anh, cô nói. “Trông anh mệt mỏi quá.”

Đôi tay mạnh mẽ của anh đưa lên và luồn vào mái tóc rối của cô. Kéo cô xuống, anh hôn cô thật lâu và thật sâu. “Chưa bao giờ biết mệt mỏi vì em, phù thủy nhỏ của anh ạ,” anh nói giọng ngọt ngào.

Cô nằm lên người anh, ngực cô ấn nhẹ lên chỗ lông soăn trên chiếc ngực cơ bắp của anh. Cô có thể cảm nhận được những khuấy động của một cơn khoái cảm mới được hình thành giữa hai đùi anh, và cô cười khúc khích. “Anh đêm qua.”

Nick không thấy vui như cô, anh còn nhìn cô bằng thái độ nghiêm túc đến kỳ cục. “Abby, anh biết anh đã phá hủy niềm tin của em vào anh một lần, và anh hối hận đến từng giây phút, nhưng giờ chúng ta lại ở bên nhau, và với vai trò là vợ của anh em có quyền biết mọi việc anh làm. Vậy sao em không hỏi anh đêm qua anh đã ở đâu chứ? Anh có thể nói rằng em muốn biết chết đi được ấy.”

Mặt cô đỏ bừng và môi cô cong lên nụ cười buồn bã. “Em dễ bị nhìn thấu vậy sao?” Cô hỏi.

“Không, không hẳn,” anh. “Anh chỉ ước em có thể được như vậy. Đây chỉ là một trong số những lần hiếm hoi em cho phép anh tiến gần tới em đến mức anh hiểu được những ý niệm nhỏ nhất trong tâm trí em. Nhưng, để thỏa mãn sự tò mò của em, anh đã mất cả đêm nghiên cứu đó.” Cánh tay anh ôm chặt lấy cô khi anh mặt dày nói thêm, “Và không phải ở trên giường với Marta như em tưởng tượng đâu.”

“Marta!” Cô thốt lên, đôi mắt xanh sáng lên vì tiếng cười. “Làm sao anh có thể nhục mạ người phụ nữ già cả đó?” Bức tranh sống động có người quản gia già cả và Nick ở cùng nhau trên trục trí tưởng tượng của cô.

“Sao lại không chứ? Đường như em nghĩ anh có khả năng bại hoại đến mọi cấp độ mà,” anh nói giọng chọc ghẹo.

“Không phải đến mọi...” cô chứng minh bằng một nụ cười, và cười vang khi Nick giả vờ đưa mặt sau bàn tay dè lên trán.

“Chúa tôi! Một lời khen à. Anh không thể tin nổi.”

“Đừng giả vờ đóng kịch nữa, và dừng ngay việc thay đổi chủ đề cho em.”

“Như thế anh sẽ làm thế,” anh liếc mắt, và một lần nữa vòng tay giữ lấy cô, anh ôm cô vào cơ thể rắn chắc của anh, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô khi cô nằm gối đầu lên ngực anh. Lần đầu tiên kể từ khi họ tái hôn họ hoàn toàn thấy yên bình bên nhau.

“Anh mất cả đêm nghĩ về cha anh. Anh ngồi ở bàn làm việc của ông, chỉ để nghĩ về ông. Cả cuộc đời ông ông đã ghét mẹ của ông, và tuy nhiên nếu ai đó biết cả hai người họ thì rõ ràng người đó biết rằng hai người

họ giống nhau cả bản chất và tính dâm dăng. Nhưng cha lại chưa từng nhìn ra điều đó. Thật buồn cười biết bao khi ta không bao giờ hiểu chúng ta như những người khác.”

“Tối nay anh như nhà triết học ấy,” Abby trêu, và hơi quay đầu, cô cẩn nhẹ vào chiếc lông nam tính nhỏ bé trên ngực anh. Cô cảm nhận được cơn rung mình chiếm lấy anh, và cô cười nhỏ, vui khi thấy phản ứng tức thì của cơ thể anh.

“Được rồi, cô em, anh có thể hiểu đó là lời gợi ý – triết học thế là đủ rồi, và giờ quay lại một vài vấn đề thể xác,” anh dài giọng nói. Một giây sau cô đã nằm dưới anh, Nick cúi xuống nhìn cô, đôi mắt xám đen lại vì khoái cảm.

“Em không biết anh có ý ý ý gì,” cô cố trêu anh, nhưng câu nói lại biến thành tiếng rên khi miệng anh chiếm lấy quả bóng đào của cô.

Anh ngẩng đầu lên, nụ cười gian tà hiện lên trên khóe môi gợi cảm. “Đó là một phần của môn sinh học, giải quyết những chức năng của cơ thể con người, và anh phải kiểm tra em tới từng chi tiết,” anh ngọt nhạt tuyên bố, và tiếp tục việc đang dang dở. Cuối cùng chỉ còn lại những âm thanh nhỏ và tiếng rên vì khoái cảm phát ra từ chiếc giường lớn.

Abby tỉnh giấc thấy Nick đang cúi xuống nhìn cô, gương mặt anh sát mặt cô. Môi anh tìm môi cô, hôn cô dịu dàng như gió thổi, và vẫn còn dấu hiệu sáng chói sau một đêm tuyệt vời họ ở cùng nhau, cô nở một nụ cười ấm áp vui sướng. Nick rên rỉ và ngồi thẳng dậy, và sau khi cô nhận ra anh đã mặc bộ đồ màu đen trang trọng, và thực tế đã xâm nhập.

“Xin lỗi Abby yêu quý, nhưng chúng ta không có thời gian.” Hiểu biết sáng trong mắt anh khiến má cô đỏ lựng. “Nó sẽ là một ngày phát ngán, bọn trẻ sẽ ở đây trong vòng vài phút nữa. Marta đã chăm sóc chúng, nhưng bà ấy muốn chuẩn bị sẵn sàng. Nên...”

Abby hốt hoảng nhảy khỏi giường, hoàn toàn không ý thức được tình trạng nuy của mình đến tận khi Nick ôm cô vào lòng và hôn cô. Bàn tay to khỏe của anh vuốt ve cơ thể trần của cô từ vai tới đùi, mọi cảm xúc trong cơ thể cô run rẩy trước sự đụng chạm của anh, và cô tan chảy trong vòng tay anh.

Anh ngẩng đầu lên và mỉm cười, một nụ cười chậm rãi thắng lợi khiêu khích khiến má cô còn đỏ hơn nữa. Sau đó anh rên rỉ. “Em đang cố làm gì với anh thế?”

Cô ngược nhìn gương mặt anh, nhưng không hề có cơn giận mĩa mai nào như cô thường thấy. Nick đang nhìn cô như thể cô có tất cả những gì mà anh từng muốn. Đôi mắt xám bạc của anh đen lại vì nhục dục và một cảm xúc khác cô không dám đặt tên. “Đêm qua là trải nghiệm thiên đường nhất mà anh từng biết tới trong nhiều năm, và cuối cùng anh cảm thấy tự tin khi nghĩ tới tương lai của chúng ta bên nhau,” anh nghiêm túc nói.

Tim cô lỡ nhịp vì vui sướng, “Bên nhau sao?” Cô lặp lại. Có thể không? Cô dám mơ tới cuộc sống với Nick sao?

“Ồ, đúng rồi, em yêu. Chắc chắn là bên nhau.”

Mắt họ nhìn nhau và trong một giây ngắn ngủi họ bộc lộ tâm hồn của mình cho nhau thấy. Nghi ngờ, sợ hãi và cả khao khát cháy bỏng.

“Chúng ta cần nói chuyện, nhưng không phải bây giờ. Tối nay nhé,” Nick ngọt ngào nói, một lời hứa hẹn.

Het

9. Chương 9

Dịch: Ve

Trong vài giờ tiếp theo Abby dồn tất cả sự chú ý của mình lên bọn trẻ. Họ đã chia sẻ một bữa ăn vội vã trong nhà bếp vào giữa trưa, lúc đó nơi này đã tràn ngập những người cung cấp thức ăn phục vụ cho tang lễ. Sau đó cô đã dỗ dành bọn trẻ vào phòng chơi lớn phía sau nhà, tách khỏi đường đi của mọi người, và cô không thể ngăn một tiếng thở phào nhẹ nhõm khi Catherine với đôi mắt đỏ hoe đến trợ giúp vào lúc bốn giờ, bảo Abby cứ đi đi và xuất hiện trong đám đông bạn bè và những doanh nhân có mối quen biết khi họ quay trở về với gia đình từ nhà thờ.

Trong phòng ngủ của mình cô nhanh chóng cởi đồ và thay một chiếc váy đen mỏng phù hợp với chiếc áo len cùng màu, màu sắc duy nhất xuất hiện là con bướm nhỏ màu vàng được thêu trên cầu vai. Cô buộc gọn mái tóc dài của mình lại và chỉ trang điểm rất nhẹ, cô xỏ chân mình vào đôi giày công sở màu đen, thêm một chút nước hoa ưa thích và cô đã sẵn sàng.

Cô liếc nhìn qua gương và mỉm cười thay vì âu sầu. Trong buổi lễ bi thương này, cô trông thế nào cũng chẳng quan trọng gì. Với mái tóc đỏ rực rỡ, làn da như phát sáng và đôi mắt màu xanh lấp lánh, cô chưa bao giờ sống động như thế này, và tất cả là do Nick. Phản ứng giữa họ đã bùng nổ từ ngày đầu tiên họ gặp nhau ở London, nhưng đêm qua là một sự biến chuyển; cơ thể và tinh thần của họ đã gần gũi hơn bất kỳ thời điểm nào trong mối quan hệ của họ trước đây. Cô đã yêu Nick. Nhìn thấy anh, ham muốn anh, cảm nhận giọng nói và những cái đụng chạm của anh khiến tim cô thổn thức. Không bao giờ có thể có một người đàn ông phù hợp với cô hơn được nữa, cuối cùng cô đã phải thừa nhận thực tế này.

Abby rời khỏi phòng ngủ, một nụ cười bí ẩn chờn vờn trên đôi môi đáng yêu của cô. Cô nhớ lại những lời của Nick khi họ chia tay vào sáng nay—‘tương lai của chúng ta là ở bên nhau’—và ôi, điều đó nghe ngọt ngào biết bao!

Cô tự nhủ mình phải thực tế; một đêm hoàn hảo có thể không quét sạch được sự đau đớn và mất lòng tin. Cô có hai sự lựa chọn. Cô có thể trở lại Cornwall với con trai mình và quên đi những tuần vừa qua—hoặc cô có thể ở lại Hy Lạp. Nick ham muốn cô, cô chắc chắn là rất nhiều. Tình yêu anh dành cho Jonathan là chân thành, điều đó hiện rõ trong mắt anh mỗi khi anh nhìn con trai. Cô đã thay đổi trong mấy năm qua, vì vậy có lẽ anh cũng đã thay đổi.

Thế giới văn minh một vợ một chồng đã phát triển, hình phạt cho việc ngoại tình là rất nặng. Nick là một người đàn ông tinh anh và thông minh, vì vậy có lẽ có một vài hy vọng cho cuộc hôn nhân của họ. Khi là một thiếu nữ cô đã tôn thờ anh, nhưng giờ đây trưởng thành và lớn tuổi hơn, cô yêu Nick sâu đậm và bao la như đại dương mà anh e ngại. Anh là bố của con cô, là người nắm giữ trái tim cô. Câu hỏi thực sự là liệu cô có đủ can đảm để đối diện với tương lai làm vợ anh, trong khi nhận thức của anh bị sai lệch? Cô không biết. Nhưng hy vọng vụt tăng khi cô thực hiện quyết định của mình—cô chắc chắn sẽ thử.

Abby dừng ở chân cầu thang và quét tia nhìn qua đám đông những người thăm viếng để tìm kiếm chồng cô. Cô đón nhận lời chia buồn của hàng loạt người, nhưng người duy nhất mà cô thực sự biết chỉ có bác sĩ Popodopoulos, một ông lão thú vị, và lần cuối cùng cô gặp ông là ở Athens với một chủ đề khá nhạy cảm, cô cáo lỗi một cách lịch sự trước khi ông có thể tiến thêm vài bước nữa. Cô tìm quanh các phòng khác nhưng không hề thấy Nick. Cuối cùng cô thử đến phòng đọc. Cửa đã mở sẵn, và cô dừng lại. Ngón tay của cô nắm chặt quanh nắm đấm cửa, các khớp ngón tay nổi lên trắng bệch với sự căng thẳng.

Nick đứng đó, quay lưng về phía cô, toàn bộ sự chú ý của anh tập trung vào người phụ nữ đứng trong góc tối đang quẩn những ngón tay sơn đỏ của cô ta quanh người anh. ‘Em không thể chờ đến tuần tới nữa, Nick. Em rất hạnh phúc. Chúng mình cuối cùng đã có được điều chúng mình muốn.’

Đó là Melanie . . . Abby cảm thấy như thế ai đó đang đâm dao vào tim cô và cắt nó thành từng miếng nhỏ. Tất cả sức lực rời bỏ đôi chân cô và trong khoảnh khắc kinh khủng ấy cô nghĩ cô sắp biến mất. Rồi cô nghe thấy Nick nói. ‘Có lẽ tôi không nên nói ra điều này vào hôm nay, nhưng em đã đứng, Melanie, mọi chuyện diễn ra tốt hơn là tôi hy vọng.’

Abby không thể đợi để nghe thêm gì nữa; cô lặng lẽ đóng cửa lại và bỏ đi. Tạ ơn chúa là họ đã không nhìn thấy cô—ít nhất là cô cũng đã tránh được nỗi nhục đó. Những giọt nước mắt đau đớn bắt đầu rơi xuống. Hẳn là vậy. Không ai có thể đứng đó đau khổ và sống cả. Trái tim của cô một lần nữa được bọc trong băng giá, cô đã dùng hết bản lĩnh 4 năm trong nghề để ngăn cao cảm và cố định một nụ cười nghiệt ngã trên khuôn mặt khi cô hòa vào các vị khách. Nếu bất kì ai nhìn thấy đôi môi cô đang run rẩy hay sự bàng hoàng

trong đôi mắt to của cô, họ cũng sẽ cho rằng cô đang đau buồn vì sự ra đi của bố chồng.

Abby gần như đã cười vào mặt cô gái gốc nghèo nửa giờ trước. Hai lựa chọn ư – thật trớ trêu! Chẳng có sự lựa chọn nào hết. Cô đã quyết định đúng vào bốn năm trước đây. Cô đã quá tự trọng để chơi trò làm vợ thế này. May thay cô sắp trở về phố Ives trong vài ngày tới, và hy vọng tất cả những điều này chỉ là một cơn ác mộng. . .

Cơ thể của Abby căng ra khi cô nghe tiếng cửa phòng ngủ mở. Cô ngồi im tại bàn trang điểm và chải lại mái tóc rối. Cô không muốn nhìn vào Nick, cô không chắc rằng mình sẽ không la hét vào mặt anh ta.

‘Chuẩn bị đi ngủ chưa, Abby, tình yêu của anh?’ anh hỏi.

Với sự cẩn trọng quá mức cần thiết, cô đặt chiếc lược xuống bàn và ngẩng lên đối mặt với hình ảnh của anh trong gương. Hơi thở của cô nghẹn lại ở cổ khi cô thấy ngọn lửa ham muốn cháy bỏng trong mắt anh. Anh đã cởi trần sẵn và những sợi lông đen của anh kéo dài từ ngực xuống dưới. Anh là một người đàn ông đầy nguyên sơ gây ra những tác động trực tiếp lên giác quan của cô, nhưng cô ép mình phải giữ kiểm soát, cô trượt khỏi ghế và đứng dậy. Anh nắm lấy tay cô, một sự ám chỉ rõ ràng. Cô bước lùi lại và rút tay ra.

“Tôi tin là anh muốn nói chuyện,” cô nói, gương mặt cô từ chối biểu lộ bất kỳ cảm xúc gì. “Cá nhân tôi thì không cho rằng chúng ta có nhiều chuyện để nói. Catherine đã sớm nói với tôi rằng giờ anh đã trở thành người nắm quyền ở công ty. Vậy anh đã đạt được những gì mà anh muốn và tôi cũng đã hoàn thành xong sự thỏa thuận. Jonathan và tôi sẽ quay trở lại Anh vào thứ hai,” cô thông báo với anh qua làn môi cứng nhắc.

“Chuyện quái gì xảy ra với em vậy, Abby? Em mất trí rồi à?” Nick chất vấn, miệng anh mím thành một đường thẳng, và chỉ với một bước chân anh đã xóa bỏ khoảng cách giữa họ.

Tiếp đến cô đã tự hỏi rằng cô chắc hẳn phải thừa hưởng được một chút khả năng diễn xuất bố mẹ mình khi cô nhìn thẳng vào anh một cách lạnh lùng.

“Thật ra thì, Nick, sao cứ phải đóng kịch thế?” cô nói giọng kéo dài. “Thỏa thuận giữa chúng ta đã hoàn toàn kết thúc rồi, mặc dù tôi cho rằng phải đến thứ ba thì tôi mới được hưởng lợi ích của nó,” cô nói dí dỏm.

Môi anh trắng bệch và anh nâng tay lên; trong giây lát cô nghĩ rằng anh sẽ bóp cổ cô, nhưng thay vào đó những ngón tay của anh lùa qua mái tóc một cách lịch lãm. “Vậy nên chúng ta sẽ sống phẳng với nhau, hmm?”

“Tôi không hiểu ý anh,” cô nói và ước sao anh không đơn giản là bỏ đi luôn. Anh nhìn chằm chằm vào cô bằng một cái nhìn trực diện, không khí căng thẳng một cách kì lạ. Với một cử chỉ lo lắng, cô vòng tay mình quanh lưng chiếc áo ngủ, vật che chắn duy nhất của cô.

“Em lo lắng à, Abby?” Ánh mắt lóe sáng của anh nhìn vào bụng cô rồi quay trở lại mặt, môi anh xoắn lại khắc nghiệt. Cô định mở miệng để phủ nhận nhưng những từ ngữ nghẹn lại trong cổ cô. Có thứ gì đó trong biểu hiện của anh khiến sự sợ hãi chạy khắp cơ thể cô. “Ừm thì, anh khát máu cũng nên!” Anh nguyên rủa thô bạo và kéo cô vào trong vòng tay mình, miệng anh cúi xuống gay gắt tách đôi môi của cô ra trong một sự sở hữu tràn ngập giận dữ. Cô có thể cảm thấy cơn giận của anh qua áp lực từ đôi tay và nhịp đập của trái tim anh, nhưng lần này cơ thể của cô vẫn tê dại.

“Tôi có thể khiến em đáp lại,” anh nói qua kẽ răng, “nhưng tôi đang chán ngấy cái trò chơi của em rồi, và sẽ nhanh chóng mất đi ham muốn.” Và đẩy mạnh cô ra, anh băng ngang qua phòng.

“Được” Cô hét lên giận dữ vào lưng anh. Anh có thể không cảm thấy phát bệnh như cô, cô nghĩ trong sự im lặng kéo dài đang ăn mòn thần kinh của cô.

Nick quay lại chậm rãi, tay anh đút vào túi, và đáp trả cô chỉ bằng im lặng, các biểu hiện của anh được che giấu dưới một lớp mặt nạ khó hiểu. Rồi anh nói bằng giọng không cảm xúc. “Tôi rời khỏi một người vợ ám áp thương yêu vào sáng nay, và tới đêm thì tôi đang đối mặt với một con người xa lạ khó khăn. Hãy nói cho tôi, Abby, tối qua không có bất kỳ ý nghĩa gì với em hay sao?” anh hỏi một cách châm biếm.

‘Sex cũng được đấy,’ cô cố nặn ra vẻ nhạo báng. Sao anh dám nhắc nhở rằng cô đã như một ả đàn bà đa dâm vào đêm qua? Điều đó chắc chắn chẳng có nghĩa lý gì với anh, nếu bài học hôm nay là thứ gì đó dễ dàng qua đi.

‘Sex. Đó phải là hơn thế và em biết điều đó, nhưng vì một lí do nào đó mà em đã từ chối thừa nhận nó.’ Anh bước một bước về phía cô, đôi mắt xám của anh tối lại với một cảm xúc mà cô không thể định nghĩa. “Tôi đã đặt linh hồn của mình dưới chân em vào đêm qua, và em đã đáp lại tôi bằng mọi thứ có trong em. Tại sao vậy, Abby? Hãy nói cho tôi tại sao? Tôi muốn biết. Em là vợ của tôi, vì chúa!”

Trong một giây cô gần như đã tin vào những gì anh bày tỏ, và cô suýt nữa đã nói cho anh sự thật—rằng cô đã nhìn thấy anh với Melanie—và yêu cầu giải thích như thông thường là thế. Cô biết anh sẽ chế nhạo sự ghen tuông của cô, như anh đã làm trong quá khứ, bỏ mặc cô tổn thương và nhục nhã. Vậy nên cô tấn công lại anh bằng một cách mà cô chắc chắn sẽ khiến anh tổn thương. ‘Tại sao ư? Quá dễ để trả lời,’ cô nói, không còn cố giả vờ nữa. “Tôi cảm thấy thương hại anh.”

Trong khoảnh khắc cô đã nghĩ rằng anh sắp giết cô, khi rõ ràng là anh đang rất tức giận. Cô biết cô đã đi quá xa. Với một người đàn ông như Nick, thương hại là không thể chấp nhận được. Đôi mắt xanh lá của cô mở to trong sợ hãi, cô nhìn vào anh. Máu rút khỏi mặt anh khiến nó trắng bệch gần như màu xương. Một dây thần kinh co giật trên má phản bội lại sự cố gắng của cô, nó sẽ khiến cô bỏ chạy và nghe anh nói trong một giọng yên tĩnh đến chết người, “Em có thể rời khỏi đây khi nào em thích.”

Cô nên cảm thấy vui vì cuối cùng cô đã đạt được mục tiêu của mình, nhưng thay vào đó cô cảm thấy mình như một quả bóng xì hơi.

“Cảm ơn anh, sáng mai tôi sẽ gọi điện đặt vé,” cô nói nhẹ nhàng.

“Một vé thôi, Abby. Em đi một mình.” Anh quay gót và đi về phía phòng tắm mà không một lần ngoái lại.

‘Không, anh không thể làm thế!’ cô hỗn hển như thể những từ ngữ đã bị anh đánh chìm. Trong xúc động cô theo sau anh vào phòng tắm. ‘Jonathan ở với tôi. Thành bé cần được thế. Chúng ta đã có một thỏa thuận, anh đã hứa rồi. Khi cha anh mất và chúng tôi sẽ tự do.’ Cô bập bẹ, nhưng có vẻ không thể dừng lại. Nick không hề đùa.

“Em thực sự nên tìm hiểu cụ thể hơn, em yêu. Lúc đó em chẳng hề nói gì như thế,” anh ngọt ngào thông báo với cô. Anh đã đúng, cô đã không nhắc tới cha anh, nhưng rõ ràng là anh hiểu ý cô là thế. “Nhưng tôi không thể đi mà không có Jonathan.” Cô tìm kiếm trên mặt anh bất kì dấu hiệu nào cho sự mềm lòng. Cô đang run rẩy với cơn sốc, trái tim đang bơm băng qua tĩnh mạch của cô. Trong tâm tưởng cô đã lo sợ rằng anh có một động cơ nào đó. Anh muốn con trai cô .. . Không bao giờ! Anh không thể làm thế với cô. “Anh không thể giữ tôi ở đây được,” cô quét đôi mắt bất lực của mình lên cơ thể gần như khỏa thân của anh khi anh bước ra khỏi quần của mình.

“Chẳng có cái xích hay cái khóa nào hết, Abby,” Nick kéo dài chậm biếm, và tiếp tục bước ra khỏi cái quần màu đen còn lại.

“Tôi sẽ đưa con đi bằng bất kì cách nào,” cô tuyên bố, nhưng cảm giác của cô lại đi theo cơ thể nude tuyệt vời của anh, mặt cô đỏ bừng khi mùi hương của anh dày vò cô.

“Em không thể đưa con đi. Thành bé đã được đăng ký trên hộ khẩu của tôi, và về phần em. . .” đôi mắt băng giá lười biếng nhìn cô thương hại ‘. . . quyết định hoàn toàn là ở em. Tôi đã nhận ra rằng mình không quan tâm nó thế nào nữa.’ và mở cửa phòng tắm, anh nói thêm, “Nếu cơ thể của tôi làm phiền em, thì đừng lo. Khi chúng ta quay về Athens em có thể ngủ ở phòng dành cho khách. Tôi sẽ thích cách đó hơn.”

Abby bắt rẽ ngay tại chỗ đứng, nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng kín. Tại sao mọi thứ đều lệch hướng thế này?

cont

“Tôi biết đây không phải là chuyện của tôi, nhưng tôi vẫn phải nói. Chuyện này không đúng, không đúng chút nào hết, cô đang ngủ ở phòng dành cho khách. Ngài Nick là một người đàn ông thực thụ, ngài ấy cần vợ mình trên giường của ngài ấy. Cô chỉ đang tự chuốc vạ vào thân thôi, hãy nhớ lời tôi,” Mary nhắc nhở Abby thực lòng.

Họ đã quay lại “ngôi nhà mơ ước” vào 10 ngày sau, và đó là 10 ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời của Abby. Cô thờ dãi, và đặt ly café xuống bàn. Jonathan đang trở thành một vấn đề thực sự—tuần vừa rồi cậu bé trở nên khó bảo và rất nghịch ngợm. Sáng nay cậu bé đã từ chối đến trường và phải viện đến sự thuyết

phục của Mary và Henry mới có được cậu ta ngồi vào xe . Cô không thể đổ lỗi cho thằng bé. Cậu bé yêu quý bố mình và trong mười ngày qua Nick hiếm khi dành nửa giờ với cậu bé.

Điều này giống như việc tua lại một bộ phim chán ngắt, Abby thất vọng nghĩ. Chồng cô thường về khuya, hoặc như đêm qua, anh chẳng hề về nhà. Không ngạc nhiên gì là Jonathan đã rất buồn.

Giọng Mary vang lên nghiêm khắc. “Cô yêu ngài ấy, vậy thì tại sao cô phải mang theo những thỏa thuận ngớ ngẩn hay bất cứ thứ gì đó chứ? Cô cần tỉnh táo hơn, cô gái của tôi.”

Abby giật mình, chẳng lẽ cảm xúc của cô rõ ràng như vậy sao? Và bật dậy trên chân mình, cô ngắt lời, “Bác đứng rồi đấy, Mary, đó không phải là việc của bác,” và bước khỏi phòng bếp. cô biết cô đã làm buồn lòng người phụ nữ già, nhưng cô không thể giúp được . Vấn đề này quá đau đớn. Cô đã yêu Nick và việc sống cùng một nhà với anh đang giết cô từng phút một, biết rằng anh cóc cần cô. Vào buổi tối cô nằm trên chiếc giường cô độc, đau đớn chờ đợi sự đụng chạm của anh . . .

Tiếng chuông cửa làm gián đoạn những suy nghĩ của cô, và băng qua hành lang, cô mở cửa cho một Jonathan đỏ ửng và sứt sùi trong tay của một y tá trường học. Cô kéo cậu bé lên tầng, trong vài phút cậu được tắm và nằm an toàn trên giường. Có vẻ như cậu bé đã bị ốm ở trường, có một vài mụn đỏ trên đôi chân nhỏ của cậu, hiệu trưởng đã nghĩ nên đưa cậu về thẳng nhà.

“Thủy đậu”, Mary tự tin tuyên bố với Abby, cô ngồi trên giường nhẹ nhàng chấm những mụn đỏ bằng một miếng bông ẩm, chúng nghe như bịch dịch hạch đen. Jonathan chưa bao giờ bị ốm trước đây, điều đó làm đau tim cô khi cô nhìn thấy đôi mắt thường lấp lánh của cậu trở nên yếu ớt và đờ đẫn.

Abby nhìn vào Mary. “Bác chắc chứ?” cô hỏi, cần một sự bảo đảm . Bác sĩ đã được gọi ngay lập tức nhưng cho đến giờ vẫn chưa thấy đến.

“Tất nhiên là tôi chắc. Thuốc rửa Calamine và găng tay bông sẽ giúp thằng bé không bị xước da , đó là những thứ thằng bé cần, Mary nói ngắn gọn, sau đó thêm vào, “Chúng không có trong hộp sơ cứu. Cô sẽ phải gọi ngài Kardis mang lọ thuốc rửa về theo, và đừng quên găng tay nhé.”

Abby miễn cưỡng bước qua cánh cửa vào phòng riêng của mình và nhấn điện thoại lên—cô đã không gọi đến văn phòng của Nick trong nhiều năm, chủ yếu là vì cô không muốn gặp Melanie. Nhưng đây là trường hợp khẩn cấp và cô không thể từ chối.

Thoạt đầu cô đã nghĩ Nick đổi số điện thoại khi giọng một người đàn ông khác bắt máy, ‘Stavros đang nghe,’ nhưng anh ta nhanh chóng giải đáp cho cô—anh ta là thư kí mới của ngài Kardis từ hai tháng trở lại đây. Cô đã không có thời gian để suy xét tác động của những tin này lên cô giọng Nick vang lên lạnh lùng và xa cách. “Ừm, em muốn gì, Abby?” Cô nhanh chóng giải thích tình trạng hiện nay trong khi không thể dập tắt niềm vui rõ ràng khi giọng nói của anh vang lên.

“Được rồi, tôi sẽ chuẩn bị tất cả những thứ đó, và em đừng lo, Abby,” anh mạnh mẽ làm chủ tình thế. Cô vẫn còn giữ điện thoại sau khi Nick đã ngắt máy, tâm trí của cô đè nặng những ý nghĩ. Nick đã có thư kí mới – nhưng tại sao? Melanie đâu? Nick bán cô ta rồi chắc? Không. . . Điều đó là không thể. Họ vẫn gần gũi, cô đã tận mắt chứng kiến điều đó trong tang lễ. Tiếng khóc tội nghiệp của Jonathan gọi ‘mẹ ơi’ và cô nhanh chóng gác điện thoại để đến cạnh giường của con trai. Bác sĩ sắp đến trong vài phút nữa và không có thời gian để tự hỏi về Melanie hay bất kì điều gì khác.

Đó là một phụ tá trẻ của bác sĩ Popodopoulos, người đàn ông già đang đi vắng vài ngày, cô đã được thông báo như vậy. Bác sĩ đã xác nhận phán đoán của Mary, anh ta kê một đơn thuốc hạ sốt để giảm bớt khó chịu, và chỉ vừa rời đi ngay khi Nick lên cầu thang và vào phòng.

“Em đã từng bị thủy đậu à?” anh hỏi Abby, và khi cô trả lời khẳng định, anh gạt đầu và bỏ qua cô hoàn toàn, toàn bộ sự chú ý của anh tập trung vào Jonathan. Chỉ trong vài phút anh đã có được nụ cười yếu ớt của cậu bé.

Đứng nhìn hai người đàn ông ở rất gần nhau, rõ ràng là rất ăn ý, Abby bị lấp đầy bởi sự tiếc nuối cho những gì có thể có. Cô cảm thấy như mình là một bánh xe thay thế, bị loại trừ, và đột nhiên cô không thể làm gì nữa.

“Tôi sẽ đi và pha café ,’ cô lẩm bẩm và mỉm cười nhẹ với Jonathan rồi vội vã ra khỏi phòng.

“Em đang nghĩ cái quái gì vậy, bắt thằng bé đến trường trong tình trạng này ư?”

Những từ ngữ như một cái roi da quất qua Abby; cô đã không nghe thấy Nick đi vào bếp. Cô ngồi cứng đờ trên chiếc ghế dựa, căng thẳng trong từng thớ thịt khi cô ngẩng đầu lên để đối mặt với cơn giận của anh.

“Có lẽ là nếu anh có mặt ở nhà vào 60 tiếng trước thì anh đã có thể làm tốt hơn,” cô trả lời mĩa mai, miễn cưỡng để thừa nhận anh đã có một số lý giải cho câu hỏi của anh.

“Quên những điều tôi vừa nói đi, đó không phải là lỗi của em. Và bằng ngang qua phòng, anh kéo một cái ghế ra và ngồi xuống. “Trong ấm có café không?”

Lời xin lỗi của Nick khiến Abby choáng váng trong sự im lặng.

“Chúa ơi, tôi mệt lắm. Tôi đã ngủ lại văn phòng tối qua, và chẳng với một cô ả xinh đẹp ngốc nghếch nào hết, chẳng nghi ngờ gì là những tưởng tượng phong phú của em đã chấm dứt,” anh kéo dài nhạo báng. Rồi nhắc tay làm một cái ngáp dài.

Abby bận rộn rót café nhưng cô đã có cơ hội liếc nhìn khuôn mặt anh một cái. Anh trông thật mệt mỏi, cô nghĩ. Mặt anh gầy hơn, mắt anh có quầng thâm, và lần đầu tiên cô nhận ra những tuần vừa qua đã hoàn toàn không dễ dàng với Nick. Cô luôn nghĩ rằng anh là một tảng đá, bất khuất, một người đàn ông không thể bị tổn thương, nhưng cô đã biết rằng không phải thế. Anh đã chứng tỏ rằng mình dễ tổn thương vào cái đêm đáng nhớ trước lễ tang của cha anh, và bởi vì Melanie, Abby đã cố tình dè bẹp sự hiểu biết này, nhưng bây giờ cô đang bị dày vò bởi nghi ngờ. cô đưa tách café của mình cho anh và ngẫu nhiên những ngón tay của họ chạm vào nhau. Đã lâu lắm rồi kể từ lần cô cảm nhận sự đụng chạm của anh, cái ấm áp của bàn tay anh, và yêu anh như cô đã từng. “Jonathan sao rồi?” cô buột miệng.

“Thằng bé ổn cả, Mary đang ở với nó.’ Đôi mắt xám của Nick cố ý chiếu vào cô, thu tóm toàn bộ ý thức của cô.

“Sống độc thân căng thẳng quá à, Abby?” anh hỏi ngọt xớt. “Hừm, em biết phòng tôi ở đâu và tôi không bao giờ khóa cửa. Ai mà biết được, em có thể may mắn, nhưng không phải tối nay—Tôi đang tan vỡ đây.’ Abby trở nên đỏ bừng rồi trắng bệch rồi lại đỏ bừng lần nữa, và Nick bật cười.

Cô cảm thấy rất thích được liệng cốc café trong tay mình vào cái mặt đang cười của anh, nhưng cô buộc mình bỏ qua lời chế nhạo cố ý của anh. “Tôi sẽ không tô vẽ thêm lời nhận xét của anh bằng một câu trả lời.” cô nói với anh bằng một chút nghiêm trang. “Con trai của chúng ta đang ốm, và điều cuối cùng thằng bé cần là bố mẹ nó tranh cãi.”

“Em nói đúng,” Nick thở dài, vẻ khắc nghiệt của anh giãn ra trong một nụ cười nhẹ—nụ cười đầu tiên mà Abby thấy trong nhiều tuần qua, và môi cô cong lại trong một sự hồi đáp ngoài dự kiến.

Những gì đã diễn ra trong bếp có vẻ như đã cải thiện được thái độ của Nick. Sự vô cảm trước đây đã thế chỗ bằng sự quan tâm cẩn thận, và trái tim tổn thương của Abby bắt đầu có một vài hy vọng nhỏ nhoi. Anh đã mất rất nhiều thời gian dùng điện thoại nhưng chưa bao giờ đi đến văn phòng; thay vào đó anh dùng rất nhiều sự chú ý cho Jonathan, ngồi hàng giờ với cậu bé trong thời gian này.

Abby phát hiện ra bản thân mình đang có cơ hội khám phá bí mật của Nick. Cô muốn hỏi anh về Melanie muốn chết đi được, nhưng quá sợ hãi để làm điều đó. Cô sợ tiết lộ tình cảm thật của mình. Cô tức giận với những gì cô đã nghĩ như một sự phản bội, và cô đang bắt đầu suy nghĩ rằng có thể . . . chỉ có thể thôi là cô đã hành động quá vội vàng vì một cuộc hội thoại chưa nghe hết. Cơn ghen khốc liệt của cô, một cảm xúc tiêu cực mà cô chưa từng nhận ra rằng mình sở hữu chúng, có thể đã lãng phí cơ hội có một cuộc hôn nhân hạnh phúc của cô. Những ý nghĩ thâm lắng sẽ không biến mất. Thế nếu Nick đã đề nghị một mối quan hệ mới với cô, và cô đã cố tình phá hủy nó bằng cách nói với anh rằng cô thương hại anh thì sao? Abby cần phải biết, nhưng cô buộc phải thừa nhận rằng mình không có đủ can đảm để hỏi.

Việc Jonathan bị ốm đã nổi lỏng được sự căng thẳng giữa họ. Thật ngạc nhiên là một đứa trẻ bị ốm có thể dễ dàng đạt được những gì tưởng chừng như không thể vào trước đó—một Nick dịu dàng—và cô không muốn làm xáo trộn thỏa thuận ngừng bắn ngầm giữa cô và Nick.

Sau bữa tối của ngày hôm sau, Abby ngã người trong phòng khách, một chiếc ly rượu vàng đầy quá mức cần thiết trong tay cô. Thật may mắn là Jonathan đã đỡ hơn, dấu hiệu duy nhất cho việc cậu bị bệnh là

64 cái mụn—cậu bé đã đếm hoặc nhờ ai đó đếm hộ—và nó đã lấy đi tất cả năng lượng của Abby, cùng với những người lớn khác trong nhà giữ cho cậu bé vui vẻ.

Cánh cửa mở ra ngắt ngang dòng suy nghĩ của cô, và Nick bước vào. Cô để ý thấy rằng anh đã cởi áo khoác và cà vạt từ bữa tối, và chỉ có một chiếc cúc được cài trên áo sơ mi của anh. Mắt cô lang thang trên chiều dài cường tráng của anh thả người xuống ghế đối diện, đôi chân dài của anh vắt chéo phía trước, mái đầu đen của anh ngã ra sau ghế trong một thái độ hoàn toàn thư giãn. Cô đã không nhận ra mình đang nhìn chăm chăm cho tới khi một giọng châm biếm nhẹ nhàng vang lên, “Tôi có hai cái đầu hay cái gì tương tự à?”

Những từ ngữ xuyên qua tim cô, một lời nhắc nhở sống động về cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ tại Ritz. Chỉ có điều là bây giờ cô không đủ can đảm để quay lại đó nữa. Một thứ gì đó ghen lại nơi hòng cô và cô không thể nhìn vào anh. “Không”, cô lẩm bẩm với miệng cốc rồi uống cạn.

“Không à. Thế sao lại nhìn kĩ thế?” anh hỏi gặng.

Cô ngẩng đầu lên và bắt gặp cái nhìn chăm chú màu bạc của anh. “Sao Melanie không làm thư ký của anh nữa?” cô nói ra điều đầu tiên hiện lên trong đầu cô, và ngay lập tức ước rằng mình có thể nuốt lại những từ ngữ khi môi anh cong lại trong một nụ cười. Ngạc nhiên là anh đã trả lời cô cụ thể.

‘Melanie đã là một thư ký rất được việc, nhưng không may là cô ta đã bắt cản phản bội sự tin tưởng của tôi, thế nên tôi đã điều cô ta tới một vị trí khác thích hợp hơn để đảm bảo cô ta vô hại.’

“Ồ”, Abby nói, hoàn toàn lạc lõng. Nhìn vào người chồng rất nam tính của cô, người mà ngay cả khi đang mệt mỏi với bộ quần áo không chỉnh tề vẫn toát ra một vẻ kiêu ngạo tàn nhẫn đủ khiến một doanh nhân cứng rắn cũng phải run sợ, cô gần như cảm thấy thương hại cho người phụ nữ tội nghiệp đó. Cho đến khi cô nghĩ có lẽ anh cho rằng vị trí tình nhân của cô ta thích hợp hơn vai trò thư kí, và trái tim cô chìm xuống.

“Ồ”, anh nhại lại, môi anh xoắn lại trong một nụ cười chế nhạo. “Thế giờ cái trí tưởng tượng khát khe của em đang nghĩ ra cái gì? Rằng tôi đã đặt Melanie vào một tổ ấm tình yêu chắc, hmm?” Vệt sáng bừng lên trên má cô đã nói cho anh rõ ràng hơn nhiều các từ ngữ rằng anh đã đoán đúng.

“Không không, tất nhiên là không,” Abby phủ nhận trong khi anh quá dễ dàng đi guốc trong bụng cô. Cô ngả người ra sau ghế khi anh đứng dậy và sai một bước dài về phía cô. Anh nắm lấy cảm cô giữa ngón cái và ngón trỏ của anh, nâng cảm cô lên để cô nhìn thẳng vào anh, bởi vậy cô không thể né tránh ánh mắt hấp dẫn đang chiêm ngưỡng mình. Cô run rẩy một cách không tự nguyện với cái chạm của anh, nhưng với một nỗ lực đáng kể cô bắt bản thân mình ương ngạnh và mạnh dạn đón lấy cái nhìn của anh.

“Trong bất kì mối quan hệ nào, kinh doanh hay cá nhân, niềm tin vẫn là yếu tố quan trọng nhất,” anh nói rồi thả cảm cô ra, thũng thũng thêm vào một câu khó hiểu, “Em nên thử một vài lần xem, Abby. Em có thể sẽ ngạc nhiên với kết quả.” Và anh cất bước rời đi.

“Niềm tin ư” Abby có thể không tin anh đạo đức giả. Anh thực sự gợi ý cô tin tưởng anh sao? Sau tất cả những gì đã xảy ra trước đó? Không. Điều đó là không thể, đó có thể chỉ là câu châm biếm thường thấy của anh, nhưng quả thật cô phải thừa nhận rằng anh có một câu châm biếm chết người.

Nhiều giờ sau, nằm trên chiếc giường cô đọc của mình, cô vẫn suy nghĩ mông lung và không thể ngủ nổi. Nick đã muốn cô tin anh ư? Cô có thể không? Cô có dám thử không? Đó là những câu hỏi mà cô khó có thể đưa ra câu trả lời, nhưng có một điều là chắc chắn—cô không thể lãng phí 15 năm tiếp theo hay sống với Nick trong tình trạng ngừng bắn. Cô có thể bị tâm thần hoặc tệ hơn. Cô yêu Nick, và chúa ơi, cô muốn anh nhiều biết bao! Cô thao thức nghĩ trên giường. Liệu họ có thể chắc chắn đạt đến một thỏa hiệp để sống cùng nhau làm hài lòng cả hai? Cuối cùng cô đã đi đến một quyết định, chỉ cần ngủ trước khi cô tuyên bố nó. Nếu những gì cô nghi ngờ là sự thật, cô không có sự lựa chọn nào khác: cô phải nuốt lòng tự trọng của mình vào cổ găng tiếp tục cuộc hôn nhân của họ.

Sáng hôm sau Abby mặc quần áo với nhiều sự quan tâm hơn bình thường, một chiếc áo len mềm màu xanh ngọc và váy phù hợp, chiếc váy nhẹ nhàng ôm lấy eo cô và hơi bung ra. Cô không hề có kế hoạch nào trong đầu, nhưng cô tin vào bản năng sẽ hướng dẫn cô. Cô vội vàng vào phòng ngủ của Jonathan, và trái tim cô đập vào sương sườn khi cô va vào Nick đang đi ra ngoài. Anh tự động vươn ra để giữ lấy cô, và trong một khoảnh khắc cô thêm muốn được thư giãn trong vòng tay anh một lần nữa; cảm nhận mùi hương sạch sẽ của anh, cảm thấy bộ ngực cơ bắp dưới lòng bàn tay mình. Nhưng chỉ được trong thời gian ngắn . . .

“Thứ lỗi cho tôi,” Nick nói và đẩy cô sang một bên.

“Anh định ra ngoài à?”

Anh đang mặc một bộ vest màu xám ngọc trai, một chiếc sơ mi trắng kết hợp với cà vạt lụa sọc đơn giản, và với Abby anh trông thật đầy sức hủy diệt. Anh khẽ nhíu đôi mày đen lại. “Tại sao điều đó lại quan trọng với em nhỉ” anh hỏi một cách không kiên nhẫn.

‘Jonathan,’ cô nói, nghĩ đến quyết định của mình đêm trước đó, cô dừng cảm nói thêm, “Vâng. Anh sẽ về ăn tối chứ?” Thật là một câu hỏi ngờ ngợ ngẩn ngẩn, cô biết thế. Nhưng vào vài phút cuối thần kinh của cô không nghĩ ra được gì khác.

“Một câu hỏi quá nhàm chán. Em nghe cứ như một người vợ ấy, Abby.’ Và anh đưa tay lên khẽ nắm lấy cằm cô. “Một ngày em sẽ nói những gì em nghĩ, nhưng trong khi chờ đợi, có, tôi sẽ về ăn tối.’ Khẽ vuốt lông mày cô, anh cúi xuống nhấn môi mình lên trán cô rồi rời đi.

Abby đã choáng váng trong vòng hai phút cho đến khi Jonathan gọi “Mẹ ơi!”, cô chuyển ánh nhìn vào cơ thể cậu bé trên giường, và cô buồn bã nhận ra rằng có lẽ Nick hôn cô là vì con trai và không gì khác. Tuy nhiên, cô tự nhủ, đó là lần đầu tiên trong hai tuần Nick có quan tâm đến cô một chút, và ngồi xuống cạnh giường, cô chuẩn bị sẵn sàng để giải trí cùng con cô.

Sự xuất hiện của bác sĩ Popodopoulos vào buổi chiều đã được hoan nghênh khi việc này giúp giải thoát Abby khỏi Jonathan vô cùng hiếu động, cô đã rất vui mừng được đổi chỗ cho ông lão. Ông khám cho Jonathan và tuyên bố cậu ta đã bình phục như dự kiến, xem xét cậu bé như một phát hiện thú vị. Điều này đã dẫn đến một câu chuyện dài về những con người xưa cũ tại Oxford trong quá khứ xa xôi, nơi ông đã mua cho mình một cái bánh pudding vị nho Hy Lạp. Abby đã phải theo đến cuối câu chuyện khi vị bác sĩ kết thúc bài oanh tạc.

Đứng trên ngưỡng cửa, ông yên tâm nói với cô lần nữa rằng Jonathan sẽ khỏe và bổ sung thêm, “Tất nhiên gần như chắc chắn là cậu bé đã lấy nó từ đứa út nhà Catherine. Tôi mới gặp đứa trẻ tuần trước và các nốt mụn của nó mới chỉ bắt đầu lặn đi. Cô biết đấy, đám trẻ của Catherine là những vũ khí xinh xắn. Chúng đã mắc đủ mọi loại bệnh từ bé đến lớn, đôi khi mắc lại hai lần. Ông cười khúc khích hồi tưởng lại. “Tôi nhớ khi hai đứa lớn nhất bị quai bị, nhiều năm trước rồi. Chúng suýt nữa đã làm cậu Nick của chúng mất hết nhuệ khí.’

Mất Abby mở lớn trong sự ngạc nhiên. ‘Nick ư?’ cô hiểu kì hỏi.

“Phải. Cậu ấy đã bị quai bị. Điều đó thật buồn cười—không phải với một người đàn ông ở tuổi của cậu ấy. Ôi, nó còn là gì đây? Hơn một năm sau đó tôi đã làm một vài cuộc xét nghiệm, và tôi chắc rằng cậu ấy vô sinh. Nhưng tất cả chúng ta đã lầm, tạ ơn chúa rằng cậu nhóc trên tầng đã chứng minh rằng tôi sai, đúng không nào?” Và rồi ông rời đi.

Tê dại, tâm trí của cô quay cuồng trong cơn sốc, Abby lết trên thảm tới chân cầu thang. ‘Mary,’ cô gọi, “Tôi sẽ đến phòng tranh. Chăm sóc Jonathan nhé, làm ơn.’ Cô cần được ở một mình. Cô không thể tin vào những gì cô vừa nghe; sự tác động của nó là quá khủng khiếp. “Cô ổn chứ, cô gái?”

“Vâng vâng, tôi ổn,’ cô lết vai mình dựa vào tường khi lên cầu thang. Cô không thể đối mặt với bất kì ai. Nếu điều đó là sự thật, chúa ơi, những năm đã lãng phí, những đớn đau không cần thiết—Đó không thể là sự thật. . . Nếu không thì. . .?

Hết

10. Chương 10

Abby bước vào xưởng vẽ và ngã người vào chiếc sofa màu đen, đầu cô ngã ra sau, mắt nhắm lại. Lời tiết lộ của bác sĩ quá mạnh khiến bộ não sôi nổi của cô không kịp tiếp nhận, và tuy cô biết rõ rằng người đàn

ông già cả đó đã nói sự thật. Ông chẳng có lý do gì phải nói dối...

Cô không biết bản thân nằm đó bao lâu, nhưng dần dần những âm thanh quen thuộc của căn nhà, tiếng cửa đóng lại, tiếng nói xen lẫn tiếng cười – đưa cô quay lại thực tế. Cô rên rỉ, và chậm chạp mở mắt ra, mệt mỏi nhìn xung quanh. Xưởng vẽ của cô. Một món quà của chồng. Hàng trăm thứ nhỏ bé đột nhiên có ý nghĩa thật lớn lao, giống như những mảnh ghép của một bức tranh ghép hình khổng lồ, và cô co rúm lại xấu hổ vì chính sự mù quáng khủng khiếp và ngu ngốc đến ích kỷ của bản thân.

Cô đau đớn nhận ra rằng tất cả những thông tin đó đã xuất hiện ngay từ ngày khởi đầu trong mối quan hệ của họ, và cô đã quá nhạy cảm không nhận thức được. Cái ngày ở sở thú, Nick đã nói với cô rằng anh bị ốm sau khi đi thăm chị gái. Đó chắc hẳn là khoảng thời gian bác sĩ nói tới. Cô nhớ 12 tháng hạnh phúc đầu tiên của cuộc hôn nhân, khi cô không hề nghi ngờ tình yêu của Nick. Anh đã xem cô như nữ hoàng, chiều chuộng và ham muốn cô. Bất cứ thứ gì cô muốn, anh đều cho cô. Chỉ sau lễ Giáng Sinh định mệnh ấy, khi cô hạnh phúc báo cho anh biết chẳng có lý do gì mà cô không thể có con, mối quan hệ giữa họ sụp đổ, và giờ cô biết lý do. Nick đã khám phá ra rằng thứ cô mong muốn nhất là một đứa con, và anh nghĩ anh không thể mang lại cho cô điều đó. Anh đã thừa nhận nhiều như khi anh đề nghị cô lại lấy anh, và cô đã cho câu chuyện của anh chỉ như một lời nói dối hợp lý...

Tim cô quặn đau vì anh. Anh là một người đàn ông đầy kiêu hãnh. Anh đã thấy thế nào khi biết thậm chí nghĩ rằng anh vô sinh. Nhớ lại những tháng cuối cùng trước khi họ ly hôn, đột nhiên cô thấy hành động của anh hợp lý đến đáng sợ. Cô đã ngồi đó với biểu đồ nhiệt độ, nói liến thoắng về chuyện có thể thụ thai, trong khi anh chần chừ cực kỳ đau đớn. Những lời bắt bẻ thường xuyên của cha anh về việc có thai khiến Abby trước kia bực mình, nhưng chắc hẳn Nick còn thấy khó chịu gấp hàng ngàn lần. Không có gì ngạc nhiên khi anh đã phản ứng quá mãnh mẽ trước cái lần cô thấy xấu hổ vì khả năng vô sinh của mình. Sao cô có thể ngu ngốc đến thế? Tất cả những tháng ngày ấy anh ủ rũ, bực bội hoàn toàn không giống anh trước kia, cô đã không hỏi anh một lần xem có chuyện gì không. Thay vì thế cô đã ngay lập tức cho rằng anh có người đàn bà khác. Đúng thế, anh đã khuyến khích cô tin như vậy nên là vợ anh cô lẽ ra nên nhìn sâu hơn, hiểu anh nhiều hơn. Nhớ lại cô ngày xưa, Abby buồn bã thừa nhận rằng cô giống con gái ba mẹ cô hơn cô thật sự hiểu được. Cô đã chuyển vai từ một sinh viên trường nghệ thuật thành một cô người mẫu rồi một người vợ hoàn hảo, và, khi thực tế khắc nghiệt xâm phạm tới lý tưởng của cô, cô đã không biết xử trí thế nào.

Muộn màng cô có thể nhận ra rằng bản năng của mình đã đúng. Cô đã chìm sâu vào cuộc hôn nhân của mình quá lâu bởi vì cô đã không thể tin rằng Nick không yêu cô. Có thể nào anh đã yêu cô quá nhiều?

Cô đã buộc tội anh tội không chung thủy, nói dối cô, nhưng trái lại cô nhận ra anh chưa từng thừa nhận là không chung thủy bằng quá nhiều từ. Tất cả những gợi ý chỉ là một bức ảnh trên báo, những lời bàn tán, và kết thúc khía cạnh thân thiết của mối quan hệ của họ đã thuyết phục cô. Đúng rồi, anh đã phô trương người bạn diễn viên trước khi cô ở bữa tiệc chết người ấy. Nhưng chắc chắn chỉ một người đàn ông cực kỳ ngu ngốc mới cho phép tình nhân của mình chuồn vào một sự kiện xã hội quan trọng như thế, và Nick có tất cả những thứ khác nhưng không phải là ngu ngốc...

Abby chậm chậm đứng dậy và bước tới giá vẽ ở giữa phòng. Miếng vải ở trên đó là bước chân dung dần được hoàn thành của Jonathan, bức thứ ba cô cố vẽ. Mọi cô cong lại thành nụ cười gượng. Cô lại phạm phải một sai lầm tương tự: Những đặc điểm của đứa bé đã trở thành những đặc điểm của một người già hơn nhiều. Nick...

Khi Abby ngược nhìn bức tranh cô cảm thấy hi vọng vỡ òa và phát phối trong tim như bông hoa đầu tiên của mùa xuân. Trước đó, khả năng Nick yêu cô quá xa vời tới mức cô đã nhận định thái độ tàn bạo của anh với cô chỉ đơn thuần là lợi ích kỷ, khó chịu, và Chúa mới biết cô đã tranh luận với anh quá đủ về chuyện đó. Nhưng giờ cô nhận ra anh có lý do vì cơn giận đã ăn sâu như thế. Nó khiến cô thật đau lòng. Chắc hẳn anh đã nghĩ đứa con được sinh ra không phải con anh...

Cô háo hức đợi Nick về nhà. Họ có nhiều điều cần giải thích, nhưng lúc này Abby thề rằng cô sẽ lắng nghe và tin tưởng anh – việc cô nên làm nhiều tuần trước. Mọi chuyện sẽ không dễ dàng, nhưng cô cảm thấy nếu cô cần quỳ gối xuống để cầu xin cô cũng sẽ làm. Cô yêu anh quá nhiều, và hạnh phúc cả đời đang lung lay.

Cô cay đắng nghĩ vài giờ trước, vấn đề là Nick đã không cho cô cơ hội. Anh đã đi làm về và chào cô cộc lốc rồi đi thẳng tới chỗ Jonathan, thể hiện rõ rằng sự có mặt của cô là không cần thiết. Giờ, ngồi xoay nhẹ

ngón tay trên bàn ăn, cô ước cô anh có thể nhanh lên và đến bên cô. Nỗ lực lấy lại từ tin cô đã mất hàng giờ để tắm và cẩn thận mặc đồ. Cô biết cô trông thật tuyệt – chiếc váy dài cô đang mặc là một thiết kế của John Galliano màu xanh với vạt trên gấp lên khá phức tạp, vừa khít với cái eo đeo thắt lưng khá to của cô, chiếc váy một dải màu xanh bó chặt lấy cơ thể cô kết thúc là vạt váy kéo dài tới tận đầu gối. Chiếc váy là kết quả của lần chi tiêu quá tay của cô vào năm ngoái, mua nó để tham dự bữa tối đặc biệt của ngài trung úy cảnh sát của vùng, và cô chưa từng mặc nó kể từ khi đó.

“Đang đợi tôi sao? Không cần đâu,” Nick nói ngắn gọn, không nhìn cô một lần khi anh bước ngang qua căn phòng, và kéo một chiếc ghế ra rồi ngồi xuống bên bàn. Ngay lập tức anh tự giúp mình lấy một đĩa thịt nướng đầy ắp và khoai tây rồi tiếp tục ăn.

Abby quan sát anh khi cơn giận dữ tăng lên. Cô biết thật là vô lý, nhưng cô không biết làm gì hơn. Anh trông quá kín đáo và quyến rũ đến chết người trong chiếc áo len cao cổ đơn giản kiểu hải quân và chiếc quần màu kem. Thông thường bữa tối là một bữa ăn trang trọng. Tối nay, tại sao anh lại chọc cách ăn mặc như thường lệ? Cô nhanh chóng tự hỏi liệu anh có phải thông thả căn tối, sau rồi gạt bỏ ý nghĩ không đáng đó. Nhẽ ra anh không thể biết cô có thể đi tới một điểm cực đoan khác. Cô thấy mình thật ngốc nghếch khi mặc quá đà như vậy.

“Không đói sao?” Anh hỏi, và nhìn lướt qua cô, nhướn mày lên vẻ mỉa mai. “Em trông rất đẹp. Em tính đi đâu à?”

“Không,” cô trả lời, cảm thấy mặt đang đỏ lên, và vội vàng lấy cho mình một phần thức ăn, bàn tay có vẻ không vững vàng cho lắm. Việc này xảy ra không giống như những gì cô dự kiến.

“Có vẻ cường điệu hóa nó rồi phải không em?” Anh mỉa mai, nhìn chiếc vòng cổ ngọc bích cô vội vàng đeo lên với hi vọng nó sẽ nhắc anh nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc. “Giáng sinh không phải là hai tuần khác nữa,” anh nói thêm rồi cười khoái trá.

“Cám ơn anh,” cô đáp lại. Vậy là anh nghĩ cô trông như một cây thông Noel. Cô thở sâu và đếm tới mười. Nổi nóng với anh không phải là việc cô đã dự tính. Cô buồn bã thừa nhận rằng cô đã dùng cơn giận để che giấu cảm xúc thật sự của mình quá lâu rồi, nó đã trở thành một thói quen, và tiện đây có lẽ anh đã đúng. “Nick,” cô do dự nói.

“Em đã gặp bác sĩ Popodopoulos hôm nay và ông ấy nói chuyện với em. Ồ... ông ấy nói rằng-”

“Có chuyện gì xảy ra với Jonathan phải không?” Anh nhanh chóng ngắt lời, giọng nói rõ ràng đầy vẻ quan tâm.

“Không. Không, con ổn mà.” Và, lo lắng nhìn vào mắt anh, cô đơn giản nói ra, “Ông ấy nói với em rằng anh đã bị quai bị, và những cuộc kiểm tra của anh, và mọi thứ...” Cô dừng giữa chừng khi nhận thấy vẻ mặt vô cảm của anh.

“Vậy có gì mới không?” Anh dài giọng hỏi.

“Tại sao anh không nói với em?” Cô hỏi lớn tiếng vì kích động.

“Như tôi nhớ, tôi đã làm thế. Nhiều tháng trước rồi.” Anh đột nhiên cao giọng, và nhạo báng nhìn vào mắt cô khi anh thành thực gấp chiếc khăn ăn và đặt nó lên bàn. “Tất cả giống như nước chảy dưới cầu thôi, Abby. Hãy quên nó đi. Tôi đã quên rồi.”

Anh bước đi ngay trước khi cô có thể phản đối, để lại Abby buồn bã tự hỏi làm thế nào một tương lai có vẻ đầy hứa hẹn vài giờ trước lại có thể trở lại đen tối đến thế. Không. Cô sẽ không từ bỏ dễ dàng, và, đứng phắt dậy, cô đuổi theo anh. “Không, anh không hiểu đâu,” cô gào lên, và anh dừng lại ở chân cầu thang, nhìn cô với vẻ xa cách lạnh lùng. “Ý em là...” Trái tim cô đập nhanh khi cô cố gắng tìm từ ngữ thích hợp, mắt cô dán chặt vào cơ thể cao lớn áp đảo dựa vào cái tay vịn cầu thang.

“Ý em là sao?” Anh ngọt nhạt nhắc cô.

Cô có ý gì? Cô không biết nữa. Làm thế nào cô có thể nói với anh, em yêu anh, và em nghĩ có lẽ anh cũng yêu em, khi anh nhìn cô như thể cô là thứ gì đó khó chịu đã bò ra từ một tảng đá. “Anh không hiểu đâu,” cô nhắc lại, trong khi tâm trí cô điên cuồng tìm cách giải thích.

“Tôi hoàn toàn hiểu,” anh chế nhạo. “Em tin người bác sĩ tốt bụng đó, Melanie – tin hầu như tất cả mọi người hơn tôi, chồng em. Ồ, đừng để chuyện đó khiến em lo lắng. Tôi đã quen với điều đó rồi. Giờ thì, nếu như em thứ lỗi cho tôi, tối nay tôi phải đi ngủ sớm.”

“Không, làm ơn đợi đã,” cô nói, và chạy tới, tóm lấy cánh tay anh. Nick nhìn xác lão xuống cơ thể mềm mại của cô vòng quanh cánh tay anh, và cô run rẩy khi hơi ấm của cơ thể anh truyền qua chiếc áo len tạo thành cơn sóng điện đẩy vào cánh tay cô. Ý thức được phản ứng của cô, anh đưa đôi mắt mĩa mai nhìn vào mắt cô.

“Đợi ư? Vì sao vậy?” Anh hỏi giọng mĩa mai, có vẻ nụ cười hằn trên môi anh khi anh nhìn xuống bờ ngực đầy đặn của cô bên dưới lớp vải mềm mại của chiếc váy. Cơ thể cô phản ứng tức thì, ngực cô cứng lại dưới mảnh vải mềm ấy. Mặc cô và cơ thể cô đỏ bừng lên, nhưng lần này cô không còn cố che giấu phản ứng của mình nữa. Cô là một kẻ hèn nhát quá lâu rồi.

“Nick, em muốn thử làm cho cuộc hôn nhân của chúng ta tốt đẹp. Anh sẽ giúp em chứ?” Cô vội vã hỏi. Sau rồi cô cố thở đều, trong lòng cầu nguyện anh nói ừ, để chấp nhận phương án hòa bình cô đưa ra. Cô bắt gặp một tia – đó có phải là sự thận trọng? – trong đôi mắt nheo lại khó khăn của anh, và rồi cô ngỡ ngàng khi anh bế bổng cô lên. Cô điên cuồng đưa cánh tay ra ôm lấy cổ anh để khỏi ngã xuống khi anh bước qua hai bậc cầu thang bằng một bước chân.

Môi cô chỉ cách bên má nhẵn nhụi của anh vài cm. Mùi hương nam tính quyến rũ của anh, hơi nóng từ cơ thể cơ bắp của anh bên dưới cô khơi gợi hơi ấm phản bội, cơn đau âm ỉ trong cô, nhu cầu cấp thiết một lần nữa muốn cảm nhận toàn bộ sức mạnh tình ái từ sự chiếm hữu của anh. Đã quá lâu rồi. Quá lâu, cô nghĩ, và khi cô cảm nhận môi anh đang nhẹ nhàng cọ cọ lên cổ cô cô giật đầu lại phía sau, để lộ đường cong duyên dáng của chiếc cổ trước đôi môi ngọt ngào đang dần vật nó. Cô cong người lại vì cơn sóng cảm xúc mà những cái vuốt ve dịu dàng của anh đánh động trong cô, và khó có thể nghe được câu trả lời muộn màng của anh.

“Ừ, tại sao lại không chứ? Sự thất vọng nhục dục giống như địa ngục vậy, có phải không vợ yêu?”

Có gì đó không đúng lắm trong câu nói của anh, nhưng Abby quá vui để nghĩ ra. Cô dính chặt lấy anh khi anh chậm rãi đặt cô xuống trượt theo chiều dài của cơ thể anh. Không còn nhầm lẫn nào về sự căng cứng của anh bên cô và cô vui mừng run rẩy nhận ra cô vẫn có thể tạo ảnh hưởng tới anh ngay tức thì như vậy. Chân cô chưa kịp chạm tới nền nhà khi anh luồn những ngón tay thật dài vào mái tóc vàng lấp lánh của cô và hạ môi mình xuống tách đôi môi mềm mại của cô bằng một nụ hôn thật sâu đầy đam mê. Cơ thể co cong lại trong anh và cô sẵn lòng nhận lấy nụ hôn dài thêm khát của anh. Bỏ tay xuống vai cô, anh chấm dứt nụ hôn và nhẹ nhàng đẩy cô ra. Cô cố bắt kịp hơi thở, cố gắng hít vào chút không khí, và không hề do dự khi Nick nói, “Cởi đồ của em ra Abby,” và chỉ cho cô bằng cánh kéo chiếc áo len của anh qua đầu.

Đầu tiên cô tháo bỏ chiếc vòng ngọc bích, để chúng trên bàn trang điểm, sau đó, cô chậm chạp tháo đai áo và để phần áo mềm mại rơi xuống sàn nhà. Không cảm nhận được vòng tay của Nick quanh mình, cô đột nhiên thấy hoang mang, và cô do dự, ngón tay vẫn còn đặt trên cạnh chiếc áo lót. Mắt cô nhìn chăm chăm vào Nick, rồi chuyển sang nhìn nửa thân trên gần khỏa thân của anh. Đó có phải là những gì cô muốn không?

Không có thời gian để nghi ngờ. Anh cởi bỏ quần và khi anh đứng thẳng dậy cô bắt gặp ánh mắt đen tối âm ỉ của anh và xương cô như tan chảy. Cảm giác lo âu cô cảm thấy như đã biến mất giống như làn khói trong gió.

“Hãy để anh giúp em,” anh nói giọng ngọt ngào, đi tới bên cô.

Cô cảm thấy cơ thể anh tiến sát lại bên cô, và cô nhanh chóng đến gần bên anh hơn. Cô run rẩy khi anh khéo léo cởi chiếc áo lót, và khi những ngón tay dài của anh tìm kiếm chỗ tháo khuy cô giúp anh bỏ chúng ra chỉ bằng cái lắc người điệu nghệ. Họ tan chảy vào nhau, từ làn da láng bóng tới làn da mịn như lụa, môi kề môi, tập trung vào nhau như thể họ được sinh ra để dành cho nhau, hai nửa hợp làm một.

“Nick,” cô thở mạnh, khao khát, khi anh bế bổng cô lên và đặt cô lên chiếc giường rộng. Vuốt ve, thưởng thức, yêu anh là ham muốn của cô. Anh lấp đầy cảm xúc của cô, tận đến khi cô đắm chìm trong thế giới

diệu kỳ của anh. Cơ thể to lớn của anh cong lại trên cô, mắt anh sáng lấp lánh nhìn xuống mắt cô, và sau đó đầu anh cúi xuống, chiếm lấy miệng cô một lần nữa.

Tay anh trượt trên cơ thể cô rất gợi tình, trong khi miệng anh đốt lên tia lửa trắng nóng bỏng với hai bên gò đào sưng phồng của cô. Cô rên rỉ khi anh tìm ra hai đỉnh dựng đứng lên, và tìm kiếm điểm hào quang đen hơn ấy bằng lưỡi trước khi ngấu nghiến chúng trong miệng. Cô rên rỉ, và lưng cô cong lại tình nguyện, đòi hỏi nhiều hơn, trong khi ngón tay cô đâm sâu hơn vào đôi vai rộng của anh.

“Trời ơi, nhưng anh muốn thế này. Anh không thể đợi được nữa,” Nick rên rỉ, giọng anh trầm hơn vì nỗi khao khát mà chính Abby cũng cảm thấy.

Có một sự mãnh liệt mới, một thôi thúc cháy bỏng về Nick đã làm thức dậy một phản ứng tương tự trong cô, và khi đôi tay to khỏe của anh vuốt ve đường cong của hông cô, và nâng cô lên cô đã rất sẵn sàng với anh. Vòng chân quanh eo anh, cô rên rỉ khi anh đi vào cô. Cơ thể họ gắn liền với nhau bằng một giai điệu hoang dại nguyên thủy không ai có thể kiểm soát nổi. Móng tay cô bấm vào lưng anh khi cơn căng thẳng trong cô lên gần như tới mức bị tra tấn, để rồi bùng nổ tới đỉnh điểm sau khi tới trạng thái ngây ngất, có sức tàn phá mạnh hơn bất cứ thứ gì cô từng trải qua. Tiếng rên dã man của Nick vì chiến thắng lớn khi cơ thể to lớn của anh run rẩy giải thoát khi cơ thể anh run rẩy giải thoát hòa cùng tiếng hét vỡ tan không thành tiếng của Abby.

Nhắm mắt lại, Abby cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn và được lấp đầy lần đầu tiên trong nhiều năm. Cô mở mắt, và ôm lấy đầu của Nick. Anh đã lún sâu trên người cô, gương mặt anh vùi trong hõm ở cổ cô, và cuộc chạy đua của tình yêu và khoái cảm đã nhấn chìm cô, quá mạnh tới mức nó như một cục bướu trong cổ họng. Tiếng thở dài nhẹ nhõm may mắn thật là dài của cô phát ra. Căng thẳng, bức tường giận dữ đau đớn cô xây dựng để bảo vệ sự vụn vỡ của bản thân đã tan thành tro bụi. Cô cảm thấy nhẹ nhõm tới kỳ lạ, vui mừng vì cơ thể đầy mồ hôi của anh đè cô xuống giường. Người đàn ông tuyệt vời đầy nam tính này là chồng cô, và vì đam mê của anh đi đến bờ vực đen rồi anh đã chỉ cho cô thấy quá rõ ràng hơn bất cứ câu nói nào để chỉ ra rằng anh chấp nhận lời gợi ý dự kiến về một cuộc hôn nhân bình thường.

Cô lắng nghe tiếng hơi thở run rẩy của anh, ngón tay cô nhẹ nhàng luồn vào mái tóc ẩm ướt của anh, vuốt nó ra khỏi chiếc trán cao ngạo của anh. Chắc chắn anh yêu cô đúng không? Tạ ơn Chúa, cô nghĩ, và, “Cảm ơn anh yêu,” cô nhẹ nhàng thì thầm. Cô không thể phạm sai lầm một lần nữa. Nhưng cô..

Nick ngẩng đầu lên và nhìn chằm chằm vào đôi mắt lơ đãng có vẻ tò mò của cô. “Không cần cảm ơn anh,” Anh dài giọng, và lặn ra khỏi người cô, anh nói thêm, “Anh đã nói với em, cửa phòng anh luôn mở và anh thật hạnh phúc được giúp đỡ em.”

Abby cứng người lại trong giây lát vì cái giọng dừng dừng vô tâm của anh, nhưng trái tim cô không thể tin vào những gì cô nghe thấy. Cô lập tức tìm ra những lời biện hộ cho anh, chắc hẳn anh đã hiểu lầm những gì cô đã nói. Giọng nói run rẩy gần như hoảng loạn, cô nói với anh, “Nick chúng ta phải nói chuyện. Em có ý đúng như những gì em đã nói với anh lúc trước, em muốn trở thành vợ anh theo đúng nghĩa. Em thật sự xin lỗi về chuyện đã qua, nhưng-“

“Im đi Abby. Anh mệt mỏi lắm rồi, anh muốn đi ngủ, và điều cuối cùng anh cần là sự thương hại của em,” Anh nói cộc lốc, và quay lưng lại phía cô.

Thương hại. Đó là điều anh nghĩ sao? Cô đưa tay về phía anh thì thầm. “Làm ơn đi Nick.” Cô không thể để mặc chuyện đó như thế này. Cô cần phải nói cho anh biết cô yêu anh, và cô không hề thương hại gì anh. Cô đã làm anh tổn thương. Họ đã làm tổn thương nhau. Nhưng chắc chắn một giờ vừa rồi đã chứng tỏ cho anh thấy rằng cô đã thay đổi, giờ cô đã biết sự thật có đúng không? Cô lại thử lại, ngón tay cô run rẩy đặt lên chiếc lưng cơ bắp của anh. “Nick-“ Nhưng anh lờ cô đi, và trong giây phút hơi thở sâu đều đều của anh nhắc cho cô biết rằng anh đã ngủ.

Nước mắt mà cô kìm nén quá lâu đã dâng đầy trong mắt cô và chậm chậm chảy xuống hai gò má mềm mại. Cô không thể làm gì được. Vết thương sau vài giờ qua cuối cùng đã xé tan tất cả những tuyến phòng thủ của cô, và lời nhận xét vô tâm của Nick đã khiến cho trái tim cô chảy máu. Cô đã thực hiện cả nỗ lực yếu ớt để che giấu tiếng khóc của mình bằng cách vùi mặt trong gối, nhưng cả người cô run rẩy vì cảm giác cô độc. Nick không yêu cô, anh chưa từng yêu cô. Tâm trí cô thét gào. Tại sao? Tại sao lại xảy ra với cô hả Chúa?

Chẳng nhẽ tôi đã làm gì quá khủng khiếp tới mức phải chịu nỗi đau xé tim như thế này sao? Và, không có câu trả lời nào cho những câu hỏi không bao giờ dứt ấy, cô đã không thể kiềm lại những lần nước mắt.

Với một loạt những tiếng chửi thề Nick quay người lại và kéo cô vào lòng. “Ôi, khổ thật! Abby, tôi không thể chịu nổi khi nghe em khóc.” Anh nói to, nhưng cô không nghe thấy anh nói. “Abby, đừng khóc nữa.” Anh đưa tay ra vuốt ve cái lưng trần của cô, trong khi chiếc tay còn lại xoa xoa mái tóc rối bù của cô. “Anh xin lỗi nếu anh khiến em đau lòng, nếu anh quá cứng rắn, nhưng chết tiệt nó đi! Em đã làm anh thành ra như vậy,” anh rên rỉ.

Nhưng cô đã đi quá xa không thể đáp lại. Những cơn run rẩy kéo dài làm chảy tràn trên cơ thể thanh mảnh của cô, đầu cô vùi trong ngực anh, nước mắt cứ tuôn rơi, hòa vào đám lông cong mềm mại của anh. “Em yêu, làm ơn, em sẽ khiến mình bị ốm đó.”

Anh không biết cô ốm sao? Tim cô gào thét với anh. Đó là căn bệnh chết người cô sẽ không thể nào hồi phục được. Cô đã quá cố gắng để giả vờ cô không quan tâm để ghét anh nhưng chẳng có tác dụng gì, và cô không thể giả vờ thêm nữa. “Em yêu anh và nó khiến em đau lòng. Nó khiến em tổn thương quá nhiều,” Cô nghẹn ngào nói gần như không lên lời. Ném tất cả kiêu hãnh, và đau đớn, nắm tay của cô tức giận nắm anh, khi cô hoàn toàn suy sụp.

Trong một lúc lâu như bị bắt ngờ, Nick để cô cứ phát điên lên, sau đó anh dễ dàng đến tận nhấc lấy cổ tay cô bằng một tay và giữ nó ở ngực anh. Abby lặn lội cố gắng hết sức để thoát ra, nhưng cái đùi nặng của anh đã khóa chặt cơ thể mềm mại của cô giữ hai đôi chân dài của anh, và cô bị giữ không thể cử động nằm trên người anh.

“Dừng lại. Dừng lại nào,” anh nghiêm khắc yêu cầu.

Nước mắt của cô đã ngớt, chúng phải ngớt đi vì cô đã tự lau khô chúng. Với cánh tay trước đặt trên ngực anh, cô nhìn xuống gương mặt đỏ bừng của anh. Ánh trắng bành bạc, tạo thành một đường trên chiếc giường rộng, chọc ghẹo cảm giác của cô, như thể vì mắt cô vẫn còn ướt cô đã nhìn thấy đôi mắt của Nick lấp lánh cũng ướt ướt. Nhưng đó không thể là...” Em- em không thể làm gì được,” Cô nấc lên, đôi môi sưng lên và run rẩy. “Nhưng em không thể chịu thêm được nữa,” cô thú nhận. “Sự lạnh lùng, xa cách tới lịch sự của anh.” Cô nhìn anh chăm chăm, tình yêu, đau đớn hiện rõ qua biểu cảm đau khổ trên gương mặt xinh đẹp của cô. “Em xin lỗi,” cô buồn bã thì thầm, dần dần lấy lại cảm xúc và thấy xấu hổ vì sự cuồng loạn của mình.

“Xin lỗi ư?” Nick đưa một ngón tay lên nhẹ nhàng vuốt lên hàng nước mắt còn lại trên má cô. “Em không có gì phải xin lỗi cả,” anh tuyên bố, giọng anh trầm trầm có vẻ không ổn định tới kỳ cục.

Đôi mi dài của cô bối rối. Anh đang cố tử tế, cô biết, và cô không thể chịu nổi sự tử tế của anh. Cô muốn quá nhiều hơn thế... Rồi tay anh vuốt ve mái tóc dài của cô, kéo đầu cô xuống, để có thể nhìn rõ mặt cô hơn, và đôi mắt đen của anh khóa chặt đôi mắt của cô như thể chúng có thể nhìn rất rõ tâm hồn cô. “Em đã nói em yêu tôi. Em thật sự có ý như vậy chứ?” Anh hỏi nghiêm túc. “Hay em đang nhầm lẫn giữa tình yêu và sự thương hại.”

“Thương hại ư? Nếu em có thương hại bất cứ ai thì đó là em mới phải,” Abby hiểu rõ điều đó bằng cả sự trung thực đến tận xương. “Em yêu anh, Nick, em luôn yêu anh và sẽ luôn yêu anh.” Có gì là nói quanh co sao? Cô tuyệt vọng nghĩ thầm. Sự cố cuồng loạn của cô đã nói cho anh biết đó là sự thật.

“Em có chắc không?” Anh hỏi, và cô cảm thấy cơ thể cơ bắp của anh cứng lại vì căng thẳng khi anh chờ cô trả lời.

“Rất rất chắc chắn.”

“Ôi, Chúa ơi, Abby, anh cũng yêu em,” anh rên rỉ, vòng tay anh siết chặt lấy cơ thể lép vế của cô. Anh vùi mặt trong mái tóc mềm mượt của cô. “Giá như em đã biết anh muốn em và đợi yêu nói lại rằng em yêu anh từ rất lâu rồi. Anh gần như cho đó là hi vọng cuối cùng.” Mối anh tìm kiếm mối cô và anh hôn cô một cách dịu dàng ngọt ngào pha lẫn đắng cay, khiến cô không thể thở nổi.

Hi vọng không thể tin được lại dần hình thành trong tim cô. “Anh yêu em thật sao?” Cô thì thầm, gần như không dám tin đó là sự thật, và đặt bàn tay nhỏ bé của mình lên ngực anh, cô đẩy anh ra và một mối nhìn

xuống anh. Nhìn thấy xúc cảm trong đôi mắt anh gần khiến tim cô ngừng đập, tràn đầy tình yêu và sự dịu dàng đến mức nó dường như đang rất đau.

“Đừng bao giờ nghi ngờ điều đó Abby. Lẽ ra anh không bao giờ được để em đi. Anh cũng yêu em quá nhiều, và anh muốn mang cả thế giới đến cho em.” Bờ môi anh cong lên có vẻ hơi nhăn nhó. “Và vì sự tự phụ của mình anh đã nghĩ anh có thể.”

“Ôi, Nick, tất cả những gì em từng muốn có là anh.” Cô tặng anh một nụ cười gương. “Em biết em có hơi sợ hãi về việc có con, nhưng gần như bởi vì em nghĩ đó là điều anh muốn, và cha anh, ông –”

“Không, Abby.” Anh ngăn cô nói tiếp bằng một ngón tay đặt lên miệng cô. “Đó không phải lỗi của em. Lỗi hoàn toàn từ phía anh. Anh không thể tưởng tượng chuyện đó sẽ thế nào với em, nghĩ rằng anh có thể không bao giờ có thể làm cha. Anh cảm thấy một nửa của mình trở nên vô dụng.” Đôi mắt đen của anh tối lại vì nỗi đau trước kia được nhớ lại, và Abby an ủi anh bằng cách vuốt ve bờ vai rộng, cảm nhận nỗi đau như thể nó là của chính cô. “Trời ạ, anh đã thần tượng em. Anh vẫn thần tượng em,” anh nói giọng khàn khàn, đặt một ngón tay lên môi cô như một nụ hôn thoáng qua, anh hỏi, “Em có thể tha thứ cho anh được không Abby?”

Từ trái tim đến trái tim, được bao phủ bằng hơi ấm của vòng tay anh, cô đặt môi lên chỗ yết hầu của anh và thì thầm, “Em sẽ tha thứ cho anh tất cả chỉ khi anh vẫn tiếp tục yêu em.” Cơ thể cô bị kích động bởi một ý thức mới và cô quần quai gọi tình bên cạnh anh, cảm nhận được sự khuấy động của cơ thể anh. Một nụ cười bí hiểm hằn lên trên đôi môi xinh đẹp của cô.

“Anh không xứng đáng có em,” Nick râm rì, và vì mất một lúc lâu nhưng lời giải thích bị lãng quên khi hai cái miệng mở ra gặp nhau và dính chặt vào nhau trong cơn khao khát mù quáng kích động và có gì đó còn hơn cả khoái lạc” lời hứa, một lời thề yêu thương.

Cánh tay lớn của Nick duỗi dài tới thắt lưng của cô và nâng cô lên, đặt cô nằm thẳng ra. Cô nhướn người về phía anh, những ngón tay thanh mảnh của cô vòng quanh cổ anh, mạch máu đập mạnh trong cơ thể cô trước một sự đoán hoan hỷ. Nâng đôi mày nặng trĩu lên, cô nhìn vào mắt anh. Mắt anh đen đi vì đam mê nhưng lại căng thẳng tới kỳ quặc, cảm anh cứng lại như thể anh đang rất đau, và khi cô kéo anh xuống bên mình anh rên rỉ và vội vã gỡ tay cô ra khỏi cổ anh. Anh nói giọng khàn khàn, “Không Abby, trước tiên chúng ta phải nói chuyện.” Bờ ngực to lớn của anh phập phồng trước nỗ lực của ý chí cần có để tạo ra một chút khoảng cách giữa họ, và, nằm sang một bên, anh chống người lên khuỷu tay và nhìn xuống gương mặt đỏ bừng và đôi mắt xanh mờ ảo của cô đầy khao khát.

“Để sau đi, Nick. Chúng ta có thể nói chuyện sau,” cô dụ dỗ, rất nữ tính, gợi cảm và quyến rũ, nhưng anh sẽ không bị ngăn cản.

“Không, em yêu,” anh cười nhăn nhó. “Anh không dám thế đâu. Cái đêm ở Corfu anh đã nghĩ chúng ta sẽ nói chuyện sau, và xem chuyện gì đã xảy ra. Anh đã đau khổ hai tuần liền. Lần này anh sẽ không chạm vào em cho tới khi mọi việc hoàn toàn rõ ràng. Anh muốn không có thêm hiểu lầm nào nữa.”

Abby biết anh nói đúng, nhưng cô vẫn tiến lại gần anh, và trượt một tay quanh lưng anh. Một tay khác của cô nhẹ nhàng vuốt ve đám lông xoắn đen ở ngực anh, và ánh mắt của cô trượt xuống thân hình nam tính gợi cảm của anh, cái bụng phẳng và đôi đùi rắn chắc. Cô ngạc nhiên trước sức kiểm chế của anh khi mắt cô nhìn chằm chằm vào phần cơ thể đã căng cứng hoàn toàn của anh. Nick cười khúc khích và vội vã kéo chân lên che đi nửa người họ. “Đừng nhìn anh như thế ngay, nàng ạ,” anh nói dài. “Anh đang cố nghiêm túc đó.”

“Em xin lỗi.” Cô mỉm cười, ngẩng đầu lên nhìn vào gương mặt anh, và xích lại gần anh hơn.

“Thôi được rồi, anh nói tới đâu rồi nhỉ?” Anh háng giọng. “Sau khi em bỏ đi anh tiếp tục tự nhắc nhở mình rằng anh đã làm đúng, nhưng điều đó không khiến cho việc mất em dễ chịu hơn. Sau đó, cái ngày mà em gọi điện thoại thông báo với anh rằng em có thai, anh giận phát điên. Anh chỉ có thể nghĩ rằng, em đã mất không quá 5 phút để tìm một gã khác, trong khi anh không thể nhìn một người đàn bà nào nữa. Trời ạ, anh đúng là một kẻ ngu ngốc sáng giá.”

“Đúng rất sáng giá,” Abby nói, và hôn nhẹ vào cổ anh.

“Đừng lại ngay,” anh yêu cầu, và miệng anh cong lại tự chế nhạo mình khi anh nói tiếp, “Theo quan điểm

đúng đắn của anh anh đã tự nhủ với mình rằng anh thấy vui vì em tìm được một người khác và sẽ hạnh phúc kết hôn cùng với đứa con mà em muốn có đến tuyệt vọng.”

“Kết hôn sao?” Cô thốt lên.

“Ừ. Sự ngu ngốc của anh dường như không biết dừng lại. Em đã đến nước Anh trên cùng một chuyến bay với Harkness.” Anh thở dài khi nhắc tới tên một người đàn ông khác. “Anh kết luận rằng em cười hắc hắc ta. Chính mùa hè năm ấy, khi một người quen nói với anh rằng gã ta nhìn thấy bức chân dung của em trong triển lãm tranh, và anh không thể cưỡng lại việc đi ngắm nó, rằng anh sẽ tìm ra sự thật. Anh hỏi người chủ phòng tranh rằng liệu Harkness có thường vẽ vợ anh ta không, và người đàn ông ấy cười rồi nói rằng họa sĩ ấy chưa kết hôn, và ông ấy tình cờ biết được em là một người đã ly hôn và quản lý phòng tranh của riêng em ở St Ives. Một khi anh nhận ra em vẫn tự do, anh quyết tâm cướp lại em. Anh tự nhủ rằng nếu em có con, thì nó gần một người cha, không phải chính là anh sao?”

Lắng nghe lời giải thích của anh, Abby thấy rất buồn vì tất cả những nỗi đau không cần thiết và đã lãng phí mất nhiều năm. Cô nhớ đến sự căm ghét của chính mình khi anh bỏ quyền nuôi đứa con của họ và cô không thể không hỏi, “Chẳng nhẽ anh chưa từng nghĩ rằng đứa bé là con anh sao?”

Anh đưa tay che mắt như thể chúng làm anh đau. “Không,” anh nói ngắn gọn, “và anh thấy hổ thẹn khi nói rằng điều đó thậm chí còn tệ hơn nữa.”

“Tệ hơn nữa ư?”

“Đúng thế. Anh đã thuê một thám tử để kiểm tra thông tin của người chủ phòng tranh. Ông ấy khẳng định lại rằng em sống ở St Ives và rằng không có người đàn ông đặc biệt nào xuất hiện trong cuộc sống của em, nhưng ông ấy còn đưa cho anh những bức tranh ông ấy chụp em. Jonathan xuất hiện trong một trong những bức tranh ấy. Phải thừa nhận là nó không rất rõ ràng, nhưng anh nên nhận ra.”

“Anh thuê thám tử, nhưng tại sao anh không liên lạc với em cho đơn giản?” Cô hỏi, không thể giấu nghi ngờ qua đôi mắt xanh. Anh đã tạo ra một âm mưu rất phức tạp để buộc cô lấy anh, và cô không thể vẫn để nghi ngờ không hay ho gì ấy trong đầu cô về di chúc của cha anh.

“Anh sợ.” Anh nhún vai và mỉm cười, nhưng nụ cười không hiện lên trong mắt anh. Thay vì vậy, với Abby trông anh có vẻ tan nát cõi lòng. “Anh không dám chấp nhận khả năng em từ chối anh. Thám tử nói cho anh về dự án của Trevlyn và dường như đó là một cái cớ hoàn hảo để gặp em.” Thái độ của anh cứng nhắc hơn khi anh nói tiếp. “Nhưng khi anh đến Cornwall và nhận ra em đính hôn với Trevlyn anh rất tức giận. Anh nghĩ mình đã quá muộn, và Melanie thì nhét vào đầu em đồng rác rưởi chẳng giúp ích được gì.”

Abby căng thẳng khi có sự nhắc đến một người đàn bà khác, và cô nhẹ nhàng dịch chuyển ra khỏi người Nick. Trước tâm trạng phẫn pho của cô vì Nick bày tỏ tình yêu của anh cô đã quên mất một người phụ nữ khác của anh. Cô khó khăn tự hỏi liệu cô có thể hoàn toàn tin anh không.

Nick đưa một cánh tay giữ lấy cơ thể cô, và đưa bàn tay lớn vòng lấy vai cô, anh kéo cô lại bên mình. Anh nhìn cô tức giận. “Melanie là thư ký của anh, và không có gì hơn, dù anh thừa nhận anh từng cố tạo cho em một ấn tượng khác. Nhưng đó chỉ vì sự tự vệ thôi.”

Cô không ngừng nhúc nhích trong vòng tay anh. Anh đã nói niềm tin của cô là phần căn bản của bất cứ mối quan hệ tốt đẹp nào, nhưng anh đã phá tan nó một lần. Cô đã chuẩn bị tâm lý để lại tin anh phải không? Cô vẫn không dám chắc. “Tại sao cô ấy không còn làm thư ký cho anh nữa?” Ý nghĩ ấy đã dày vò cô nhiều ngày rồi và cô cần phải biết.

“Vì cô ta gọi điện thoại cho em và nói dối tất cả về di chúc của cha anh. Anh thừa nhận anh từng nói với cô ta rằng anh sẽ lại cầu hôn em, nhưng chỉ vì anh quá hạnh phúc và anh cần chia sẻ với ai đó. Cô ta không có quyền can thiệp.”

“Và tất cả chúng toàn là dối trá sao?” Abby dịu dàng hỏi, không dám nhìn anh, thấy hơi xấu hổ vì việc cô thiếu niềm tin ở anh.

“Ừ,” anh giận dữ nói. “Cha anh giao quyền điều hành công ty cho anh từ hai năm trước, và nó vẫn còn nằm trong chỗ giấy tờ của công ty nếu em muốn có bằng chứng.”

Abby run lên trước sự lạnh lùng trong câu nói của anh, và nhận ra phản ứng của cô, anh ôm lấy cô, để họ có thể nằm cạnh nhau mặt đối mặt. “Em xin lỗi,” cô thì thầm, “chỉ là-”

“Không, em yêu, em đúng mà. Chúng ta cần trả lời tất cả các câu hỏi, tất cả những nỗi sợ hãi vẫn còn đó. Có lẽ nếu chúng ta giao tiếp tốt hơn trong quá khứ, thay vì dùng tất cả thời gian trên giường, sẽ không có chuyện gì như thế này xảy ra. Anh thật ngu ngốc khi tức giận.” Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô và cười gượng. “Anh đã rất giỏi làm em mất tập trung. Hãy cứ hỏi đi, em có quyền đó.”

“Em rất tin anh Nick, nhưng dường như em có thói quen luôn nghĩ tới những chuyện xấu nhất,” cô tự thú.

Chẳng hiểu sao ngồi một lúc tờ đã dịch được hết luôn, các bạn thưởng thức nốt nhé, sr lần nữa vì sự chậm trễ.

“Anh đã chú ý,” anh trêu chọc, và tới lượt cô cười buồn. Anh đáng được biết lời chế giễu của cô lớn đến thế nào, nên cô dừng cảm nói cho anh biết.

“Ngày đám tang bố anh, khi chúng ta gần như quay lại với nhau, ồ, em nhìn thấy anh nhìn Melanie say đắm. Cô ấy ôm anh.” Và cô tiếp tục giải thích cuộc nói chuyện cô nghe lén được.

“Vậy đó là lý do em từ chối anh,” Nick nói. “Em hiểu nhầm hết cả rồi. Anh đã nói với Melanie là anh và em đã quay lại với nhau và chuyện đó tốt hơn bao giờ hết, và cô ấy chỉ cảm ơn anh vì điều cô ấy tới văn phòng ở New York, vì cô ấy đã gặp được ông trùm tư bản Mỹ và sẽ kết hôn vào tuần đó.”

Abby đau đớn vì chính sự ngu ngốc của mình, và nhìn đôi mắt vui vẻ của anh, cô biết cô nợ anh tất cả. “Em đã khám phá ra rằng anh quan tâm tới đâu, anh yêu.” Cô ngọt ngào nói. “Em là một người đàn bà hay ghen đến ngốc nghếch.” Và cô không ghen tị với niềm vui chiến thắng của anh, phản ứng của riêng đáng mày râu.

“Tốt. Anh thích điều đó,” anh kiêu ngạo tuyên bố, một nụ cười toe toét hiện lên trên gương mặt đẹp trai của anh. Nhưng sau đó, anh nói thêm giọng có vẻ nghiêm túc hơn, “Có Chúa chứng giám, anh đã đau khổ quá nhiều vì cùng một nỗi đau đấy rồi. Anh muốn đám gả Trevlyng, và bất cứ người đàn ông nào từ 8 đến 80 tuổi mà nhìn em quá lâu.”

Abby cười lớn, nhưng lại ngạc nhiên trong im lặng khi anh nói tiếp.

“Còn về phần Harkness, anh muốn dùng đôi tay trần này bẻ gãy cổ hắn ta.”

“Ôi, Nick, không được,” cô thì thầm, hoảng sợ trước cơn giận của anh.

“Ừ, ồ...” Anh ban cho cô nụ cười xấu hổ. “Nhưng lần đầu tiên anh bước vào phòng tranh của em anh đã mong gặp một Harkness con, và khi anh nhìn thấy Jonathan anh không thể tin vào mắt mình. Nó là người nhà Kardis. Anh phải chấp nhận điều đó, nhưng cũng mất một lúc tiếp nhận điều đó. Chỉ đến lúc anh sẽ loại bỏ điều đó khiến nó anh đau khổ. Nó là con trai của anh. Lần đầu tiên trong đời anh gần như ngất đi. Anh đã nói, nhưng anh không nhớ mình nói gì nữa.”

Abby nhớ anh trông ồm yếu thế nào, và cô biết anh đang nói sự thật.

“Anh không thể chấp nhận sai lầm lớn đến thế của anh. Anh đã bỏ lỡ ngày con trai anh ra đời và hơn ba năm liền, và thậm chí đau đớn hơn cả là khi biết rằng anh đã mất người phụ nữ anh yêu, và tất cả chẳng vì cái gì. Nó đau đớn, Chúa ạ, đau đớn biết bao!” Anh cay đắng nói.

“Giờ thì mọi chuyện đã tốt đẹp rồi, Nick, anh yêu,” Abby dịu dàng nói, bàn tay cô khéo léo dịch chuyển trên bờ ngực rắn chắc của anh để an ủi anh. Đôi chân dài của cô cọ xát vào chân anh, đám lông tơ nam tính của anh dựng đứng lên khi cảm nhận được cơ thể cô. Cô tiến lại gần hơn. Hông họ chạm vào nhau và cô nhận thấy sự căng thẳng của anh. “Chúng mình đừng nói chuyện nữa.” Tâm trí cô nghĩ đến chuyện khác. Tay cô tự do lướt nhẹ trên cơ thể Nick từ vai tới đùi, toan vuốt ve những đường cong cơ bắp của anh, và rồi phóng túng hơn cô vuốt ve những nơi nhạy cảm mềm mại của anh, và nhận được tiếng rên rỉ vì sung sướng của Nick.

“Abby, anh đã nói để sau,” anh rít lên, và cô thở mạnh ngạc nhiên khi đột nhiên anh túm lấy vai cô và đẩy cô nằm dưới người anh. “Em là người đàn bà quỷ quái,” anh đầu hàng, lòng bàn tay bao trọn bờ ngực đầy đặn của cô và đến lượt cô rên rỉ. Nick lùi lại, ngắm nhìn hai bên gò đả lên cứng lại đến hoàn hảo, và Abby

cong người lên phía trước mời gọi, muốn cảm nhận sự vuốt ve âu yếm của anh. Những ngón tay dài của anh dừng lại trên một đỉnh cứng và xoay tròn nó nhẹ nhàng bằng ngón cái và ngón trỏ. Abby đầy đam mê, rồi cổ hít hơn khi ngón tay anh gần như cứng lại đau đớn trên cơ thể cô.

“Anh nghĩ tới việc em cho con chúng ta bú, và anh ghét nghĩ tới chuyện bất cứ gã nào khác chạm vào em như thế này,” Nick rên rỉ, và khi nhìn vào gương mặt anh cô thấy sững sờ trước nhu cầu mạnh mẽ và cơn giận ẩn sâu trong đôi mắt đỏ. “Khi em đã để ý đến anh nhận thấy anh là một người bảo thủ truyền thống, và có tính chiếm hữu hoàn toàn đến vô lý.

Nhìn thấu vấn đề Abby nhận ra rằng cơn giận âm ỉ của Nick vài tháng trước xuất hiện bởi vì cô để anh tin rằng cô đã ngủ với những gã đàn ông khác. Cô nhanh chóng cố gắng sửa lại ấn tượng giả ấy.

“Không bao giờ có một người đàn ông nào khác, chỉ mình anh thôi.”

Đôi môi gợi cảm của anh cong lại cười thích thú. “Cám ơn em về điều đó Abby, nhưng không sao cả. Giờ em là của anh, và anh sẽ không bao giờ để em rời khỏi anh nữa.”

Anh không tin cô. “Nhưng đó là sự thật, Nick. Em chỉ đính hôn với Harry Trevlyn một buổi tối thôi.” Và, vội vàng quá không biết nói gì, cô đã giải thích mối quan hệ của cô với Harry và Ian Harkness. “Anh tin em chứ?”

“Tất nhiên anh tin em, em yêu.” Và khi anh cúi đầu xuống, miệng anh chiếm lấy miệng cô, ngăn lời giải thích ngắn gọn của cô. “Tương lai là của chúng ta,” anh thì thào bên miệng cô, và cô tách môi ra chấp nhận cuộc xâm chiếm nóng bỏng, ẩm ướt của lưỡi anh. Câu nói của anh khiến Abby run rẩy sâu trong đáy lòng. Anh quá đúng. Họ còn có cả cuộc đời cùng nhau để giải quyết mọi khúc mắc.

Lưỡi cô chạm vào lưỡi anh và cô cảm nhận được sự run rẩy mạnh của anh, sự kiềm chế sắt đá của anh cuối cùng cũng vỡ vụn. Cùng với tiếng rên rỉ nhỏ miệng anh rời xuống tìm kiếm điểm cứng lại mà tay anh đã trêu đùa trước đó. Ngón tay của anh di chuyển xuống bụng cô, tìm kiếm và vuốt ve, và anh khám phá lại tất cả những chỗ bí ẩn gợi tình anh từng biết rất rõ trước kia. Abby lặng lẽ đau đớn van nài trong khi đôi tay thanh mảnh của cô vuốt ve xuống chiếc lưng rộng tới tận mông anh.

Với tiếng gầm sâu trong họng anh tách đôi cô ra và chiếm lấy cô một cách hoang dại, ngọt ngào, đó là tất cả những gì cay đắng hơn cho cuộc làm tình đáng nhớ và cơn thống khổ kèm theo. Cuối cùng, cơ thể và tâm trí của họ là một, họ đã lết tới đường mòn bốc lửa tới thiên đường để tận hưởng niềm đam mê bùng cháy, để rồi kiệt sức và rã rời trong vòng tay nhau.

“Từ ngữ dùng miêu tả cảm xúc của anh vẫn chưa ra đời,” Nick rên rỉ, nhưng anh đã thử thì thầm lời âu yếm bằng tiếng Hy Lạp, khi Abby nằm quẩn lấy anh, người cô nặng nhọc sau những giây phút cực khoái. Anh nằm qua một bên, nhưng ôm cô lại phía anh, toàn bộ chiều dài cơ thể của họ chạm vào nhau như thể anh sẽ không bao giờ để cô đi nữa.

Dần dần thoát khỏi cảm giác khoái cảm, Abby không còn chút băn khoăn nào nữa. Nick là của cô. Cô có thể cảm nhận được nó tận sâu trong đáy tâm hồn, và hít một hơi thật dài run rẩy, cuối cùng cô cũng trưởng thành. “Những người Dolores trên thế gian này có thể tạo ra điều tồi tệ nhất,” cô thì thào với anh.

“Dolores sao? Có chuyện gì với cô ấy thế?” Nick ngạc nhiên hỏi cô.

Abby đỏ mặt, cô đã không nhận ra mình nói khá to rồi. “Không có gì, em em chỉ tự hỏi có chuyện gì đã xảy ra với cô ấy không biết nữa.” Cô thất vọng cảm nhận được ngực anh đập nhanh dưới lòng bàn tay cô khi anh run lên vì cổ nín cười.

“Tút, tut, tình yêu của tôi ơi, không phải em chưa kết nối lại chứ?”

“Kết nối sao? Kết nối cái gì?” cô trề môi hỏi.

Đôi mắt anh, lấp lánh tình yêu và tiếng cười, nhìn dán vào cô khi anh giải thích.

“Dolores Stakis là góa phụ của bạn anh Spiros, và Sophia Stakis là con gái cô ấy, con nuôi anh, và cả hai đều là bạn của anh – mang tính trách nhiệm, nhưng không có gì khác.”

Cô cảm thấy mình là cô ngốc toàn tập, nhưng lại rất nhẹ nhõm, và vòng tay quanh cổ Nick, cô hôn anh.

“Đợi đã Abby, có một việc anh muốn làm.” Anh trượt khỏi giường rồi đứng dậy. Hoàn toàn khỏa thân, anh bước qua căn phòng chạy lại một tấm kính nặng đã che mắt bồn tắm Jacuzzi, và cúi xuống vịn vò nước. Lại trở lại giường, anh bế cô lên để cô có thể ôm lấy anh, cười xéch lên với cô khi anh nói, “Em nghĩ sẽ mất bao lâu? Năm phút thì sao?”

“Anh muốn nói đến bồn tắm Jacuzzi sao?” Cô trêu anh, nhẹ nhàng cọ hai bên ngực lên cơ thể cơ bắp của anh. “Anh chưa thử à?”

“Không... Anh đã đợi em đó, em yêu.”

Sau đó chỗ nước mát nhẹ nhàng rơi xuống cơ thể mềm mại của cô khi cô nằm trong lòng Nick, cực kỳ thỏa mãn. Cô mơ hồ nhìn lên mái nhà bằng kính và thấy bầu trời đầy sao. Điều kỳ diệu đầy gợi tình đó đã có tác dụng, và cô bám chặt hơn nữa vào chồng cô, một nụ cười mãn nguyện hiện lên trên đôi môi sưng lên vì tình yêu của cô...

Abby ngồi trước lò sưởi đốt gỗ kêu tí tách trong phòng khách, cầm một cốc rượu đã được pha chế trong tay, nhấp nhồm không yên đợi chồng đi xuống. Giờ là lễ Giáng Sinh, và hai tuần qua là hai tuần hạnh phúc nhất trong đời cô. Nick đã để mất 10 năm qua và một lần nữa lại trở thành một người đàn ông nồng nhiệt mạnh mẽ như cậu thanh niên cô từng yêu rất lâu trước kia. “Căn nhà mơ ước” của họ đã thành hiện thực, được lấp đầy bằng tình yêu và tiếng cười. Chuyến đi chớp nhoáng tới Cornwall để chuyển nhượng Phòng Tranh Hy Vọng cho Iris, và khẳng định hạnh phúc của cô trước người bạn lâu năm ấy.

“Chúa ơi, hãy cho phép anh không mặc cái áo này, anh đang nóng chết đi được,” giọng Nick kéo dài ra, và cô ngược nhìn lên, đôi mắt xanh lấp lánh khi cô cười. Không ai có thể buộc tội anh vì không làm cha mẹ đúng mực. Chắc anh có được tấm áo duy nhất được đặt may sẵn của thánh Santa ở Hy Lạp. Cô cười khúc khích khi anh kéo chiếc găng đùi boxer đỏ xuống, vẫn trêu đùa đám râu trắng.

“Rót cho anh một cốc nhanh lên trước khi anh ngất.”

Abby đưa anh cốc của cô. “Thế râu thì sao? Nó trông rất thật, nhưng sẽ khá kì cục khi uống mà vẫn đeo nó.”

Giả vờ bối rối, anh tháo nó ra và đưa nó cho cô, một tia sáng ma quỷ hiện lên trong đôi mắt anh. “Nó thật mà. Em đã từng nghe nói về nợ máu của người Hi Lạp chưa? Bọn anh luôn trả thù được. Đó là lòng cừu. Nếu không phải từ kẻ thù tinh quái của anh, thì ít nhất cũng là do một người họ hàng rất gần gũi.” Và, uống cạn cốc rượu, anh cười khoái trá rồi đặt nó lên giá trên lò sưởi. Abby cũng phá lên cười, và cuối cùng khi cô có thể thở lại được cô nhìn ra bên ngoài như đang tìm kiếm gì đó suốt cả buổi tối. “Thật sự anh không nên có những ý nghĩ không tốt như thế,” cô phản nản. “Bác sĩ phụ khoa từng nói với em là chúng có thể có ảnh hưởng bất lợi tới đứa con gái chưa chào đời của chúng ta.”

“Gì của chúng ta vậy?” Anh hỏi, mắt anh nheo lại nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, và cô có thể cảm nhận được cơ thể anh đang rất căng thẳng.

“Ồ, có lẽ nó là con gái, nhưng em có thai rồi.” Cô quan sát một chuỗi những cảm xúc xuất hiện trên gương mặt đẹp trai của anh, từ sững sốt đến lo lắng, rồi cực kỳ vui sướng. Quỳ gối dưới chân cô, anh nắm lấy đôi tay cô. “Em có chắc không? Em đã kiểm tra chưa?” Sau đó vội vã nói. “Anh nghĩ là em dùng thuốc tránh thai chứ.”

“Vâng, vâng, và không, em chưa từng uống thuốc tránh thai.” Và, cô rút tay lại, đưa tay vuốt tóc anh rồi ôm lấy đầu anh. “Em đã từng nói với anh – anh là người đàn ông duy nhất của đời em.” Cô tự nhiên biết được anh sẽ khó tin cô, nhưng giờ, nhìn đôi mắt anh ngân ngấn nước, vui mừng nhìn vào mắt cô, cô biết anh đã tin cô...

Tận lâu sau đó Abby đang nằm trên chiếc giường lớn an toàn trong vòng tay chồng, ngủ gà ngủ gật, thì Nick nói, “Anh nghĩ chúng ta nên đổi bác sĩ.”

“Em khá thích ông Popodopoulos già cả đó,” cô ngái ngủ.

““Già cả” có lẽ là một từ khá thực tế. Anh đã nói với em rằng anh rất may mắn khi có thể làm cha, và rất khó có khả năng lại có thể xảy ra - một chuyện có tỷ lệ thấp. Anh đã không nói với em vì anh không định lại để em ra đi.”

“Có lẽ ông ấy đã quên cách đếm số,” cô ngốc nghếch nói lầm bầm.

“Ồ, nếu chúng ta cứ cho phép ông ấy tiếp tục làm bác sĩ của gia đình ta,” Nick nói nghiêm túc. “Có khả năng chúng ta luôn luôn có được một ý kiến thứ hai. Đúng không em?”

Nhưng Abby không trả lời. Cô đã chìm vào giấc ngủ say. Nick khẽ mỉm cười, và nhiều giờ sau đó anh chỉ nằm im ngắm người phụ nữ trong tay anh, tạ ơn Trời, và tất cả vị thần cổ đại của Hy Lạp, vì đã dành cho anh nhiều may mắn và cơ hội thứ hai này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/shattered-trust>